

רמת השרון

פרטיכל

ישיבת מועצה מן המניין, מס' 20

מיום ראשון, כ"ב באלול תשע"ה, 6.9.2015

- הופק ע"י: בונוס פרוטוקולים בע"מ, טלפון: 03-5373237 -
www.bonuspro.net

פרטיכל מס' 20 מישיבת המועצה מן המניין, אשר התקיימה

ביום ראשון, כ"ב באלול תשע"ה, 9.6.2015, בשעה 19:00

משתתפים :	גבי שירה אבין	- ראשת העיר בפועל
	מר טל עזגד	- סגן ראש העיר
	מר יעקב קורצקי	- סגן ראש העיר
	מר גיא קלנר	- חבר מועצה
	גבי דברת וייזר	- חברת מועצה
	מר עידו כחלון	- חבר מועצה
	עו"ד אבי גרובר	- חבר מועצה
	גבי רות גרונסקי	- חברת מועצה
	מר עידן למדן	- חבר מועצה
	גבי נורית אבנר	- חברת מועצה
	מר אהרון אלמוג אסולין	- חבר מועצה
	פרופ' מרק מימוני	- חבר מועצה
	מר שמואל גריידי	- חבר מועצה
	ד"ר איריס קלקא	- חברת מועצה
חסרים :	מר רפאל בראל	- חבר מועצה
נוכחים :	גבי פרח מלך	- מנכ"ל העירייה
	עו"ד מיכה בלום	- היועץ המשפטי
	מר גיל גורדון	- גזבר העירייה
	ד"ר אורי ארבל גנץ	- מנהל מחלקת החינוך
	גבי דליה יואל	- אחראית על הגיל הרך

עיריית רמת השרון
פרטיכל מליאה מן המניין מס' 20, מיום 9.6.2015

על סדר היום:

1. דבר ראשת העירייה בפועל - פתיחת שנה"ל תשע"ו.
2. מערכת החינוך ברמת השרון - נתונים, תכנית עבודה והיערכות ע"י מנהל אגף החינוך ד"ר אורי ארבל-גנץ.
3. הרמת כוסית לרגל ראש השנה.

גב' שירה אבין: אנחנו פותחים ישיבת מועצה מן המניין, שהיא ישיבת פתיחת שנה, ישיבה שאנחנו מייעדים, כמו בכל שנה לחינוך, ישיבה חגיגית. לאחר שפתחנו את שנת הלימודים תשע"ו. אנחנו נתחיל ונעשה את זה, קודם כל, לאחר מספר דברים שלי, אורי יציג מצגת, אורי מנהל אגף החינוך. לאחר מכן, כל הסוגיות והשאלות שתמצו לשאול, אפשר לשאול ונתייחס דבר, דבר.

5. דבר ראשת העירייה בפועל - פתיחת שנה"ל תשע"ו.

נמצאים כאן איתנו היום כל אנשי אגף החינוך, כל אנשי המערכת שבאו להיות איתנו. הבחירה הייתה לעשות את זה בבית הספר, באחד מבתי הספר ואני חושבת שאנחנו צריכים לעשות את זה כמסורת, כל שנה בישיבת מועצת עיר בפתיחת שנת לימודים, אנחנו נעשה את זה למסורת ונעשה כל שנה בבית ספר אחר, כדי שנרגיש ממש את נושא החינוך,

מר גיא קלנר: בעורקינו.

גב' שירה אבין: בדיוק, לא רק קרובים לליבנו, אלא בעורקינו, יפה.

עו"ד אבי גרובר: ... ביותר מחצי מבתי הספר יש אסיפות הורים, אז היינו קצת לא...

גב' שירה אבין: אנחנו צריכים לדאוג ש...

מר גיא קלנר: מה זאת אומרת?

עו"ד אבי גרובר: באוסישקין, למיטב ידיעתי,

מר גיא קלנר: מה, הערב כאילו?

עו"ד אבי גרובר: הערב, עכשיו, יש אסיפות הורים, מורים שרצו להגיע, אמירים יש עכשיו אסיפות הורים, שזה כל הכיתה ביחד. וגם הורים וגם מנהלים מן הסתם ואנשים לא יכלו להגיע, וחבל.

גב' שירה אבין: ישיבת מועצה, אנחנו נדאג שבשנה הבאה, הם יתאימו את עצמם, כי ישיבת מועצה, כמו שאנחנו החלטנו בתחילת הקדנציה, היא ביום ראשון הראשון של כל חודש, כך שאנחנו לא יכולנו לשנות את זה וגם לא ידענו מראש שאסיפות ההורים הן תהיינה כולן היום.

זה בהחלט, אורי ייקח את זה לתשומת ליבו ובשנה הבאה, באמת, אנחנו נדאג לוודא מבעוד מועד, שהדברים הם כך.

אני חייבת לפתוח, קודם כל נמצאים איתנו, נמצא איתנו יושב ראש מועצת נוער, שהצטרף אלינו ונמצא איתנו גם בקהל, יושב איתנו ונמצא איתנו גם, הוא פה הוא שהוא כבר הלך?

!!!: הוא פה, הוא פה,

גב' שירה אבין: אתה מתחבא, אנחנו לא רגילים. היו"ר היוצא שמתגייס אוטוטו לצבא. אנחנו שמחים ששניכם נמצאים איתנו. ונמצא גם הסגן, נכון? יפה, אז אנחנו מרושתים היטב עם הנוער שלנו. אני רוצה, ככה, כמה מילים,

מר גיא קלנר: שירה, רק שאלת הבהרה,

גב' שירה אבין: כן?

מר גיא קלנר: במסגרת גם מייל ששלחתי וכנראה הייתה בעיה בשרתים ולא התקבלה תשובה,

- גב' שירה אבין:** קודם כל, אליי לא נשלח המייל.
- מר גיא קלנר:** שלחתי אלייך ולכל שאר החברים ולכל שאר המכובדים.
- גב' שירה אבין:** גיא, מה שאמרת, שבכל הנושאים שהעליתם, אנחנו...
- מר גיא קלנר:** זהו, השאלה הייתה אם זה מתייחס לדברים של אורי, או לנושאים שביקשנו לדבר.
- גב' שירה אבין:** לא, לא, לא. תהיה התייחסות במצגת לדברים שיוצגו. מעבר לזה, אם תהיינה שאלות וירצו להעלות דברים נוספים, מה גם שאנחנו נתייחס לגן אתרוג, גן חרוב. כל הדברים,
- מר גיא קלנר:** זהו, רציתי לוודא.
- גב' שירה אבין:** הכול בסדר.
- מר טל עזגד:** גם השאילתות אני מבין שעלו ולא...
- גב' שירה אבין:** שאילתות אנחנו אף פעם לא העלנו בישיבת חינוך. מאחר וגם אתה נמצא מספר שנים, אתה יודע שבישיבה הראשונה לא העלו שאילתות. למרות הכול, מאחר ונשאלו שאלות, אנחנו נתייחס אליהן, אין שום בעיה.
- מר טל עזגד:** לא זכור לי, אני מצטער.
- גב' שירה אבין:** מה?
- מר טל עזגד:** לא זכור לי שלא היו שאילתות.
- גב' פרח מלך:** תמיד הייתה ישיבה חגיגית של חינוך.
- מר טל עזגד:** בסדר, אנחנו לא מזלזלים בחגיגות.

גב' שירה אבין: לא, לא, לא קשור לחגיגות, חגיגית, לא אמרנו חגיגות. אבל

בהחלט, הנושאים שהועלו אנחנו נתייחס אליהם ונענה את התשובות לשאלות.

תראו, הייתה לנו שנה לא פשוטה, שהתחילה לפחות, מבחינה תקציבית ולא בדיוק ידענו מה יאשרו והכול. יחד עם זאת, אני חייבת לומר שהשנה הזאת יצאנו למסכת מאוד, מאוד גדולה של שיפוצים ועבודות שעשינו, גם בתוך גני הילדים וגם בתוך בתי הספר. אני יכולה לומר שאם זה התחיל בכל הנושא של בטיחות ובנושא של נגישות, בנושאים שונים של תוספות של כיתות, סיום של בית ספר אורנים, כולל פיתוח חוץ, תוספות לבתי הספר, אורי יעשה את המצגת ואני לא רוצה להיכנס לפרטי הפרטים. אבל בהחלט, היינו עסוקים באמת ככה, לאור כל החודשיים האחרונים, ועוד לפני, בעבודות מאוד, מאוד נרחבות עם חשיבה, עם אנשי מקצוע שהיו שותפים.

אני קודם כל רוצה להודות לפרח על ההירתמות המלאה והאינטנסיבית ועל ניהול השיפוצים, יחד עם כל אנשי אגף החינוך. ואני חייבת גם לציין שאנשים, באמת, לא יצאו לחופש ועשו את כל מה שאפשר ואף מעבר לזה, כדי לפתוח שנה בצורה נכונה, טובה ולסיים, ככל שניתן, את כל מה שהצבנו בפנינו, לתחילת השנה הזאת. ובאמת, ככה, מפה אנחנו שולחים תודה גדולה. אני חושבת שזה לא מובן מאליו שכולם נרתמים, לכולם אכפת, כל אחד בנישה שלו ואני חושבת שמעבר לזה גם הייתה עזרה הדדית מאוד, מאוד גדולה של כל אנשי הצוות אחד לשני והליכה משותפת של כולם, לאורך כל הדרך, כדי לעשות את המירב בכל נושאי החינוך, כולל נושא הכיתות וכולל כל נושא אחר.

מה גם שהשנה, במהלך השנה, אנחנו ניהלנו מאבק לא פשוט ולא קל שוועד ההורים היה שותף מאוד דומיננטי וגם אייל וגם כל החברים האחרים, אני חושבת שבאמת, בהירתמות המשותפת של כולנו, הצלחנו בסופו של דבר להגיע למצב שאנחנו ציפינו לו ברמת השרון. אני חייבת לומר שלא בכל מקום הצליחו להגיע לאותן תוצאות ואני כאן גם רוצה,

מר טל עזגד: תוצאות של מה?

גב' שירה אבין: מה?

מר טל עזגד: של מה?

גב' שירה אבין: של הכיתות, שהשארנו את הכיתות באופן שהשארנו ולא איחדנו את הכיתות. ולכן גם תודה, על כל השותפות ועל כל ההליכה המשותפת. אני חושבת שבסופו של יום הוכחנו שכשהולכים ביחד ועושים את כל המאמצים בכל הצדדים, אז מצליחים להגיע לתוצאות. ומי שזוכה זה ילדי רמת השרון וזה מה שהיה הכי חשוב לכולנו.

מר טל עזגד: אנחנו רק צריכים, נגד התקשורת, להזים את הפרסומים שאנחנו מקום שלישי בארץ עם ה,

גב' שירה אבין: שמה?

מר טל עזגד: אני שמעתי בערוץ 2 שאנחנו המקום השלישי בארץ בכיתות הכי צפופות, אנחנו, הוד השרון ועוד משהו.

עו"ד אבי גרובר: בעלומים יש לך כיתות עם 42 ילד.

גב' שירה אבין: בעלומים יש. מצד שני, טל, עם כל הכבוד, אני חושבת שאם עושים פריסה, ואני גם מתוך שיחות שניהלתי וגם מתוך איזושהי בדיקה של המצב, אנחנו לא נמצאים כאן עם הכיתות הכי גדולות, ובטח שלא רק השלושה שנמצאים במדינת ישראל,

מר טל עזגד: אני אומר, אנשי התקשורת שלנו צריכים להזים את הפרסומים האלה.

גב' שירה אבין: אז אולי כדאי באמת שאנחנו, אבל מאחר ואנחנו לא חיים רק על התקשורת, כי בסופו של דבר אנחנו רואים מה קורה בכיתות כאן, בכל בעיה ועניין שהיה בכל בית ספר, אנחנו הלכנו עד הסוף וטיפלנו במצוקות של שכבות, שכבות כדי לתת את המענה הטוב ביותר. אז אני לא יודעת אם את הדברים האלה עושים בכל רשות, אני חושבת שפה באמת כולם נרתמו ומה שנעשה, נעשה בצורה מיטבית. אז מגיע להגיד לאנשי הצוות ולהורים שהיו שותפים, שבהחלט עשינו עבודה משותפת ואני חושבת שהתוצאות מדברות בעד עצמן.

בנוסף, אני חושבת שככה בהערכה כללית, רק סבירות, אנחנו בסדר גודל של כולל כל הנגישות והמבנים והכול, השקענו בשיפוצים ובבנייה, סדר גודל של עשרה מיליון ₪. אני חושבת שזה משהו שזו פעם ראשונה שבאמת, כולנו מצליחים לגייס את הכול ולהגיע לתוצאות כאלה, שהרבה שנים לא הצלחנו, גם אם אנחנו מסתכלים. ואני מציעה למי שלא ביקר, לראות גם בגני הילדים וגם בבתי הספר איזה גני ילדים הצלחנו לעשות.

מר גיא קלנר: שירה, זה טיפה צורם אבל הדברים שלך. אני חייב להגיד לך, במלוא ההערכה, זה מאוד צורם מה שאת אומרת.

גב' שירה אבין: צורם מה?

מר גיא קלנר: להגיד שאף פעם לא הצלחנו ומזה שנים לא היה כדוגמתו, מתוך מקום ש...

גב' שירה אבין: אני אמרתי שאף פעם?

מר גיא קלנר: פתחו בתי ספר, פתחו גני ילדים וצריך להוריד את הכובע בפני כל מי שעשה את המאמץ השנה. לייצר מצב כאילו Once in a lifetime זה קורה, זה לא לעניין. להשמיד את כל מה שקרה לפני כן,

גב' שירה אבין: קודם כל לא השמדתי.

- מר גיא קלנר:** זה לא לעניין.
- גב' שירה אבין:** ממש לא השמדת.
- מר טל עזגד:** היא החזיקה את תיק החינוך, היא יכולה,
- גב' שירה אבין:** אני לא החזקתי את תיק החינוך, מי שהחזיק את תיק החינוך זה איציק,
- מר גיא קלנר:** זה לא נעים לשמוע, זה צורם מאוד.
- גב' שירה אבין:** איציק עשה הרבה דברים ואין לזה שום קשר. אני אומרת שהשנה, מבחינת ההיערכות ובתוך הגנים, ובתוך חצרות ובתוך בתי הספר, עשינו הרבה יותר משנים קודמות, גם אם אני ישבתי בתוך המערכת. גם אני הייתי חלק מהמערכת, זה לא קשור. אמרתי שהצלחנו לעשות. לא אמרתי שאני הצלחתי לעשות,
- מר גיא קלנר:** לא יודע לשפוט את זה, אבל אם את חושבת ככה...
- גב' שירה אבין:** בסדר. אז כדאי שתבחן את הדברים ותראה. אני חושבת שאפשר להעיד, ולעשות סיור בתוך בתי הספר והגנים ולראות מה התוצאות.
- מר גיא קלנר:** כמות הכסף שהושקעה השנה גדולה יותר מכול שנה אחרת? כמות השיפוצים שנעשתה השנה גדולה יותר מכל שנה אחרת?
- גב' שירה אבין:** בהחלט, כן.
- מר גיא קלנר:** בכל קטגוריה?
- גב' שירה אבין:** כן.
- מר גיא קלנר:** והאם הכול בכסף? אני לא יודע, את יודעת, זה אמירות שהן נחמדות ברמה הציבורית, אבל,

גב' שירה אבין: זה לא קשור לנחמד ברמה הציבורית. ואני לא מאלה שכל היום נמצאת בתקשורת ומוציאה את הדברים לתקשורת,

עו"ד אבי גרובר: אני יכול לשפוך המון צבע על הקיר, אבל זה לא הופך את זה שמה שיש מאחורי הקיר הוא... הקוסמטיקה היא מאוד חשובה, הרבה פעמים עושים, השאלה היא יותר מהות, איפה ההשקעות?

גב' שירה אבין: ההשקעות במהות. אני חייבת לומר, אבי, שהשקעות הושקעו הרבה מאוד שנים לתוך החינוך. וזה לא, עשיתי הפרדה בין הקטע של שיפוצים לבין הקטע של השקעות. לגבי הנושא של השקעות בחינוך, אנחנו קיבלנו החלטות מסוימות השנה, בדברים מסוימים שבחרנו ללכת לכיוון של חטיבות ולהוסיף עוד כסף, אבל זה שני דברים נפרדים. אני דיברתי, מבחינת המראה של גני ילדים, של הרבה גני ילדים. אני חושבת ששווה להסתובב ולראות את הדברים, זה הכול. וזה לא סותר ולא קשור למה שנעשה לפני. אמרתי שהשנה עשינו הרבה מאוד. אני לא חושבת שזה פסול, נהפוך הוא. עכשיו,

!!!: יש עודף של גני ילדים, משכירים גני ילדים.

גב' שירה אבין: אנחנו עוד מעט, לא נפסח על שום דבר. יש גם גני ילדים שהשנה הם נשאר סגורים. זה עדיין לא אומר שום דבר. זה לא אומר שבפתוחים לא השקענו. השקענו ואני בטוחה שכולנו בעד שנמשיך גם להשקיע.

אנחנו נעבור לאורי, נזמין אותך לפה כדי שתוכל לומר את דבריך ולהציג את כל מה שאתה רוצה.

2. מערכת החינוך ברמת השרון - נתונים, תכנית עבודה והיערכות ע"י מנהל אגף החינוך ד"ר אורי ארבל-גנץ.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: קודם כל ערב טוב. אני אציג נתונים על מערכת החינוך, כמו שהיא התחילה את דרכה לשנה הקרובה, בכל מיני חתכים שהם נראים לנו, באגף, חשובים. אני מאוד אשמח אם תעלו שאלות לאחר מכן.

נתחיל קודם כל במשהו החברתי, באיזשהו סרטון קצר על שיפוצי הקיץ, אחרי זה אני אציג את הנתונים.

(הקרנת סרטון)

מר גיא קלנר: אורי, הערה רק טכנית, היה נכון ליד התמונות להגיד רק איפה זה ומה זה, כי אז זה היה נותן יותר אינדיקציה להבין מה זה.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: הלחץ הארגוני,

מר גיא קלנר: אוקיי.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: התוכנית הייתה לשלב את זה בתמונות במצגת, אבל אז החלטנו שזה יהיה יותר מדי. החלטנו לעשות איזשהו סרטון, ממש בדקה התשעים, זמן פציעות. בשנה הבאה נשפר גם עם כתוביות וגם עם המוסיקה המלווה.

בכל מקרה מילה, שיפוצי הקיץ באמת היו נרחבים. אני לא כל כך יודע מה היה בשנים הקודמות, אבל היינו השנה, בקיץ הזה, פזורים בהרבה מאוד מוסדות. יש למעלה משבעים גנים בעיר, יש 12 בתי ספר, היינו בחלק גדול מהם, פרויקט שבעצם פרח ניהלה באופן אישי, הסתובבנו הרבה מאוד בשטח, הרבה מאוד חודשים של הכנות עם כל גורמי העירייה הרלוונטיים. הנדסה והתחזוקה ואיכות סביבה ומי לא, בעצם. היה קיץ מאוד, מאוד לחוץ. אתם רואים כאן את הרשימה, העברנו את זה גם לעיתונות, זה פורסם לפני שבוע, בכל בית ספר, מה עשינו בכל אחד מגני הילדים.

בגני הילדים, בעצם, הושלמה בנייתם של ארבעה גנים חדשים, עוד שלושה גנים שופצו באופן יסודי, יסודי זה אומר בפנים, בחוץ, חצרות, כל מה שכרוך ועוד עשרות רבות של

גנים שהשתדלנו, עד כמה שאפשר, במסגרת התקציב לתת איזושהי נגיעה איפה שצריך היה באופן קונקרטי. לכל זה, כמובן, מעבר תיקוני וליקויי הבטיחות שדורגו ברמה אחת. אז חלק מהגנים צבענו בחוץ, חלק מהגנים החלפנו רצפות, חלק מהגנים צביעה פנימית, החלפנו ציוד, חידשנו חצרות. באמת, עד כמה שאפשר.

בתי הספר, אתם יכולים לראות כאן את הרשימה, כל בית ספר, עם המאפיינים, אם תרצו אז אחר כך תוכלו לשאול ואני אכנס באופן יותר פרטני, אבל הנתונים פורסמו. בית ספר אורנים, אני אציין, הסתיימה הבנייה הגדולה של בניין חדש. רצינו גם לסיים את שיפוץ החצר. לצערנו, בשיפוצים יודעים איפה מתחילים, ולא תמיד אנחנו יודעים איך אנחנו מסיימים ולכן החצר תסתיים רק בתחילת אוקטובר, מיד בסוף סוכות. אבל באמת פרויקט מאוד, מאוד גדול.

וביתר בתי הספר, כמו שאתם רואים, העברנו יבילים, הרחבנו, הנגשנו כיתות, צבענו. בית ספר אמירים, חצר של 750 מטרים, בעצם חידשנו אותה מן היסוד. בקלמן, מסדרונות, תקרות, קירות פדגוגיים, מרכז מהות שהוקם שם. רוטברג, שעשה כאן עבודה בחצר והחליפו, שיפצו כאן כמה וכמה כיתות בשתי קומות. בית ספר אלון, גם סוגיית האופניים וגם הקמת אולם מחול שתסתיים בקרוב.

אז אלו שיפוצי הקיץ, ככה בבריף. אם אחר כך תרצו אני אוכל להתייחס פרטנית.

קצת נתונים יבשים על מערכת החינוך של העיר. אתם רואים כאן את נתוני התלמידים בבתי הספר היסודיים, לפי חלוקה שלהם פר בית ספר, ועל מנת שתראו את המגמה או את התמונות, התנודתיות, גם לקחנו והראנו לכם מתשע"ג. ויתרתי כאן על הפיצול והפיזור לפי שכבה,

אורי, אתה מציג את זה?

!!!

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אנחנו לאחר מכן נפיק את זה כחוברת, עם כל מיני נתונים וכולם יוכלו לקבל את זה.

3982 תלמידים בסך הכול ביסודיים, כ- 740 תלמידים בכיתות א' פתחו את השנה. שתי החטיבות ביחד, כמעט 1400 תלמידים ושני התיכונים 1450 תלמידים. אני אציין שבתכונים בעצם יש ירידה בגלל תלמידי אורניים, שמספרם פחת והלך, ולכן אתם רואים כאן איזושהי ירידה.

גני הילדים, לפני שאני מדבר כאן על הנתונים, שאני יודע שמאוד מסקרנים את כולם, מה קרה בגני הילדים, אני חייב לשתף אתכם שאם יש מלאכה קשה מאחורי הקלעים שנעשית באגף החינוך, במשך חודשים ארוכים, כמעט מחודש דצמבר ועד ה- 31.8 ולעיתים גם אחרי, זה הנושא הזה של גני הילדים ושיבוץ ילדי הגנים ברחבי העיר.

אני לא פגשתי, ואני מכיר כמה וכמה מערכות במנהל הציבורי בכלל ובמדינת ישראל בפרט. אני לא פגשתי הרבה מערכות שמערכת האילוצים שמנחה אותן היא כל כך מורכבת, גדולה ולעיתים סותרת בתוכה, כמו ההנחיות והכללים החוקיים שיש במדינת ישראל לגבי שיבוץ ילדים בגנים. החל מהמרחק הגיאוגרפי, עבור בשנתונים וגילאים, דרך איזון בנים בנות מבחינה מגדרית בגנים, דרך ילדים ממשיכים לעומת ילדים נכנסים. ילדים חינוך מיוחד, גודל של גן ביחס למספר התלמידים, סייעת, גננת שיש לה קביעות בגן מסוים, או אין לה קביעות בגן מסוים ועוד כהנה וכהנה.

הרבה, הרבה, הרבה מאוד אילוצים, דבר שיוצר מערכת מאוד קשה. יש רשויות שיש להן תוכנה שמזינה את עצמה, איפשהו בחודש פברואר, ומשם יש מערכת אוטומטית שעושה את השיבוצים ואז אגף החינוך, בחודש מאי, עושה פינישים אחרונים בהתאם לערעורים ובקשות.

אגף החינוך, במתכונת הנוכחית שלו פועל בצורה אחרת. הוא מפרסם צפי של ילדים שרשומים במערכת. סך הכול, יש היום במערכת, משובצים, כ- 1985 ילדים, אבל זה מספר מטעה. משרד הפנים, כשאנחנו מתחילים את השיבוצים, אנחנו מסתכלים על הדוחות שהמשרד מעביר. במשרד הפנים, כרגע רשומים בשנתונים המתאימים, חוק חינוך חובה, כ- 2290 ילדים.

בעצם, הרשות מחויבת לשמור מקומות ל- 2290 ילדים. יש לנו היום פער של 300 ילדים במערכת, אלה הורים שהחליטו בשלב כלשהו של הרישום להוציא את הילדים שלהם מהמערכת ולשלוח אותם לגנים שונים, בין אם זה בעיר, גנים פרטיים ובין אם זה גנים מחוץ לעיר. למה אני מציין את הנתון הזה? כי בשבוע האחרון, מאז שהתחלתי להכין את המצגת הזאת, עד הרגע הזה, ירדו עוד עשרה ילדים במערכת. אנחנו כל הזמן בתנועה פנימה והחוצה. לעומת זאת, ב- 20.8, אם אני זוכר, דליה אולי תתקן אותי על השעה, אבל פתאום היה איזה יום שנכנסו תשעה ילדים בבת אחת לאזור מסוים, דבר שחייב אותנו לעשות הרבה מאוד שינויים.

בסופו של דבר, יש כאן מערכת מאוד, מאוד מורכבת של אילוצים, ולכן יש גם פערים בין מה שאגף החינוך מפרסם איפשהו בדצמבר - ינואר, לגבי הצפי, איזה דגמים התפתחו, איפה הם, גם אם זה חצי יום או לא, יול"א ממלכתי דתי או ממלכתי לבין מה שאנחנו בסוף מקבלים בחודש אוגוסט.

הנתונים שאני מציג כאן, ושוב, אני יודע שיש כמה גנים שמעניינים אתכם באופן ספציפי, בסוף החלק שלי, אם תרצו תשאלו קונקרטיים ודליה תוכל להשיב. אלה החתכים, אתם רואים כאן את החתכים לפי הגילאים, גילאי 3,4 ו-5, פתח טרום - טרום חובה, ילדים וטרום חובה. פתח בחובה, אתם רואים את פיזור הגנים, 12 הגנים, 12 הגנים במשולבים. מערכת החינוך, דרך אגב, מחייבת אותנו לשיבוץ דו-גילאי, רק במקרים חריגים ביותר מתאפשר שיבוץ תלת-גילאי. זה חריג, זה לפעמים מתאפשר. אלה גם חלק מהאילוצים שאנחנו מחויבים אליהם וגני טרום חובה וחובה, וגני חובה.

עוד נתון מעניין שיש לנו השנה, שנאלצנו להתמודד איתו בעניין גני הילדים, זה שבחלק גדול מהרבעים בעיר, יש יותר בנים מבנות בשנתונים. דבר שהקשה עלינו מאוד בצורך לאזן מבחינה מגדרית בגנים. ואכן, בלית ברירה, בסוף נשארנו עם חלק מהגנים, עם חוסר איזון. יש מי שאוהבים את זה. חוסר איזון זה יכול להיות 2:1 יחס של בנים לבנות. זה לא מצב אידיאלי, היינו רוצים שיהיה כמעט 1:1, אבל בחלק מהמקומות אין

לנו שום ברירה. עוד דבר אני אציין, שחלק מההורים נרשמו לגנים ואנחנו שיבצנו אותם, ואיכשהו בחודש יולי החליטו מסיבותיהם הם, בין אם הם, חלקם לא היו מרוצים מהשיבוץ, חלקם סיבות אחרות ואז החליטו שאנחנו מוציאים את הילדים או מעבירים אותם מחצי יום שדווח לגן יול"א פתאום, דברים שאנחנו מחויבים להתמודד איתם.

היינו על סף סגירה של גן, בנווה גן, בדקה התשעים. דבר שהוא מאוד, מאוד בעייתי וגם את זה הצלחנו, בסוף, לפתור.

אם תרצו, יש עוד ועוד אילוצים, כמו למשל החובה של הרשות להודיע למשרד החינוך עד ה- 31.5 על מצבת הגנים לשנה הבאה, כי המשרד מחויב לעובדי ההוראה שלו, עד ה- 31.5. אם הרשות, עד ה- 31.5 לא מודיעה על מספר הגנים, על גן שנסגר, זה אומר שב- 1.6, אם סגרנו גן, הרשות מחויבת לשאת בעלויות של הגנת.

אז כל הדברים האלה משפיעים, תוסיפו את ההחלטה של שר החינוך, איפשהו ב- 15.8, על הסייעת השנייה, 30 ילדים וכן הלאה, דבר ששוב חייב אותנו לפתיחה ושינוי וסגירה, כי בסוף מדובר בכסף ציבורי, ואם היינו יכולים להעביר שלושה ילדים מגן אחד לגן אחר, כדי לאפשר סייעת שנייה, אז הדבר הזה היה חיוני לכולם וגם בזה עסקנו.

כמו שאתם רואים כאן את הפיזור, יול"א 52 גנים, ממלכתי, חצי יום ממלכתי שישה גנים, בסך הכול יול"א ממלכתי דתי שלושה, ממ"ד אחד וכן הלאה וכן הלאה. אתם רואים את המספרים, סך הכול 69 גנים. המוכר שאינו רשמי, יש לנו שלושה גנים שהיו כאן כמה וכמה שנים, שהם במבנים של הרשות המקומית, שבהקצאה הועברו לזרם החרדי - זית כלנית ואתרוג, וגן חרוב שאני מניח שתשאלו עליו באופן פרטני בהמשך, אנחנו נוכל לענות, בעצם, נוסף גם השנה.

יש לנו כמה גנים שכרגע הם לא נפתחים השנה, יש לנו יותר מבנים מאשר גנים ששיפצנו. גם זה, לשמחתנו דרך אגב, כי יש לנו כמה בעיות עם כמה גנים שהיינו צריכים להעביר

אותם ברגע האחרון, כמו למשל גן אתרוג, ברחוב הרב קוק עם קרינת חשמל וכן הלאה, שהיינו צריכים לפנות לגן אחר.

חינוך מיוחד, אני עוד אגע בזה בהמשך, אחד האתגרים הגדולים, בעיניי, כמי שהיום צריך להוביל אגף, אחד האתגרים הגדולים שיש, לא לאגף אלא לעיר כולה, לקהילה, סוגיית החינוך המיוחד. כולם אוהבים לדבר עליה, אבל היא בפועל לא מתרחשת, לא מספיק. אתם רואים ש-220 ילדים, כרגע, מוגדרים כחינוך מיוחד. ילדים של חינוך מיוחד במספר הזה, הם ילדים שעברו ועדות השמה, ובעצם הוועדה שהיא ועדה סטטוטורית, והסמכויות שלה קבועות בחוק, ועדה מאוד, מאוד מקצועית ודיסקרטית לגבי הפרוטוקולים שלה, 220 ילדים. הוועדה מחליטה לאן הם הולכים.

כ- 120 הילדים שרשומים כאן, לצערנו, לא ניתן לשבץ אותם במתכונת הנוכחית בעיר. לדוגמא, הרגע שוועדת השמה קובעת שילד מסוים צריך בית ספר לחינוך מיוחד, וברמת השרון, נכון להיום, אין בית ספר לחינוך מיוחד, אם תרצו אני ארחיב מדוע בהמשך, אז אין לנו אלא לאפשר להם ולשבץ אותם מחוץ לעיר. במקרה כזה, הרשות המקומית גם מחויבת לשאת בעלויות של הסעה למשל, או סיוע אחר שנדרש.

כ- 100 ילדים משובצים היום במערכת, אתם רואים כאן את מספרי הסייעות שגם להן הרשות נושאת בעלויות, חלקם מקבלים החזרים מהמשרד, חלקם לא.

עו"ד אבי גרובר: מה נכלל בחינוך המיוחד? אוטיזם, מה?

ד"ר אורי ארבל - גנץ: שקף הבא. ידעתי שאתה תשאל אבי, חינוך מיוחד, זאת הטיפולוגיה. כשאנחנו מדברים על חינוך מיוחד, הרשימה הזאת מדי שנה הולכת ונהיית מורכבת יותר ויותר, עד כדי כך שטימור אחר כך תוכל לספר לכם, אם תרצו, שגם מדריך ה- DSM של פסיכיאטריה, גם מגדיר כל שנה או כל שנתיים כל מיני דברים חדשים, לצערנו.

אוטיזם, הפרעות התנהגותיות ורגשיות, נפשיות, פיגור קל, פיגור בינוני וכן הלאה. קשה, תסמונות, עיוורון, כל המכלול הזה, זה בעצם בגדר החינוך המיוחד. המספר שהראיתי קודם לא כולל ילדים אחרים שלא עברו וועדות השמה, אבל הם משיקולים שונים, בתוך המערכת, מקבלים איזשהו סיוע. צוות החינוך יושב פה, רינת היא המנהלת החדשה של בית הספר דורון, ואנחנו שמחים שהצטרפת.

כאן אתם רואים את ההתפלגויות של ועדות ההשמה, אתם יכולים לראות את ההחלטות שלהן. ושוב, בגלל המגבלות של העיר, מה זה אומר מגבלות של העיר? בגלל שהעיר יש בה רק 45000 תושבים והחינוך המיוחד יש לו הגדרות מאוד, מאוד ברורות, אי אפשר לשלב, הרבה מאוד פעמים, רב גילאי באותה כיתה. ולכן, אין מספיק, פעמים רבות ולשמחתנו אין מספיק ילדים פר שכבה, ביחס לאותה הפרעה ולקות, ולכן אי אפשר לפתוח כיתה מסוימת ואז אין לנו ברירה אלא לשבץ אותם מחוץ לעיר, מבחינת המשאבים הציבוריים הדבר הזה עולה הרבה מאוד לקופת הרשות. הלוואי ואנחנו נוכל, בהמשך, בתוכנית האסטרטגית, לראות איך אנחנו מוצאים יותר ויותר מענים בתוך העיר.

אני יכול להגיד לכם, שבכלים הדלים שהיו ברשותנו, אנחנו נאבקנו השנה מול מנהלת המחוז, לפתוח כיתת חינוך מיוחד, כיתה א', וקיבלנו תקן חריג לעשות את זה. בשיח מאוד מורכב מול המנהלת, דובר בהרבה משאבים של המשרד.

מר גיא קלנר: אורי, ועדת ההשמה היא עירונית?

ד"ר אורי ארבל - גנץ: היא מה?

מר גיא קלנר: היא עירונית?

ד"ר אורי ארבל - גנץ: כן, ועדת ההשמה, מי שעומדת בראשה, על פי חוק, זה ראש מחלקת יחידת הפרט, במקרה הזה טימור. ויושבים בה גורמי המקצוע, ההורים שיכולים או בא כוחם וכל גורם מקצועי רלוונטי. גם לוועדת השמה יש הגדרות בחוק, מתי הן

יכולות להתקיים, מי הגורם שיכול לבקש ועדת השמה, ערעור על ועדת השמה, תהליך מאוד, מאוד מורכב, מאוד לא פשוט.

אני יכול להגיד לכם שמצאתי את הצוות המקצועי באגף מחודש מאי, כשרק נכנסתי לתפקיד, יושב עד שעות מאוחרות בלילה כדי להכין את התיקים ולעמוד בהגדרות החוק של הזמנים.

גב' נורית אבנר: איפה נפתחה הכיתה הזאת?

ד"ר אורי ארבל - גנץ: בבית ספר אורנים.

גב' נורית אבנר: באורנים.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אורנים.

גב' נורית אבנר: כן. וכמה ילדים יש שם?

ד"ר אורי ארבל - גנץ: יש שם כרגע חמישה, אנחנו מניחים שבהמשך יהיו יותר. התקן הוא שישה. על הילד האחד הזה אנחנו נאבקנו, כדי שיכירו בכיתה הזאת. הרשות התחייבה שבמקרה ולא אנחנו גם נישא באיזושהי דלתא תקציבית, כי היה חשוב לנו לפתוח כיתה של חינוך מיוחד אצלנו. אנחנו גם קיבלנו היתר חריג בשני גנים להוסיף ילדים, עוד שני ילדים לכל אחד מהגנים. יש לנו שלושה גנים לחינוך מיוחד, בשניים מהם שיבצנו, שוב, באישור מיוחד, עוד שני ילדים בכל גן, כי השיקול היה, האם להוציא אותם,

גב' נורית אבנר: כולם ילדים של רמת השרון?

ד"ר אורי ארבל - גנץ: כן, כן. בטח. דרך אגב, מהרגע שתיפתח כיתה, אז אחד השיקולים היה, או אחד הניסיונות, לראות אם חסר, אם יש עוד ילד בהרצלייה, או במקומות קרובים, כמו שאנחנו שולחים אליהם. מאחר וזה היה ממש בדקה התשעים,

אז כבר לא הצלחנו למצוא ילדים, ולכן היינו, נדרשנו לאישורה של מנהלת המחוז שנעתרה ושיתפה פעולה, בכלל, באמת, גם המפקחת המחוזית, היו מאוד, מאוד קשובים.

כל פעם שזה לא הלך, אמרתי - תעשו טובה, אנחנו פה, איך שאנחנו מתרגמים את זה.

טוב, מערכת ההיסעים שגם תיכף תראו את משמעותה בתקציב. מערכת ההיסעים ברמת השרון היא מערכת מאוד, מאוד, מאוד, מאוד גדולה. הייתי אומר באופן חריג, ועד כמה שאני מכיר, ביחס לרשויות דומות במקומות אחרים בארץ. מצד אחד, זו תעודת כבוד לעיר שמוכנה לשאת על גבה הסעות. מצד שני, חשוב, לדעתי, שחברי המועצה ידעו את המשמעויות התקציביות, ואני אציג אותן בהמשך. מה גם, שאם אנחנו מסתכלים רב שנת, מערכת ההיסעים והעלויות שלה,

עו"ד אבי גרובר: שום כל הכבוד, זה היה לדחוס את כל השונים החוצה. אין בזה שום תעודת כבוד.

???: מה זה היה?

עו"ד אבי גרובר: לדחוס את כל השונים החוצה, אין בזה שום תעודת כבוד. הוצאנו את הילדים החוצה, שלא יפריעו לנו פה ללמוד.

מר גיא קלנר: על מה אתה מדבר? על ההיסעים או על...

עו"ד אבי גרובר: על ההיסעים של הילדים עם הצרכים המיוחדים, כן?

???: זה לא קשור אחד לשני.

עו"ד אבי גרובר: אוקיי.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אני אסביר למה אני מתכוון 'מערכת ההיסעים'. מערכת ההיסעים, קודם כל, קבועה בחוץ. על פי משרד החינוך וחוזר מנכ"ל, רשות מקומית מחויבת להסעות במקרים מאוד, מאוד קונקרטיים, חלקם כבר ציינתי. במקרים אחרים,

הרשות לא מחויבת לשאת, לבצע הסעות מטעמה. מה שקורה במרבית הרשויות המקומיות, יש קווי תחבורה והילדים זכאים להחזר של כ- 75%, נכון? אני זוכר נכון את המספרים? 75% מעלות ההסעה ותחבורה ציבורית.

בעיריית רמת השרון, הקהילה, אתם, מטעמים שבטח אתם יודעים טוב ממני, התקבלו החלטות, היום מערכת ההיסעים היא מאוד, מאוד גדולה. התקציב שלה הולך ומאמיר מדי שנה, היום הוא מגיע לכמעט עשרה אחוזים מהתקציב הכללי של החינוך. באופן יותר פנימי, תיכף תראו את הנתונים, כ- 1100 תלמידים מוסעים ב-200 מסלולים שונים, אלה הגילאים. חלקם חינוך מיוחד אבל חלקם אני מדבר על היסעים בתוך העיר, מרובע אחד לרובע אחר.

אני אזכיר גם את הקריאה בקיץ, שאנחנו החלטנו שאנחנו פותחים את בית הספר של הקיץ, בבית ספר עלומים, בגלל שבהדר היו שיפוצים והיינו צריכים להחליט על קלמן, בקלמן רצינו שיפוצים והחלטנו שמעבירים את בית הספר של הקיץ לעלומים, אז בעצם נדרשנו לתת הסעה שעלותה, במשך שלושה שבועות האמירה מעל 150 אלף ₪ ואז אני אמרתי להורים שאני לא לוקח את זה באחריותי, ואני חושב שהדבר הזה חורג מכל סביר. אז צריך לקחת את זה בחשבון. צריך לזכור גם שמדי שנה הנתון הזה יעלה וילך, לא רק אובייקטיבית - אבסולוטית, אלא גם אחוזית מהתקציב.

בואו נדבר קצת פדגוגיה, את זה קצת שוכחים. לפחות הורים שבאים אלי, בדרך כלל באים עם הרבה מאוד טענות על אופרציות, פחות על פדגוגיה.

ברמת השרון יש הרבה מאוד פרויקטים ויוזמות שהם במימון ישיר של הרשות. אתם תיכף תראו את הנתונים התקציביים. יש פה הרבה מאוד, פרויקטים, אתם תראו אותם, כמובן שאנחנו נפיץ את זה. הכול חשוף וידוע, מהגן דרך בתי הספר היסודיים וכמובן אל החטיבות ואל התיכונים. באמת, במגוון מאוד, מאוד נרחב, פעילויות ספורטיביות, מוסיקה, קהילה, העשרה של, לא בדיוק חוגים, אבל באמצעות חוגים, פעילות של קירוב לבבות, יהודים - ערבים, הכול, קשת מאוד, מאוד מגוונת של פעילויות.

מחלקת הנוער, שגם אותה אני רוצה לציין, שהאתגר הגדול שלה בשנת הלימודים הבאה זה להתמודד עם שינוי בחוק שמחייב, בעצם, את תלמידי התיכון להשלים תעודת בגרות חברתית, כתנאי הכרחי, אך לא מספיק, לזכאות לתעודת בגרות של הישגים. זה אומר שמחלקת הנוער תצטרך עכשיו לתת מענה ולעבוד יחד עם בתי הספר התיכוניים ועם הרכזים החברתיים בתיכונים, על מנת למצוא מקומות השמה מתאימים ובעצם ללוות את התלמידים האלה.

אתה שולח תלמיד להתנדבות, אתה צריך לדעת מה הוא עשה שם, לקבל עליו דיווח, לתת הנחייה מכל מיני היבטים, גם פדגוגיים אבל גם בטיחותיים ואחרים. ובאמת, מחלקת הנוער עושה פעילות מאוד, מאוד ענפה וזה מאוד לא פשוט בעיר הזאת, בגלל שהיא עיר, במונחים, אתם יודעים, בהשוואה היא עיר לא גדולה. ולכן, מגוון האפשרויות כאן הוא מוגבל ובקיץ הזה נאלצו חיים ושני ורכזת הנוער החדשה שקלטנו, באמת להמציא יש מאין, כל מיני פרויקטים, כדי שיהיו מקומות להשמה, שנוכל לעמוד אחריהם. וכמובן, כל דבר כזה גם מחייב את המפקחת הרלוונטית ממשרד החינוך, גם זה תהליך מורכב.

אתם רואים כאן את הנתונים, מתשע"ה אל תשע"ו ל-תשע"ז - הצפי שלנו. מה שחשוב כאן להבין שבתשע"ה, כשהיינו באיזושהי שנת מעבר, והשינויים לחוק, היו גם התנדבויות שיכולנו לתת להן מענה בחטיבות. כרגע, עם כוח האדם שיש לנו, ועם מקומות ההשמה בעיר, שהחוק מחייב את התלמידים בתיכונים להשלים תעודת בגרות חברתית, אין לנו ברירה אלא, קודם כל, להשקיע את המשאבים שיש לנו בהתנדבות של התיכונים.

זה אומר שיכול להיות שאנחנו לא נוכל לתת מענה לבקשות ההתנדבות מתוך החטיבות. אנחנו עושים את כל המאמצים, לא בגלל כוח האדם, אני מדבר בתוך האגף. כוח האדם, בשילוב עם החטיבות ועם האגף ועם התיכונים ועד הנקודה החלשה שלנו, באמת מקומות ההשמה.

1300 תלמידים שיהיו בתשע"ז, שהם רק מהתיכונים, למצוא להם מקומות השמה בעיר, זה דבר מאוד, מאוד לא פשוט. וזה אתגר. אנחנו נראה איך אנחנו נערכים אליו, חשוב שגם את זה תראו לנגד העיניים.

מספר התלמידים המתנדבים, הראנו את התפלגות מספר התלמידים לפי מקומות התנסות. אתם יכולים לראות, כמאתיים מתוכם בתנועות הנוער, מאתיים מתוכם בעמותות שונות ו-700 בתוכניות שיצרנו בתוך העיר ושיתופי פעולה כאלה ואחרים.

תקציב, שאותו אתם מכירים היטב, אבל נפלח אותו ונראה לכם. סך הכול הרשות משקיעה כמעט 30 מיליון ₪ בחינוך. אתם רואים כאן את החתכים, יחידת הטיפול בפרט כשמונה אחוזים, העל יסודי 35%, חטיבות הביניים 5%, יסודיים 10%, גני ילדים 18, אגף החינוך, גם אנחנו חלק, ארבעה אחוזים. נוער 1%, הקונסרבטוריון שלושה, שירותי תמיכה 7%, אני אכנס לזה עוד רגע, וההיסעים, כפי שאמרתי, אוטוטו 10% מהתקציב.

השכר, כמעט 68% מהתקציב הזה. מה מנפח את התקציב בשכר? תמי, אל תכעסי, השכר שיושב בשני התיכונים, כמו שאתם יודעים בתיכונים המורים כולם מועסקים על ידי הרשות. לא משנה שחלק מהתקציב מגיע מהמשרד, אבל עדיין, זה יושב על תקציב הרשות ולכן הנתח הגדול הוא בעל יסודיים בשכר.

תשתיות. תשתיות זה אומר כל מה שלא פדגוגיה באופן רשמי וכל מה שהוא לא שכר, החל מתחזוקת המבנים, רשתות, חשבונות שונים, כל מה שקשור בזה. 31 מיליון ₪, 31.5 מיליון ₪.

הדבר העיקרי, מה שחשוב לי שתראו, שבסוף מהתקציב המאוד, מאוד, מאוד גדול אנחנו מגיעים לפדגוגיה פרופר, כעשרה וחצי מיליון. אני כבר מרגיע אתכם, שהדבר לא שונה, אם אנחנו בוחנים תקציבים של רשויות מקומיות אחרות, באחוזים, אנחנו לא מאוד שונים. אבל זה אומר משהו. אנחנו צריכים להבין שכשאנחנו אומרים על השפעות, בסוף

הכסף שהולך אל הילדים מבחינה פדגוגית הוא עשרה וחצי מיליון ₪ וגם כאן אתם רואים את הפילוחים.

מר גיא קלנר: אורי,

ד"ר אורי ארבל - גנץ: כן?

מר גיא קלנר: זה משכר המורים.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: מה?

מר גיא קלנר: זה משכר המורים.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: כן. צודק.

מר גיא קלנר: תשתיות שים בחוץ.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: ההשקעות של הרשות, מעבר לשכר של המורים, בסדר? טוב, הדבר החשוב, אחד מהחשובים, אתם תראו במטרות שלנו השנה, כשאנחנו נרצה להיכנס לעובי הקורה מבחינת מדידה והערכה. אני חושב שבתקציב של 130 מיליון במערכת כל כך משמעותית, צריך לפלח אותה, לבדוק אותה ולעשות לה הערכה, זו תורה שלמה. אנחנו נתחיל לעשות מהלך בשנה הקרובה.

אבל נתון שהוא מעניין, אם אנחנו בוחנים כמה הרשות משקיעה כרגע בשעות שהן מעבר לשעות שמשרד החינוך שם, עוד פעם, יש סל שמשרד החינוך מעביר לבית הספר, כפועל יוצא של מספר תלמידים וכיתות, זה כמובן לפי שעות עובדים, זה המשרד קובע ומעבר לזה, רשות מקומית יכולה להחליט שהיא מוסיפה שעות משל עצמה. אז זה לא תל"ן, תל"ן זה במימון ההורים, שעות שהרשות מממנת לכל מיני דברים. זה הולך לשכר מורים, שמועסקים על ידי הרשות.

אם אנחנו לוקחים את המספר הזה, שהרשות שמה בעיר, חוץ מגנים, על כל התלמידים ביסודי, בעצם כל ילד בממוצע, ביסודי, ממומן ב- 643 ₪, בחטיבה ב- 550, בתיכונים 8850 ₪.

אם אנחנו לוקחים את זה בשעות, מנתחים את זה בשעות, אנחנו לוקחים את סך השעות שהרשות משקיעה עכשיו בכל היסודיים, בכל החטיבות ובכל התיכונים, אנחנו לוקחים את זה כחלק מהשעות, ביחס לשעות שהמשרד משקיע, זאת הדיאגרמה השנייה, אתם רואים שביסודי, כל תלמיד מתקצב בשעה, בממוצע, 1.25 שעות, והרשות מוסיפה 0.16 בחטיבות, 1.28 לעומת 0.13 ובתיכונים 1.95 לעומת 1.14 של השקעה של הרשות.

גם כאן אנחנו אומרים, עיריית רמת השרון לא שונה באופן מהותי ממה שקורה במקומות אחרים. התהליך הזה הוא תהליך היסטורי. כשהתחילו מדידות, בעיקר על זכאויות לבגרות והישגים שונים, הרשויות התחילו להשקיע יותר ויותר בחטיבות העליונות, כי שם המדד הוא מאוד, מאוד ברור. או שתלמיד יש לו זכאות לבגרות, או שלא. או שיש לו ממוצע גבוה לבגרות - או שלא, או שהוא עושה חמש יחידות מתמטיקה - או שלא. לעומת היסודיים והחטיבות, שהמדדים, הם קצת יותר מורכבים ויש איזשהו תהליך שאנחנו רואים לאורך שנים. הנתון הזה הוא חשוב, חשוב לדעת אותו, חשוב לסקור אותו, אני חושב שהוא מחייב אותנו לאיזושהי חשיבה בהמשך.

תוכנית העבודה של משרד החינוך, אני מזהיר אתכם מראש, למשרד יש שפה משלו, דוגמות משלו שבהן הוא קובע את תוכנית העבודה. תוכנית העבודה של המשרד נקבעת מרמת מנכ"ל אל הנהלת מחוז, אל המפקחים, אל הרשויות ובתי הספר. למשרד יש 48 מטרות שונות, כל מטרה יש לה כמה וכמה משימות ויעדים, ובעצם המשרד קובע את המטרות הרלוונטיות לכל מחוז.

לנו כרשות, אין שום אמירה בדבר הזה. אנחנו יכולים להוסיף, מבחינתנו, יעדים ומשימות למטרות הללו וזה מה שאנחנו עשינו. אלה שלוש מטרות שמשרד החינוך, כבר שנתיים, אתם בטח מכירים אותן.

בעצם אתם רואים שכל מטרה כזאת מקבלת סדרה של משימות ותיכף תראו שכל משימה מקבלת יעדים וגם פירוק אופרטיבי, שגם אותו אחר כך מפרקים, כל מפקחת עם כל מנהל את תוכנית העבודה הקונקרטית של כל בית ספר. מה שיעשו השנה בבית ספר גולן, שונה ממה שעשו השנה בבית ספר אוסישקין, בגלל המאפיינים של בתי הספר והצרכים. אותו הדבר בין שתי החטיבות אותו הדבר בתיכונים, כבר יש יותר התכנסות, אבל גם בין שני התיכונים יש דיפרנציאציה וכל תיכון מתרגם את הדברים באופן ראשוני.

קידום למידה משמעותי - כולכם כבר מכירים. יש כאן חיזוק מעמד בעלי תפקידים, ליווי צוות המוסד בתהליכי הוראה, למידה והערכה, אסטרטגיות של למידה, פיתוח מקצועי, השקעה בפן הרגשי והחברתי. אני כבר אמרתי מעל כל במה שבעיניי, האתגר הגדול של מערכת החינוך בכללותה, במאה העשרים ואחת, זה מצד אחד לתקשר ולתקשב את ערוצי הלמידה, כי זה העולם שאנחנו חיים בו ומהצד השני, לתת הרבה מאוד תמיכה חברתית - רגשית, הרבה יותר ממה שהיה שנות דור אחורה.

בגלל שאנחנו עוברים לאיזושהי תנועת מטוטלת, הילדים שלנו הרבה יותר ממוסכים, מבחינת מסכים ומאבדים הרבה מאוד מהמיומנויות החברתיות והרגשיות שלהם, ואני חושב שמערכת החינוך צריכה להיות שם, לא רק אני, גם במדינות שונות בעולם בכולן זה נעשה.

קידום הישגים איכותיים, כמובן, אתם רואים את המטרה השנייה, חיזוק החינוך למצוינות ערכית ואזרחית, תכנים ערכיים, אקלים מיטבי, שותפות של הורים. וגם כאן, הנה הפירוק השלישוני של זה, קידום למידה משמעותית, איך זה יבוא לידי ביטוי.

לכל דבר כזה יש יעדים ומשימות. חשוב שתסתכלו על שלבי ההתארגנות, דברים שאנחנו החלטנו כאן, בתוך העיר. שוב, תרצו, תוכלו אחר כך לשאול באופן קונקרטי ואז נשמח להתייחס, דברים שאנחנו הוספנו והתייחסנו אליהם. על הגדרות של בעלי תפקידים כבר אמרתי, ... אני אסכם את זה גם לאחר מכן, פסיכופדגוגיה והשקעה בזה, גם תיכף תראו הלאה.

שוב, פיתוח מקצועי לצוותי החינוך, שפה מאוד, מאוד מורכבת כמו שאתם רואים, אבל בסוף מדובר בתהליכי עבודה, בתוכנית מאוד מפורטת בבתי הספר. אני ארוץ הלאה ואסכם אותם בסוף, ברשותכם, אלא אם כן אתם רוצים שאני אתעכב על משהו.

הבאתי את זה לא כדי שנתעכב על כל מילה, אלא כדי שתבינו את דוגמת העבודה של המשרד מלמעלה למטה לאורך כמה וכמה, וכמה שבועות. אחת המשימות המרכזיות שהמשרד קבע השנה, היא קידום השותפות עם ההורים. אני תיכף אתיחס בסיכום הדברים שלי לסוגיה הקונקרטית ברמת השרון, לחוויה שלנו באגף. אבל חשוב לי שאתם תדעו שהמשרד קבע את זה כמשימה עיקרית.

מאחורי הקלעים אני אגיד לכם שזה כבר כמה שנים מתרוצץ במשרד, זו סוגיה מורכבת, איך עובדים עם קהילת הורים בעידן ליברלי, פלורליסטי, תקשורתי, משפטי, חוקתי, כל מה שאתם רוצים. זה כבר לא העידן שהמנהל אומר ובזה נגמר, זה העידן שהיום נכנס הורה למנהלת באחד מבתי הספר, מודיע לה שהשיחה הזו מוקלטת ואז היא מקבלת טלפון מעורך דין. אנחנו חווים את הדברים האלה כל הזמן. זה העידן שבו אנו חיים, לכן המשרד קבע שהשנה, במחוזות השונים, יתחילו לעבוד על הנושא הזה ממקום של שותפות והבנה ושמחה.

בראייה שלנו באגף, מעבר לתוכניות הגדולות, שוב, פדגוגיות, מילים גדולות, בראייה שלנו באגף - אנחנו השנה רוצים לעבוד על רצפים. מה זה אומר רצפים? זה אומר שמערכת החינוך בעיר חייבת לדבר רב גילאית. מה זה גיח"ת? גן, יסודי חטיבות ותיכונים. מערכת החינוך היום לא מסונכרנת. לא בגלל שהיא לא טובה, אלא כי תהליכי העבודה בעבר לא דיברו על זה באופן הזה. אנחנו חושבים שנכון להתחיל לעבוד בכיוון הזה. גני הילדים שיזינו בצורה שוטפת יותר, חלקה יותר את המעבר לבתי הספר היסודיים, גם במעברים הפרטיים וגם במעברים המערכתיים של תוכניות לימודים. כמובן מהיסודיים אל החטיבות וביתר דגש מהחטיבות לתיכונים.

הכלה - השיח על הכלה אתם יודעים, התחיל מה- No child left behind, ברגע שבאמריקה קובעים ראשי תיבות, זה הופך להיות טרנד עולמי. הגרמנים המשיכו את זה, בגלל שיש להם בעיה גדולה מאוד עם הגירה מטורקיה ו- Inclusion ו- Exclusion, הפכו להיות שתי מילים שכל עולם החינוך מדבר אותן בעולם. אבל הכלה צריך לעשות.

האמריקאים גם חקרו הרבה מאוד את תופעת ה- NIMBY - Not In My Back Yard.

אני מרשה לעצמי להגיד לכם את זה, אני מקווה שלפני שאתם יוצאים עליי, אם בכלל, קחו את זה רגע ותקשיבו. אני שחקן חוץ, אני בא לעבוד. אני לא תושב העיר, אני רואה את הדברים מנקודת מבט אולי אחרת. יש פה הרבה דיבור על הכלה, אבל הכלה לא מתקיימת. לא בגלל שאין צוותים מקצועיים בבתי הספר, אלא בגלל שאני פוגש הורים ששולחים לי מכתבים, עוד לפני שהם שלחו אותם אליי הם שלחו אותם כבר בפייסבוק, עם אפס סובלנות לכל ילד שהוא קצת אחר.

עכשיו, אני אגלה לכם נתונים שצריך להבין אותם, עשור אחורה דובר על עשרה אחוזים ילדים חריגים, פלוס - מינוס במערכת. היום מדברים כבר 15 אפילו 20 אחוזים בחלק מהמקומות, ילדים שהם ילדים, נקרא להם בשפה יותר נקייה, ילדים מאתגרים ברמות השונות. דבר שצריך לומר לנו, שהחינוך המיוחד הוא כבר לא מיוחד. הוא לא מיוחד בהסתברות שלו. אנחנו חייבים להפסיק להיות מופתעים כשאנחנו פוגשים אותו. אנחנו פוגשים אותו כל יום בכל גן, בכל כיתה. דרך אגב, היום אנחנו כבר מגלים הפרעות התנהגות אצל המבוגרים, בגלל העולם הטכנולוגי. אנחנו יודעים שההורים היום הפכו להיות עם הפרעות קשב, גם כשהם לא מאובחנים ככאלה, בגלל שהעולם הפך להיות תזזיתי.

אני רוצה לומר לכם שלא משנה מה המערכות המקצועיות תעשנה בתוך בתי הספר, והן עושות, אם הקהילה, כקהילה, לא תתגייס להכלה, לא תהיה הכלה. אנחנו ראינו תופעות קשות מאוד בחודשים מאי ויוני, על הוצאת שמם של ילדים אל דפי העיתונות, וגם אם

השם לא נאמר, כולם ידעו מי הילד. העיר לא גדולה, זו עיר שכולם מכירים את כולם בה. ילד שהוא ילד קשה, אי אפשר לתת לו מקום ולהכיל אותו, אם הקהילה לא מתגייסת. והקהילה תתגייס בהרבה סובלנות, זה אומר הבנה, זה אומר אורך רוח וזה אומר שאני צריך לחשוב קצת פחות על הילד שלי, כל זמן שהוא לא תחת איזושהי סכנת חיים כמובן, אלא אני מתחיל לחשוב על הילד האחר.

אני לא פגשתי, כמעט, הורים בקיץ האחרון שבאו ושאלו אותי איך הם יכולים לאמץ לחיקם את אותם ילדים שלא הכילו אותם בתוך המערכת. פגשתי, לצערי, לא מעט הורים, ששאלו איך נפטרים מהילד הזה ומעבירים אותו כיתה, או בית ספר, או עיר. וזה משהו שהוא אומר דרשני לכולנו.

מר טל עזגד: אורי, עם כל הכבוד, הכלה צריכה להתחיל בתוך המערכת.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: לא, בעיניי לא.

מר טל עזגד: לפני שהיא מתחילה בקהילה. אני לא אומר שהקהילה, הקהילה, או שהיא צריכה להתחיל במקביל. אם אנחנו, בתוך נבחר ציבור, יש המון דוגמאות שהיינו צריכים להילחם בשביל ילדים שכמו שאתה קורא להם, מאתגרים, בשביל להשאיר אותם בתוך מערכת החינוך, ההכלה צריכה להתחיל אצלכם בתוך המערכת. אני חושב שאתה עלית על נקודה שהיא מאוד חשובה וחכמה, ואני קורא לך לקחת את האתגר הזה וקודם כל להכיל אותו לתוך העובדים שלך בתוך המערכת.

אני אתן לך הרבה דוגמאות, שוב - צנעת הפרט וכו', אבל ישנן הרבה דוגמאות שלנו, כנבחר ציבור, אופוזיציה וקואליציה כאחד. היינו צריכים לראות, אתה בטווח זמן מאוד קצר נמצא פה, כך שזה לא אתה, אבל המערכת עדיין לא בשלה להכיל. ואני קורא לכם, באמת, לקחת את זה כאיזושהו אתגר ואיזושהי משימה שתתחיל קודם כל בתוך המערכת שלנו.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: קודם כל תודה על הדברים, מהדברים שאמרת, אני מודה לך על הדברים, כמובן לא תשמע אותי מסיר אחריות מעליי. אני חונכתי נאה דורש - נאה מקיים. בתוך הבית אנחנו עושים עבודה ועבודה מאוד ברצינות.

מר טל עזגד: אני מעריך,

ד"ר אורי ארבל - גנץ: לא, לא, לא צריך להעריך זאת העבודה שלנו ואנחנו עושים אותה באמונה שלמה ובמקצועיות, אני מקווה. אני לא מסיר אחריות ואתה צודק, יש הרבה מה לעשות גם בתוך הבית. יחד עם זה, ודרך אגב, בקיץ הזה, נלחמנו עד כמה שעלה בידינו, כולל היום בבוקר, על לא מעט תלמידים ותלמידות עם סיפורים, באמת, מאוד, מאוד, מאוד מורכבים. נלחמנו ואנחנו עדיין נלחמים.

יחד עם זה, אני חייב להגיד שני דברים, האחד - אתם כנבחרים ציבור, ואני חונכתי על ברכי הדמוקרטיה, ואני רוחש הרבה כבוד לנבחרים הציבור, הסיפורים שמגיעים אליכם מההורים, הם לא, או לפחות עד כמה שאני פגשתי בחודשים האחרונים, ודיברתי עם לא מעט מכם, שפנו אליי עם שאלות כאלה ואחרות. התשובה שלי הייתה - קודם כל אני אבדוק, אבל מעבר לכך, ברבים מהמקרים שהגיעו אלי, או שבדקתי אותם, היה פער מאוד משמעותי, מאוד, בין המידע שהגיע אליכם כנבחרים ציבור, מטלפון כזה או אחר של משפחה - תעזרו לי, לבין המידע השלם שנמצא באגף. וכשיושב ראש השפ"ח שאצלו יש תיק שיודע להגיד את כל פרטי ההיסטוריה של אותה משפחה, שאתה לא יודע אותה, אתה זה לא אתה ספציפית, אתה זה נבחרים ציבור. ואני אגיד לך גם יותר, שאני חושב שאתם לא צריכים לדעת אותם, כי מדובר בדברים מאוד דיסקרטיים, רובם מקצועיים, אז הפער הוא גדול והרושם, שפעמים רבות נוצר, הוא רושם מוטעה.

אנחנו ישבנו עם נציגי חינוך מיוחד, הורים של ילדים בחינוך המיוחד, שבאו אלינו בטענות - אתם לא מכילים בעיר. ישבה ראש מחלקת חינוך מיוחד והציגה את הנתונים. יש פער גדול מאוד בין הנתונים שהם שמעו והם חושבים, לבין הנתונים שרשומים וידועים לנו. ולכן, אני חושב שהאחריות היא משותפת, היא משותפת בפן המקצועי

באגף, היא משותפת אצלכם כנציגי ציבור, באופן של העברת המידע והיא משותפת לכם כקהילה, לזכור שהילדים האלה, בסוף, הם חלק מהקהילה. ואני חושב שיש פה עבודה רבה, רבה, רבה מאוד. וכל אחד, אני חושב, צריך באחריותו, אני מקבל את ההערה ואנחנו עובדים על זה לא מעט, אבל יש עבודה.

גב' שירה אבין: אורי, אני כן חייבת לציין עוד דבר למען העבודה המאוד אינטנסיבית והיכולת להילחם, באמת, כן על כל ילד. הייתי, בחודשים האחרונים, שותפה באופן מאוד, מאוד אישי וגם בביקורים שהיינו אצל מנהלת המחוז, במלחמות כדי באמת למצוא את הפתרון הכי, הכי טוב. אי אפשר לבוא ולהגיד היום לאנשים בצוות שבאמת עושים עבודה, לבוא ולהגיד שאין יכולת של הכלה בתוך האגף.

גם אם יש דברים כאלה ואחרים שעדיין, קודם כל, כולנו צריכים להשתפר כל הזמן,

מר טל עזגד: בסדר, אני חוזר בי, אני גם לא בסדר.

גב' שירה אבין: טל, מה אתה מתעצבן?

מר טל עזגד: אני מתעצבן.

גב' שירה אבין: אתה יכול להתעצבן, אבל אי אפשר לבוא וישר לצאת נגד אנשי המקצוע ולהגיד להם,

מר טל עזגד: אף אחד לא יוצא, אני

גב' שירה אבין: קודם כל שתהיה מעורב,

מר טל עזגד: אנשי המקצוע ברמת השרון יכולים להעיד שאני האחרון שיוצא נגדם ומה אני חושב על אנשי המקצוע, זה לא קשור אחד לשני. רק כשמדברים על הכלה, ואנחנו כנבחרים ציבור, שרואים את עצמם כאיזשהו צינור העברת מידע למערכות, מה לעשות, בחרו אותנו להיות האוזן הקשבת ולהעביר מידע. ועובדה, שישנם מקרים,

לא אחד ולא שניים, יש פה מספר, מספיק נבחרים ציבור שיושבים על השולחן הזה וטיפלו ומטפלים בכל מיני מקרים כאלה ואחרים.

אז ההערה שלי, שקודם כל ההכלה צריכה לבוא מתוך המערכת ואחר כך נחנך את הציבור, הייתה הערה במקום ואני חושב שאפילו בונה. כי אני חושב שאורי עלה על הנקודה ואני הערתי לו שהוא צריך לקחת את זה כמשימה בתוך האגף שלו. אף אחד לא זלזל ואף אחד לא אמר משהו נגד וגם אם תצליחי לשכנע אותם, זה לא יעבוד.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אני חושב שעניתי ולא הסרתי אחריות מעלינו.

גב' שירה אבין: זה לא להסיר אחריות, מה זה קשור?

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אני עוד אמירה אחת רוצה ברשותך לומר. תראו, רק בשבועיים האחרונים טיפלנו בהרבה מקרים, לעיתים בחלקם, חשוב לי שאתם גם תדעו את זה, לעיתים מגיע רגע שבו אנחנו אומרים, קבוצה של אנשי מקצוע שמלווה את התהליך הזה, שהמסגרת כאן לא יכולה יותר לתת מענה. גם את זה צריך לעיתים לומר.

אנחנו משתדלים ועושים כל מה שניתן כדי שזה יהיה באמת הפרומיל שבפרומיל, אבל לעיתים גם זה המצב. ואנחנו נמשיך לעשות את העבודה, בין היחידות השונות, בשירות הפסיכולוגי ויחידת החינוך המיוחד בשיתוף עם בתי הספר.

דרך אגב, כשאמרתי קודם רצפים, בין היתר, אחד הדברים שראינו שמעידים, מידע שחשבנו שעובר לא עובר בצורה מיטבית ואנחנו נדרשים אחר כך לתת מענה. עכשיו, שוב אנחנו צריכים פתאום לאבחן איפה נקודות החיבור שכרגע לא עובדות, אולי, מספיק טוב, לפחות בחלק מהמקרים. הבוקר היה לנו איזשהו מקרה ואנחנו עובדים על זה. אני מדבר על ההכלה, שוב, על האמירה המשותפת שתצא מכולנו.

(מדברים ביחד)

ד"ר אורי ארבל - גנץ: הלאה, תקשוב. תראו, בתחילת שנות התשעים, אמר - יש מחשב ובמחשב הזה נעשה תרגילים במתמטיקה ובעברית ובמערכת דוס ואחרי זה ווינדוס. היום, שימוש בטכנולוגיות למידה זה כבר לא זה. היום שימוש בטכנולוגיות למידה אנחנו מדברים על הקניית כישורים חברתיים ואישיים, אנחנו מדברים על העברת ידע באופנים שונים, אנחנו מדברים על שכלול תהליכי למידה והוראה.

אחד הדברים שאנחנו נעשה השנה, בשיתוף עם חברה חיצונית שתלווה אותנו, שזו המומחיות שלה, אנחנו רוצים לעשות קפיצה, לא של מדרגה, אלא של חמש בתוך העיר, בתהליכים של למידה והוראה מתוקשבת.

אנחנו נבחר בתי ספר, גם יסודיים גם בחטיבות וגם בין התיכונים ונוביל איזשהו מהלך דרך הכשרת הצוותים בתוך בתי הספר, בשיתוף עם המחלקות הרלוונטיות במשרד החינוך. זה אתגר גדול מאוד. אנחנו רוצים לשדרג את יכולת המדידה, ההערכה, הבקרה והתכנון שלנו. זאת מערכת, כמו שאמרתי, מאוד, מאוד, מאוד מורכבת. אנחנו רוצים להיות מסוגלים להפיק ממנה נתונים כבסיס לקבלת ההחלטות בהמשך. גם פה אנחנו מוצאים איזשהו פער.

בעיניי, זכאות לבגרות זה בסדר, אבל זה רחוק מלהיות המדד היחיד ובטח לא העיקרי.

דיאלוג קהילה, במערכת, גם כאן יש לנו אתגר גדול מאוד. אמרתי קודם שאני אתייחס לזה. תראו, אני מהרגע הראשון שנכנסתי לתפקיד אמרתי גם ללימור, שכל מי שירצה לפגוש אותי, יפגוש אותי. אני עובד ציבור וזה חלק מהאחריות שלי. לא צריך פרוטקציה כדי להגיע אליי. אמרתי את זה בעיתונות ואמרתי את זה בכל בית ספר, בכל פורום ויעידו כאן יושבי הראש שנפגשתי איתם.

אל מול זה אנחנו חווים, בתוך המערכת, תופעות שהן בלתי נסבלות. אי אפשר להשלים איתן, אי אפשר להשלים איתן, אני אומר את זה בצורה הכי קטגורית שאפשר. תופעות של אלימות, של קללות, של בוטות. כמעט אלימות פיזית, בין אם זה באגף ובין אם זה

בתוך בתי הספר. מנהלים מרגישים מאוימים ויש להם סיבה טובה להרגיש היום מאוימים. הצוות שלי, בתוך האגף, בחלקו מרגיש מאויים ויש לו לא פעם סיבות להרגיש מאויים.

אני כבר הודעתי ללא מעט הורים, מה זה לא מעט? באופן יחסי, להרבה מדי בעיניי, שכשמרימים את הקול וצורחים ומקללים - 'שתמותו אתם והילדים שלכם' ו- 'שתחלו בכל מיני מחלות ממאירות כאלה ואחרות' ו- 'חכה, חכה אנחנו נביא לך', שיח כזה לא יתקיים באגף שאני אחראי עליו. ומאותו רגע השיח נפסק. אני מוכן להקשיב לכל ולבדוק הכול, אבל זה דבר שצריך לעצור אותו. אנחנו כולנו שותפים לו, זו מערכת שהיא מערכת מתגוננת, זו מערכת שהיא לא מתפקדת. זו מערכת שהקווים הנורמטיביים שלה נרמסו, זו מערכת שלא יכולה לפעול, במיוחד מערכת החינוך. במיוחד.

אם לא די בכך, גם חלק מהתופעות האלה מתרחשות אל מול הילדים עצמם, ואז אנחנו יודעים שבחינוך, בסוף, תיאוריות הכול טוב ויפה, אבל בסוף מודלינג ודוגמא אישית זה הדבר הכי משמעותי לילד. וכשילד רואה את אבא שלו הופך אצלי באגף שולחן, כי הילד לא שובץ בגן שהוא רצה, אז אנחנו מבינים את המחירים האלה ובתנאים כאלה אני לא מוכן לשתף פעולה עם אף אחד.

אני מאוד מבקש את התגייסותכם בעניין כמסר מאוד, מאוד, מאוד ברור. לא היה הורה, אני אומר את זה עם יד, אני חותם על זה, ויעידו כאן אנשי האגף ויעידו גם האחרים שדיברו. כל מי שפנה אלי, נפגשתי איתו לעיתים גם בשעות קטנות בלילה ולעיתים כשצריך היה הגעתי גם ביום שישי. גם אני לא יחיד, גם אחרים בצוות. אבל כל זמן שהשיח הוא מתורבת ומכבד אני יכול להבין רגשות. אני לא יכול להבין ואני לא יכול לקבל שיח אליים, בוטה ואגרסיבי.

תהליך תכנון רב שנתי, גם זה אתגר שעומד בפתחנו. אנחנו בעצם, היום במצב שבמקרה הטוב מתכננים את השנה הבאה ובמקרה הפחות טוב עסוקים בניהול השוטף. אני חושב שהעיר היא בשלה לזה ואני חושב שהשינויים הדמוגרפיים והתהליכים התכנוניים שלכם

מכינים את מערכת החינוך, צריך להסתכל חמש שנים קדימה ולראות לאן אנחנו רוצים להגיע ולהתחיל לכוון לשם. זה תהליך שהוא מורכב, אבל אני חושב שהוא צריך להיות. גם פנימה באגף, בהמשך למה שהערת, לראות איך אנחנו הופכים להיות אגף הרבה יותר זמין, הרבה יותר מצוי בשטח ונותן מענה מהיר ואפקטיבי שמבצע באופן מהיר, טוב ומקצועי את מה שמצופה ממנו. אגף שיודע ללמוד גם ממקומות אחרים וגם מהטעויות וגם מההצלחות של עצמו.

חשוב לי להבהיר לכם שזו תמונת המצב שהאגף פועל בתוכה. הרבה מאוד גורמים, אין גורם בעירייה שאנחנו לא עובדים מולו, שלא בא מהסמכויות אצל הגורמים האחרים. אנחנו עובדים מול הרבה מאוד גורמים במערכת החינוך, שרחוקה מלהיות מסונכרנת ומתואמת בתוכה. אנחנו עובדים מול מוסדות החינוך, שכל אחד מהם הוא עולם בפני עצמו. אנחנו מדברים על יסודיים, יש פה שמונה יסודיים שכל אחד הוא אופרציה נפרדת. אנחנו עובדים עם ועדים מוסדיים ועם ההנהגה העירונית, וגם עם מורים שבאים באופן פרטי, כל אחד עם בעיותיו הוא. אנחנו עובדים עם עמותות שאנחנו משתפים איתן פעולה, עם חברות שיוזמות ספקים ואחרים.

והמערכת הזאת היא מאוד, מאוד, מאוד מורכבת. האגף, בסוף, מונה 23 אנשים, ואנחנו עובדים על שיפור התהליכים בתוך האגף. יש לנו הרבה מה לעשות, גם, ולשפר פנימה ואנחנו בתהליך. אני מקווה שאנחנו טובים יותר ובשנה הבאה אנחנו טובים מאוד ואין לנו במה להתבייש, אבל אנחנו צריכים עוד לשפר ולמצוא את הנקודות שבהן אפשר להתקדם קדימה.

עוד דבר אחרון, לדעתי, כן. שלושה מועדים שחשבנו שכדאי שכבר תראו לנגד עיניכם: יום החינוך המיוחד ב- 18.11, אנחנו נפיץ מה אנחנו מתכוונים לעשות ביום הזה. ביקור מנהלת המחוז, היא הייתה כאן ב- 3.5 בבתי ספר ובגנים והיא ביקרה. יש לה תוכנית מסודרת. קיבלנו מחמאות רבות בביקור האחרון. הביקור שלה שוב, שמוכתב מלמעלה, מתקיים בתחילת ינואר, כמו שאתם רואים ושבוע החינוך, חשבנו שנכון השנה לייחד

איזשהו שבוע, לחבר את כל העיר, את כל המערכות ולהוציא החוצה פעילויות שנעשות כאן. אנחנו עוד נעבור על זה, הדברים עוד יוצגו בפניכם בהמשך, אבל עם בתי הספר, עם הקהילה, כמה שאפשר החוצה, כדי שבשבוע אחד אפשר יהיה לדבר על הדברים הטובים והמקסימים והנפלאים שנעשים כאן, ולא רק להיפגש איפה שיש בעיות.

מילה אחרונה לפני שאני סוגר את החלק שלי, אלא אם כן יש שאלות, זה באמת תודה גדולה. אי - להרבה אנשים בעירייה, גם באופן אישי שסבלו את קליטתי האיטית. האמון שזכיתי לו והיו מוכנים להקשיב וללוות אותי. כמובן להנהלת העיר ובעיקר, בעיקר, בעיקר לצוות הנפלא שיושב פה, שלא סתם יושב פה. כי זה שאני עומד לפניכם עם חולצה לבנה זה בסדר, אבל החגיגיים האמיתיים זה הם. וזהו. תודה.

(מחיאות כפיים)

גב' שירה אבין: לפני שאנחנו נכנסים לשאלות ולהערות הנוספות, אני חייבת ובכוונה השארתי את זה דווקא למועד הזה, אחרי שאורי יציג והציג את כל המצגת החשובה. בסך הכול, פחות מארבעה חודשים אתה נמצא,

ד"ר אורי ארבל - גנץ: ארבעה בדיוק, 3.5.

גב' שירה אבין: אוקיי.

???: אבל מי סופר?

ד"ר אורי ארבל - גנץ: לא, היה ביקור של מנהלת המחוז באותו יום פשוט, כשנחתי.

גב' שירה אבין: בכל מקרה, אני חושבת שבאמת, אני בהחלט, אורי ככה, מתוך ארבעת החודשים המאוד אינטנסיביים שהיו, ובהחלט חלקם, אם נאמר, לא היו פשוטים וכל ההערכות, גם לקראת שנת הלימודים וההירתמות המלאה שלך, מצד אחד גם ללמוד את המערכת ולהכיר, וגם להיות באופן מאוד אינטנסיבי בשטח יום, יום באמת מהשעות המאוד מוקדמות של הבוקר עד השעות המאוחרות של הלילה.

אני חושבת שבאמת יש, מרגישים, מרגישים אותך בשטח, מרגישים את העשייה, את ההירתמות. אני חושבת שגם בתוך הצוות, אני חושבת שאתה יוצר תחושה ואווירה מאוד טובה. והיו לי מספיק ימים שישבתי איתכם, באמת, עד העבודה המאוד פרטנית לגבי למנוע נשירה ולתת לכל ילד את המקום שלו ולהכיל כל ילד וכל הורה ולהיות שם בשבילו. יחד, באמת, עם כל הצוות. אני חושבת שבזמן כזה קצר, זה באמת לא הרבה זמן, העבודה שנעשית היא עבודה באמת מעולה ואני, לפחות, יכולה לומר המון, המון תודה על מה שנעשה עד עכשיו.

אין לי ספק שביחד אפשר להמשיך ולעשות את הדברים בצורה מיטבית, וכשבאמת מדברים, ואנחנו כבר דיברנו על זה גם בתוך ועדות החינוך, כשאנחנו מדברים על היכולת ועל הרצפים, אנחנו מדברים באמת להשקיע יותר ויותר בגני הילדים, שזה בעצם הבסיס, שחשוב מאוד לכולנו וזה המקום שצריך שם להתחיל את הדרך עם הילדים והנוער. ואנחנו נמשיך כולנו ביחד, כי לפחות דבר אחד אני חושבת שחשוב לכולם פה, סביב השולחן, זה הנושא של החינוך ברמת השרון. ועל זה אין ויכוח.

ולפני שאנחנו נכנסים לשאלות, יושב איתנו יושב ראש ועד, יושב ראש של מועצת הנוער היישובית ואם תרצה לומר משהו לפני שאנחנו נכנסים לנושא השאלות, אנחנו יותר מנברך. אסף, אתה רוצה לומר משהו?

אסף: אני קצת מתרגש, אתה יודע, זו פעם ראשונה. כרגע בינתיים אנחנו עובדים על פרויקט, משתדלים עם המועצה המחוזית, לגבי שעות אפס במערכת השעות בימי שישי. כדי שבאמת, שיעבדו לפי החוקים, לפי החוקים במערכת החינוך. בינתיים עברנו כמעט על כל בתי הספר, ואנחנו מדווחים ליושב ראש המועצה המחוזית לגבי זה ואנחנו נעבוד, נעבוד גם על עוד דברים, אני רק מצוין,

גב' שירה אבין: אנחנו רואים בכם שותפים,

אסף: אני שמח להיות פה פשוט.

גב' שירה אבין: בכיף.

אסף: אנחנו עכשיו מפתחים את כרטיס התושב הצעיר, אנחנו עובדים איתכם יחד לגבי זה. בעיקרון אנחנו עוד מעט נוציא את הדוגמא שלו ונתחיל ללכת לבתי עסק, לדבר לגבי הטבות. וזהו, אני בסך הכול שמח שאני פה וטוב להרגיש שייך לפה ובאמת לראות את כל הנתונים שנמצאים פה, אני שמח וננסה כמה שיותר לשפר, עם המועצה האזורית, לשפר פה את כל הנתונים.

גב' שירה אבין: שיהיה פה הרבה בהצלחה.

אסף: תודה רבה.

(מחיאות כפיים)

גב' שירה אבין: טוב, יש נושא שחשוב לתת עליו, קודם כל היה הנושא של גן אתרוג, שהיו הרבה מאוד דברים סביב הנושא הזה ואני חושבת ש... גן אתרוג, שנמצא היום בסוגיה שמדוברת ברמת השרון, הגן הזה נמצאה בו, אנחנו קודם כל עושים, בתוך גני הילדים ובתי הספר בדיקות קרינה, כדי לוודא שהילדים שלנו בטוחים ואם יש בעיות כאלה ואחרות שעולות בנושא קרינה, שהיא מעל המותר, אנחנו עושים את כל הבדיקות ואחר כך גם מטפלים בכל בעיה ובעיה כדי למנוע מצב שהילדים יהיו בתוך סביבה שיש בה קרינה.

השנה לאור הבדיקה שהייתה, התגלו רמות קרינה גבוהות שנמצאות בחצר גן אתרוג. לכן, קיבלנו החלטה שהגן, באופן זמני, יעבור עד שיטופל הנושא. אני חייבת להגיד, בהמשך למה שאורי אמר לגבי פנייה והתנהלות של הורים, עד כדי אלימות, איומים והתנהגות שאני לא חושבת, אני לפחות לא נתקלתי בה בעבר, מצידם של ההורים, במהלך השבועות האחרונים. למרות שניסינו להתחלה להיות בשיח ולהסביר להם את הדברים, הייתה התעקשות וטענות שמשקרים להם וכו'. כולם היו מעורבים. היו התכתבויות כאלה ואחרות, ניסיון של חלק מחברי המועצה לעשות דברים לכאן ולכאן.

אני חייבת לומר שההתנהגות הייתה בלתי נסבלת והרבה מעבר לזה ובכל מקרה, כדי לעדכן, הביקורת שנעשתה, לאור שתי ביקורות שהיו שם על ידי אנשי מקצוע, הביקורת שנעשתה היום על ידי חברת חשמל, צריכה לתת לנו את התוצאות, אני מקווה מאוד מחר, אנחנו לוחצים. בד בבד, ביום שלישי, ניסינו אמנם להקדים אבל זה לא צלח, ביום שלישי יש ביקורת נוספת של אותו דוקטור שעשה את הבדיקה, אותה חברה שעשתה את הבדיקה גם כדי להשלים את כל הנתונים.

במקביל, חברת חשמל היום עשתה עבודה במספר עמודי חשמל ובכל הנושא של הזנת הקווים ואם לאור כל הבדיקות אנחנו ביום רביעי נוכל לקבל תשובות שהכול כרגע תקין וגם החצרות, אנחנו נוכל, כמובן, להחזיר את הילדים לפעילות רגילה בגן. במידה ויהיו ליקויים נוספים, או בעיות נוספות, אנחנו נדאג לטפל בהן לפני שנחזיר את הילדים ורק לאחר מכן הילדים יחזרו לגן. אז זה ככה לגבי הנושא של אתרוג. אם יש שאלות נוספות...

עו"ד אבי גרובר: אני יכול להגיד משהו על זה?

גב' שירה אבין: כן, בהחלט.

עו"ד אבי גרובר: אני חושב ששורש הבעיה, היא לא סביב השולחן של המועצה, לא בקהל ולא ברמת השרון, שמחפשת לשים את הילדים בסיכון. להעמיד אותם במקום עם קרינה ולסכן אותנו וכולנו יודעים לקפוץ מאוד יפה כשמתגלות תוצאות כאלה. הבעיה, מאידך שאני רואה אותה, היא שיומיים שלושה לפני סוף חופש, או בשבוע, או ממש כזה בפוטו-פיניש של החופש, פתאום גן שעובד יותר מחצי שנה, פתאום מגלים שיש שם קרינה. ואז מתחילות כל השמועות וכל הדברים.

גב' שירה אבין: לא, לא, אבל זה לא מדויק אבי. כי מה שקורה,

עו"ד אבי גרובר: עוד פעם, עוד פעם שירה, יש איך הדברים, אני שומע את התשובות, כל הזמן על הרבה דברים. אין לי דרך להתמודד איתן חוץ מלקבל אותן

ולהגיד שאנחנו תומכים בכס בשמירה על בריאות הילדים שלנו. הדברים האלה, אם היו עושים את הבדיקות בשבוע הראשון של יולי, והיה יוצא בצורה מסודרת ביולי דו"ח שמראה איפה יש בעיות קרינה ואיפה הכול בסדר, באתר העירייה והיה זמן להתארגן עם הכול, אז לא היה מצב שבו עומדים שבוע לפני סוף החופש ואז מתחילות לרוץ גם כל השמועות. בואו לא נשחק אותה, יש פוליטיקה גם סביב השולחן הזה וגם בכלל, ויש ריבים בין כל מיני זרמים בתוך זה... בואו, אי אפשר להתעלם מזה. וכשזה קורה ברגע האחרון, אז זה נורא קל לאנשים לקחת את הנתונים ולהתחיל,

מר אהרון אלמוג אסולין: אתה לא שמעת את המצגת שלו? הוא מסביר לך שעד לרגע האחרון עוד שינו ושינו, ושינו,

מר טל עזגד: אהרון, זה לא קשור.

עו"ד אבי גרובר: הטרנספורמטור הזה נמצא שם על העמוד שנים. אפשר לדעת שהוא שם, כי היה אפשר לדעת ב- 30.7.

גב' שירה אבין: אבל יש,

מר טל עזגד: הזנחה, ובתוך עמנו אנו יושבים, השמועות אומרות שאין קרינה והכול יבוא על מקומו בשלום.

עו"ד אבי גרובר: נכון, עוד פעם,

מר טל עזגד: חבל מאוד רק,

גב' שירה אבין: מה זה השמועות אומרות שאין קרינה?

ד"ר אורי ארבל - גנץ: טל, אם עושים את הבדיקה ב- 7.3 אז את כל הדברים שעושים עכשיו היו עושים ב- 12.7. טל,

מר אהרון אלמוג אסולין: טל, אתה ראית את הממצאים, אתה ראית שיש קרינה.

גב' שירה אבין: יש תוצאות כתובות.

מר טל עזגד: אני לא אמרתי שלא, אני גם אמרתי להורים ששירה, בזה שהיא לא לוקחת אחריות לפתוח את הגן, היא צודקת עם הנתונים שהיו לנו ביד, מודה ומתוודה.

עו"ד אבי גרובר: טל, אם את הנתון הראשון היית יודע ב- 7.7 אז היית את הבדיקה השנייה עושה ב- 15.7 והיית יכול להתמודד עם הטרנספורמטור חודש וחצי בתוך החופש ולא תקוע בעשרים ומשהו באוגוסט, ואז לא היה מתחיל כל הסיפור.

גב' שירה אבין: יש גם תשובה, זה לא אומר,

עו"ד אבי גרובר: אם פתאום קרה משהו,

!!!: לפי התשובות שמסרו לכולנו,

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אפרופו שמועות והמידע שמגיע אליכם והמידע שמגיע אלינו, קודם כל אתה צודק. אם היינו עושים בדיקה ב- 1.7, יכול להיות שהיינו פותרים את הבעיה ב- 29.7. ציינתי ואמרתי קודם, שזה דבר, סלח לי שאני אומר, אילו זה בסדר, בסוף המערכת הזאת היא מערכת מאוד, מאוד מורכבת. בקיץ הזה כולנו היינו בשטח כל הזמן, מוטרדים ועסוקים באין ספור בעיות. אני לוקח את האחריות על עצמי, כי בסוף האחריות היא עליי. אם אני הייתי מפעיל את ראש אגף איכות סביבה ב- 1.7, יכול להיות שהתוצאות היו אחרות.

למצער, אני הגעתי לגן אתרוג איפשהו בסוף חודש יולי ועד אז, שהזמנו בדיקה ועד שהבדיקה הגיעה. דרך אגב, אני מצאתי את זה מכיוון שאני נכנסתי לגן אתרוג וראיתי שיש שם גדר שרחוקה מבפנים, גדר פלסטיק, שלפי הנחיות היועץ מלפני שנה וחצי, הייתה, הורחקה פנימה כדי שהילדים לא יעמדו בקרינה שנמצאה לפני שנה, שהייתה אז גבוהה במיליגאוס וחצי.

ואז ביקשנו דבר שיעשו בדיקה, אני אגיד לכם יותר מזה, שמעל הגן הזה יש שנאי חשמל שמאוד, מאוד הטריד אותנו. הוא ממש בכניסה לגן ואנחנו ביקשנו חוות דעת גם בעניין הזה. לא בגלל קרינה, אלא גם בענייני בטיחות. עד שהזמנו ואתה יודע שהבירוקרטיה יש לה קצב משלה, ועד שמזמינים את היועץ ועד שהוא בוחר להגיע, ואז הוא מגיע אבל הוא לא אומר לך שהוא הגיע ועוד כהנה וכהנה, הבדיקות היו איפשהו בתחילת אוגוסט ואנחנו קיבלנו דו"ח, שהוא דו"ח מאוד, מאוד מטריד.

מאותו רגע, חשוב לי שאתם תדעו, אנחנו מיד הודענו לאנשי הגן שאנחנו מעבירים אותם לגן אמונה. גן אמונה פונה ב- 20 לחודש אוגוסט, גן אמונה נמצא במרחק 50 מטרים פחות או יותר מהרב קוק ואנחנו התחייבנו שמה- 20 באוגוסט, עד ה- 29 אנחנו משמישים את הגן הזה. זה גן שהיה הרבה מאוד שנים בידי מוכר שאינו רשמי, אנחנו קיבלנו אותו חזרה לידינו והתחייבנו ומיד כבר הוצאנו תקציב, כבר התחילו בעבודות.

היה צריך לשבור שם קירות, להשמיש את החצר, לבנות כל מיני דברים. הגיעו אנשי ההורים של הילדים בגן הזה והודיעו שלגן הזה הם לא רוצים להיכנס בגלל שהשירותים נמוכים מדי והגן ישן מדי. מאותו רגע, נותרה לנו רק ברירה אחת להעביר אותם לגן היחיד שנשאר לנו פנוי בעת ההיא, שגם אותו היה צריך להשמיש בזמן אפס. וגם הגן הזה, גן ברוש, הוא מרוחק יותר. אבל בפני ההורים, חשוב לי שתדעו, עמדה ברירה אחרת מיידית, שאם הם היו מקבלים אותה, לא היינו נמצאים כרגע בסוגיית הביקורת של תיקחו אותנו ותחזירו אותנו.

אני אומר לכם שהדו"ח שהיה בידי מעיד על רמת מיליגאוס פי ארבעה מהמותר. ההורים רצו שאנחנו נבנה עוד גדר בתוך חצר הגן ונרחיק את הילדים אל תוך מתקן המשחקים, ושוב, האחריות כאן עליי. אני אמרתי שאם לי יש אחריות על הילדים, אני לא מוכן שהילדים יהיו בגן ששלושת רבעי מהחצר אינה שמישה. אני לא לוקח את זה על עצמי. יש פתרונות אחרים, גם אם הם באופן זמני פחות נוחים.

מר טל עזגד: אבל יש רק דבר אחד שלמיטב הבנתי, ויכול להיות שאני טועה, לא אמרו להורים. זה שלכשיפתרו בעיות,

גב' שירה אבין: כן אמרו להורים, אני אמרתי להם.

מר טל עזגד: דקה. לכשיפתרו בעיות הקרינה, הילדים האלה יחזרו לגן. לטענת ההורים,

גב' שירה אבין: נאמר להם.

גב' פרח מלך: נאמר להם.

???: נאמר בוודאות.

מר טל עזגד: לטענת ההורים, ויעיד על זה יעקב, כי השיחה הייתה במשרדו, עם האמהות, אמרו לנו שלא מוכנים לקבל אותו.

גב' פרח מלך: באותו יום שהם היו אצל יעקב, אני קיבלתי טלפון מיעקב ואני הסברתי את זה ואני אמרתי שאנחנו לא ניקח אחריות על הילדים האלה, הם יועברו לגן אמונה, ברגע שאנחנו נסיים את בעיות הקרינה בגן אתרוג,

גב' שירה אבין: הם יחזרו.

גב' פרח מלך: הם יחזרו אל זה. מילה במילה הם קיבלו את התשובה.

גב' שירה אבין: עכשיו אני,

גב' פרח מלך: אבל אני אוסיף, סליחה שירה, עוד משפט אחד. נאמר לי על ידי ההורים באותו הטלפון של קורצקי, שהם מוכנים לתת לי מכתב מיועץ משפטי, חתום, שזה בסדר להחזיר והאחריות היא עליהם ולא עלינו. ואני אמרתי - לא יהיה דבר כזה, אני לא לוקחת אחריות על ילדים כאלה.

- מר טל עזגד:** לא, זה אני גם אמרתי להם.
- גב' פרח מלך:** זה הכול.
- גב' שירה אבין:** אבל אני רוצה,
- גב' פרח מלך:** צר לי.
- מר עידן למדן:** לפני שנה, נתנו עוד שנה,
- גב' שירה אבין:** לא, לא, לא, זה לא מדויק. לפני שנה, עידן לא, סליחה רגע, סליחה. אתם, אבי שנייה, לפני שנה,
- מר טל עזגד:** קודם כל יצא שההורים משקרים, כי ההורים לפחות, אם זה ככה, אז בפירוש שיקרו לנו.
- גב' שירה אבין:** ההורים,
- מר טל עזגד:** שלא קיבלתם אותם,
- גב' שירה אבין:** אז בפירוש ההורים שיקרו לכם. בפירוש ההורים שיקרו. ואני, אני רוצה לומר משהו,
- עו"ד אבי גרובר:** אנחנו כל הזמן היינו בטלפונים,
- מר טל עזגד:** גם אצלך בחדר אמרו ששירה לא מקבלת אותם.
- גב' שירה אבין:** אבל לא, שנייה, עם כל הכבוד, להגיד ששירה לא מדברת איתם, כששירה ישבה איתם, עם ועד שלהם שהם טענו שהם ועד ואף אחד מכם, בדיוק כמו שאני, בסופו של דבר לא הייתי מוכנה לקבל מכתבי איומים ואולטימאטום והתנהגות שאם היו מתנהגים מולכם, בחיים לא הייתם נפגשים עם ההורים האלה.

עכשיו, לבוא ולהגיד שמשקרים אותם ונותנים להם מידע לא נכון, כשהם קיבלו את כל המסמכים לנגד עיניהם, זו התנהגות שלא ראוייה ולא צריכה להיות ברמת השרון.

ומעבר לזה, היום כשאני אמרתי להם, לא היום, כשאמרתי להם לפני כמה ימים שאני לא מוכנה יותר לפגוש אותם, אחרי שהם התנהגו ואיימו בצורה שלא תיעשה, ואמרתי להם שאני דורשת מכתב התנצלות, כי אני חושבת שגם אנחנו, בתור נבחרים ציבור, לא צריכים לקבל התנהלות כזאת. ואף אחד מכם פה לא היה מקבל את אותה התנהלות, עם כל הכבוד.

מר שמואל גריידי: אני חושב שירה, שקודם כל את צריכה להתנצל בפני ההורים,

גב' שירה אבין: אני צריכה להתנצל בפני ההורים?

מר שמואל גריידי: את צריכה להתנצל בפני ההורים, אם את נתת הנחיה להעביר

את המבנה הזה לגורם אחר,

גב' שירה אבין: אני לא נתתי שום הנחיה,

מר שמואל גריידי: כך נאמר לי.

גב' שירה אבין: לא אדוני.

מר שמואל גריידי: כך נאמר לי.

גב' שירה אבין: נאמר לך, אז מה אם נאמר לך.

מר שמואל גריידי: נאמר לי מגורם מוסמך מתוך העירייה.

גב' שירה אבין: גורם מוסמך. אז מה אם גורם מוסמך.

מר שמואל גריידי: את יכולה גם לומר,

גב' שירה אבין: שמוליק, לי אין מה לומר, את מה שיש לי לומר - אני אומרת ואל תחפש,

מר שמואל גריידי: את יכולה לומר... בינינו,

גב' שירה אבין: אל תחפש להיות מליץ היושר של אותה הקבוצה שאתה מתסיס אותה.

מר יעקב קורצקי: שמוליק אתה עשית בדיוק את מה שאתה צריך לעושת ואין שום בעיה.

מר שמואל גריידי: אני עשיתי את מה שאני הייתי צריך, שזה לדאוג לילדים האלה.

גב' שירה אבין: שמוליק, חד וחלק,

מר שמואל גריידי: פרח, דברי.

גב' שירה אבין: מה יש לה לדבר.

מר שמואל גריידי: את אמרת לי שקיבלת הנחיה להעביר את העניין הזה לגורם אחר?

גב' פרח מלך: אמורים היו להיכנס לגן אתרוג, בשעה שהם היו הולכים לאמונה. ברגע שאתם אמרתם שלא, אנחנו אחרי שעה בדיוק זה השתנה,

מר יעקב קורצקי: שמוליק, שב אל...

מר שמואל גריידי: תירגע, אני לא מדבר איתך עכשיו. ברגע שאני דיברתי, הגן הזה,

מר יעקב קורצקי: שמוליק, אתה הסתת את כל הציבור גרמת למהומה על לא מאומה.

מר שמואל גריידי: אני הסתתי? אתה שמעת מה שהיא אמרה כרגע?

מר יעקב קורצקי: אתה עשית סערה על לא סערה, אתה בכלל לא מודע לזה. אתה יושב בדואר שלך, אתה רוצה לנהל את רמת השרון? ובפייסבוק, אבל מכתבים אתה שולח.

מר שמואל גריידי: אמרו לך להעביר את הגן הזה לגורם אחר?

גב' פרח מלך: אמרנו בכל מקרה מטפלים בכל הליקויים.

מר שמואל גריידי: לא, לא, לא. אמרו לך להעביר את הילדים למקום אחר?

גב' פרח מלך: להכניס ילדים אחרים, כי הילדים האחרים פחות טובים מהילדים האלה?

מר שמואל גריידי: לא יודע, אולי. אני לא יודע, ככה אמרת.

מר יעקב קורצקי: הילדים הדתיים הם פחות טובים מהילדים הדתיים האלה?

גב' שירה אבין: שמוליק, עם כל הכבוד, אני לא חושבת שילדים חרדים, תקשיב, אתה רוצה לעשות, אתה יכול לעשות מה שאתה רוצה,

מר שמואל גריידי: אל תסיטי את הנושא.

גב' שירה אבין: אני לא מסיטה את הנושא, אתה מסיט את הנושא.

מר יעקב קורצקי: אתה מסית את הכול, אתה גרמת. למה לא ידעת על זה, למה לא באת לשאול אותי?

- מר שמואל גריידי:** אני לא צריך לשאול אותך.
- מר יעקב קורצקי:** למה לא באת לשאול אותי?
- מר שמואל גריידי:** מי אתה בכלל שאני אשאל אותך? אני אשאל אותך?
- מר יעקב קורצקי:** למה אתה מדבר אלי בצורה כזאת?
- מר שמואל גריידי:** אני אשאל אותך? אני אשאל אותך כשאתה בא לקחת גן מילדים אחרים? אני שואל אותך?
- מר יעקב קורצקי:** שמוליק, אנחנו מכבדים אותך... אתה לא צריך לדבר,
- מר שמואל גריידי:** אני מקבל, אני,
- מר יעקב קורצקי:** אבל למה הדיבור הזה?
- גב' פרח מלך:** אתה התקשרת אליי ואתה אומר,
- מר שמואל גריידי:** לא, לא, פרח, פרח,
- גב' פרח מלך:** זה לא הוגן. זה לא הוגן, שמוליק, אני מכבדת אותך, אתה התקשרת לי ואמרת לי...
- מר שמואל גריידי:** מה זה?
- גב' פרח מלך:** אבל אני אקח את האחריות עליי. אני אמרתי לך שהם אמורים להיכנס לגן אתרוג. ברגע שהתחיל כל הסבב הזה, אמרתי לך שהילדים של גן אתרוג יוצאים מגן אתרוג, משפצים את גן אתרוג, מטפלים בבעיית הקרינה ומחזירים אותם.
- מר שמואל גריידי:** לא, זה אחרי. תעזבי, זה אחרי,

גב' פרח מלך: אני לא חוזרת במה שאמרתי.

מר טל עזגד: רגע, יש פה איזו אי הבנה ביניכם. שנייה פרח, אני יכול לפחות להעיד, יעקב, בעניין שלנו שהיינו שותפים לו, שאתה אמרת להורים, בנוכחותי ויחד איתי, אני אמרתי את דעתי וכו' ואנחנו אמרנו יחד להורים שאם בעיות הקרינה יפתרו בגן, אתה תעשה את הכול להחזיר את הילדים לגן.

גב' שירה אבין: ואני אמרתי את זה גם לשמוליק גריידי במספר הזדמנויות.

מר טל עזגד: זה יעקב, אז שלא...

(מדברים ביחד)

מר שמואל גריידי: אנחנו דיברנו לא אחת בנושא הזה, שירה.

גב' שירה אבין: אנחנו דיברנו לא אחת ושמעת את התשובה,

מר שמואל גריידי: אני אמרתי,

גב' שירה אבין: טוב... לגבי הנושא של גן אתרוג, אני חוזרת ואומרת שוב. אני לא צריכה להתנצל ולא מרגישה שאני צריכה להתנצל בפני אף אחד. אני לא הלכתי לעשות, בסך הכול ניסיתי להגן על הילדים שלהם,

מר שמואל גריידי: גם אני מגן על הילדים בדיוק כמוך.

גב' שירה אבין: טוב, בסדר.

מר שמואל גריידי: אין לי שום בעיה,

גב' שירה אבין: שמוליק, שמוליק,

מר שמואל גריידי: אני ברגע שדיברתי עם דליה ודליה אמרה לי שיש בעיות קרינה, אמרתי מה, שאלתי מאיפה זה צץ בכלל?

גב' שירה אבין: אני מדברת,

מר שמואל גריידי: בעיות הקרינה כבר ממזמן, והזיזו את הגדר כבר ממזמן.

???: בעיות הקרינה הן היו בשנה שעברה,

גב' שירה אבין: אבל תיקנו אותם, תיקנו שם דברים, מה את חושבת, שהיינו נותנים להם להיות עם בעיות קרינה בגן? מה, נו באמת.

מר יעקב קורצקי: שמוליק, אני רוצה לספר לך.

מר שמואל גריידי: אני רוצה לשמוע אותה.

מר יעקב קורצקי: לא, אני רוצה להגיד לך מה אני שומע,

מר שמואל גריידי: לא, אני לא רוצה לשמוע אותך.

מר יעקב קורצקי: אתה לא רוצה לשמוע אותי?

מר שמואל גריידי: לא.

גב' שירה אבין: די, בואו, אנחנו יורדים לרמה לא טובה.

גב' פרח מלך: די שמוליק, מספיק. די זה לא מכובד, די.

מר יעקב קורצקי: בימים האחרונים שמענו גם טענות, שיש איזה סבא שדאג

לשני הנכדים שלו ואנחנו יישמנו את זה. אז אמרו, המון הורים אומרים שיש סבא שדאג לשני הנכדים שלו. אז אנחנו אמרנו שזה שטויות.

מר שמואל גריידי: אני מבסס את הטענות שלי על דברים שאני שומע.

מר יעקב קורצקי: אז אמרו, בפועל נכנסו שני נכדים של איזה סבא,

מר שמואל גריידי: אתה מדבר עליי?

מר יעקב קורצקי: אני לא אומר, אני לא אומר. באו אליי,

מר שמואל גריידי: אם נכד שלי נכנס,

מר יעקב קורצקי: אמרתי - אתם מדברים שטויות.

מר שמואל גריידי: אם נכד שלי נכנס לאיזה גן,

מר גיא קלנר: חבר'ה, חבר'ה, אבל די.

מר שמואל גריידי: בגלל שאני ביקשתי ממישהו.

מר גיא קלנר: יעקב וגריידי, אל תעשו את זה עניין אישי. יעקב,

מר שמואל גריידי: אל תכניס לעניין נכדים בכלל.

מר יעקב קורצקי: למה?

מר שמואל גריידי: אני מעולם לא פניתי בשביל הנכדים...

מר טל עזגד: טוב שעוד אין לי נכדים. אנחנו מאבדים את הקו של ה...

???: ממש מאבדים את הקו.

גב' שירה אבין: אני אומרת שוב,

מר יעקב קורצקי: יש רמה של דיבור. למה השיחה הזאת?

גב' נורית אבנר: זה יכול להיגרר. אם זה לא מוצא חן בעיניך, אתה לא חייב

להיגרר. אתה נגררת, אז די. נסגור את הסיפור.

גב' שירה אבין: אני רוצה לומר, לגבי הנושא הזה, חד וחלק, מההתחלה הובהר להורים והילדים האלה יחזרו כשלא תהיה קרינה בגן. לפני שנה הייתה קרינה בגן, מה שהיה צריך להיות מטופל - טופל. הייתה באמת תזוזה מסוימת של הגדר ואחר כך נבדקו הדברים והכול היה תקין.

:??? היה שינוי ברמת הקרינה?

גב' שירה אבין: עכשיו, היה שינוי ברמת הקרינה, פי ארבעה אפילו, כמעט פי ארבעה. הבדיקות נעשו, אנחנו נקבל תוצאות, ברגע שהקרינה חוזרת למצב שמאפשרת את הגעת הילדים בחזרה אל הגן, הגן יגיעו, זה הכול. זה עדיין לא מצדיק את התנהלות ההורים ואף אחד מכס לא היה מקבל את זה.

מר שמואל גריידי: אם אני לא הייתי מקבל את המידע, לא הייתי מדבר בכלל.

גב' שירה אבין: מה זה?

מר שמואל גריידי: דיברתי עם דליה, היא אמרה שזה מתנהל,

גב' שירה אבין: אתה דיברת איתי עוד לפני שדיברת עם דליה. אז מה? ולא אמרתי לך?

מר שמואל גריידי: לא, דיברתי עם דליה ואחר כך דיברתי איתך.

גב' שירה אבין: טוב, אוקיי.

גב' נורית אבנר: בואו נתקדם, כי... רוצים עוד לשאול את אורי שאלות.

גב' שירה אבין: אנחנו סיימנו את הנושא של גן,

מר גיא קלנר: אני רציתי עוד משפט אחד על גן אתרוג, שירה?

גב' שירה אבין: כן.

מר גיא קלנר: רק דבר אחד, שהוא מבחינתי הפקת לקח, אני לא נכנס לוויכוח כי אני גם לא מכיר את כל הפרטים. למה רק כשאתה עושה סיור באמצע יולי, או באמצע הקיץ, צריך לשים לב לקרבה של שנאי חשמל או כל גורם סיכון אחר? אין איזשהו נוהל ברור שבמסגרתו גני ילדים/בתי ספר/כל דבר אחר שנמצא בקרבת סיכון פוטנציאלי כלשהו באחריות מנהל הגן, מנהל בית הספר, למה זה צריך להיות בסיור של מנהל האגף?

ד"ר אורי ארבל - גנץ: תראה, סוגיית הקרינה עלתה מאוד בארבע השנים האחרונות. המשרד לא מחייב בדיקה כל שנה, אני מחייב קרינה, אם אני זוכר, יהודית, מרגלית שפה, פעם בארבע שנים, או משהו כזה. אנחנו משתדלים, יש גם בעיות, אני אגיד לך, שעוד לא הגענו אליהן, אני משוכנע, כי הבנייה הישנה, אני פשוט יודע את זה ממקומות אחרים, הבנייה הישנה, לא הכניסה תקנים של קרינה. היום אנחנו יודעים שכל מקום שיש בו ארון סעף ראשי, יש בו כנראה איזושהי קרינה. אנחנו נצטרך לבדוק את זה וזה לוקח איזשהו זמן,

מר גיא קלנר: לא, השאלה שלי בשביל לחסוך ממך את כל ה... האם יש איזשהו נוהל שיוצר,

גב' שירה אבין: יש היום מנהלת אגף איכות הסביבה,
(מדברים ביחד)

ד"ר אורי ארבל - גנץ: גיא, הנכון הוא שאנחנו, גם אם אין נוהל, זה שאנחנו נעשה איזשהו מתווה שפעם בשנה, לפחות במרבית המקומות איפה שמועדים לפורענות, אנחנו נעשה בדיקה. אני לא יודע להגיד לך אם היינו מתוכננים לעשות, זה פשוט, מתוך הביקור בשטח ראינו דבר ומזה...

מר גיא קלנר: בסדר.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: דרך אגב, לשאלה שנשאלה קודם, מה השתנה בבדיקה השנה, חבר המועצה שאל. שני דברים השתנו בגן הזה השנה. האחד, הקרינה הקודמת עלתה פי ארבעה, שתיים - נתגלתה קרינה בתוך האדמה, דבר שבמדידה הקודמת לא גילו אותו. אני לא יודע אם לא בדקו,

!!!: בגדר הצפונית.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: לא בגדר הצפונית.

גב' שירה אבין: לא בגדר הצפונית.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: עוד פעם, בחצר, מהשנאי אל תוך הגן, בסדר? זה דבר שבבדיקה הקודמת לא היה קיים ומהרגע הזה יש דברים שאני אומר, ושוב, האחריות היא עליי. עם כל הכבוד לכולם, יש ספק אז אין ספק. באותו רגע מוציאים את כולם החוצה, עד שאני מקבל אישור שהגן תקין.

גב' שירה אבין: כדי לסגור את הנושא של גן אתרוג, ובכלל נושא הקרינה, מנהלת מחלקת איכות הסביבה, יחד עם החינוך ויחד עם פרח יושבים ביחד ובאופן רציף עושים היום ביקורות כדי לוודא. ואם יש משהו שאפשר לטפל בו תוך יום ויודעים שיש איזושהי רמה מאוד נמוכה, גם את זה עושים תוך יום, מבלי להסיט ילדים לכאן או לכאן. כשהבעיה היא יותר חמורה ומדברים על צנרת תת קרקעית, המשמעות היא שצריך לעשות, להזיז ילדים שנמצאים בגן, במיוחד כשמדברים על ילדים כל כך קטנים, שרמות הקרינה מזיקות להם, שזה יכול ליצור דברים שהם באמת מאוד, מאוד מסוכנים. וזאת השמירה שלנו וזאת המחויבות שלנו כלפי הילדים ולכן עשינו את זה. ואני אומרת שוב, ברגע שאנחנו, אני מניחה שתוך כמה ימים, אמרתי, ציינתי פה, אני לא יכולה להתחייב על יום או יומיים. אמרתי,

!!!: הילדים נשארים בבית? הם לא באים,

- גב' שירה אבין:** הילדים, יש להם גן שעומד לרשותם.
- :???** הם לא משתמשים בו.
- גב' שירה אבין:** לא משתמשים בו.
- :???** אבל הילדים מגיעים לגן הזה?
- גב' שירה אבין:** לא. הילדים לא מגיעים לגן.
- :???** אף ילד לא מגיע?
- גב' שירה אבין:** ההורים מסרבים להביא את הילדים לגן, זה הכול. אנחנו עוברים לנושא השני ש... טוב, אנחנו נעבור לנושא השני כדי שנוכל להתקדם. מיצינו את גן אתרוג, אנחנו עוברים לסוגיה השנייה שעלתה, גם גיא העלה אותה, לגבי הנושא,
- ד"ר איריס קלקא:** ... אנחנו מקווים.
- מר טל עזגד:** מה? שלך כן, השאלה היא אם מקרה גן אתרוג,
- גב' שירה אבין:** טל, ענית. יש את גן ברוש, הם יכלו בינתיים, בעת הזאת, עד שהנושא מטופל להיות בגן ברוש, הכשירו את הגן, ניקו, הכינו אותו לקראתם, הצוות נמצא בגן, הם בחרו שלהשבית ולא להגיע והם נמצאים עם ההורים שלהם בבית. זה הכול, זה מה יש.
- :???** האמת היא הדתיים עושים את כל הבעיות במדינה, אז גם ברמת השרון,
- ד"ר איריס קלקא:** מה זה הנושא השני?
- גב' שירה אבין:** גן חרוב.

ד"ר איריס קלקא: יש לנו אותו פעם בשנה,

גב' שירה אבין: את מי?

ד"ר איריס קלקא: את אורי, לדבר על נושא החינוך וכבר 32 דקות אנחנו מדברים על דברים שהם פרטיים, במקום לדבר על דברים,

גב' שירה אבין: אלו דברים שעלו,

ד"ר איריס קלקא: דברים שמתכתבים עם המצגת. מה זה? אני יש לי שאלות מסוג אחר.

גב' שירה אבין: בסדר. טוב, לפני שאנחנו נכנסים לשאלות, יש גם חברים שרוצים לשאול שאלות מקצועיות, אנחנו רק נתייחס לנושא של גן חרוב.

אני רוצה רק שתתנו, ככה, הסבר מבחינת החלוקה של הגנים בתוך הזה, דליה, אם תוכלי גם את לתת ואיך הדברים עומדים היום מבחינת הגנים. חשוב לציין שיש יותר מגן אחד שכרגע נמצא בלי ילדים בתוכו ויש לנו גם בתוך רמת השרון וגם בנווה גן.

בנווה גן יש את הגן שנמצא, בגלל בעיית המנוף וההורים שביקשנו שנשלב את הילדים בתוך הגנים האחרים. וכרגע, צמד הגנים, כרגע, לא משמש את הילדים. בנוסף, יש לנו בתוך העיר גם גנים שכרגע, לאור הפריסה של הגנים ולאור כמות הילדים, הם עומדים סגורים. דליה, את רוצה להתייחס, מבחינת המרקם של השכונה? אבל כדאי שהמיקרופון, שיוכלו להקליט.

גב' דליה יואל: טוב, קצת לגבי רובע קריית יערים. ברובע קריית יערים, יש

היום 184 ילדים, כאשר אם אנחנו עושים חלוקה, משרד החינוך מה שהוא עושה, הוא מחלק את מספר הילדים ב- 35, זה מספר כיתות הגן שאנחנו יכולים לפתוח. מן הסתם, אם אנחנו עושים חשבון פשוט, אנחנו יכולים לפתוח שש כיתות גן. יש לנו ברובע הזה גן אחד,

!!! דליה, אפשר יותר מהר?

גב' דליה יואל: אחרי עבודה של הרבה שנים עם נוער,

!!! לא, בסדר, רק באיזי. את שופכת את כל הנתונים שאת שוחה בהם, אין ספק...

גב' דליה יואל: אני אעשה את זה יותר לאט. אוקיי, ככה, יש לנו, ברובע של קריית יערים שישה גנים. יש שם בסך הכול 184 ילדים בכל הרובע. אני יכולה לומר לכם שברובע הזה, יש בערך כמאתיים ילדים, אבל מן הסתם, משפחות בחרו לרשום את הילדים שלהם לחינוך פרטי, שזה בסדר גמור.

עכשיו, אנחנו מבחינתנו היינו ערוכים, מבחינת גנים, בשבעה גנים, זה היה הצפי שלנו, אבל מן הסתם לא נרשמו מספיק ילדים ולפיכך גם לא פתחנו את כל הגנים שאנחנו זקוקים להם.

לגן חרוב נרשמו בסך הכול חמישה, במהלך, כשאנחנו פתחנו את הרישום במהלך ינואר - פברואר, סך הכול חמש משפחות נרשמו לגן שהוא חצי יום. עכשיו, בדרך כלל, מה שאנחנו עושים, אנחנו פותחים בכל רובע, משתדלים, כי לפעמים אין צורך, אנחנו משתדלים לפתוח בכל רובע לפחות גן אחד על חצי יום. עם חמישה ילדים אי אפשר לקבל סמל מוסד, סמל מוסד של משרד החינוך, זה בילד ה-13, יש לנו סמל מוסד. מתחת ל-13 ילדים, אין לנו ביטוח, אין סמל מוסד, אין גננת, אין סייעת. לפיכך סגרנו גן.

גב' דברת וייזר: אבל למה מראש הוא נפתח לחצי יום, כשהוא היה בשנים קודמות יום מלא? זאת השאלה.

גב' דליה יואל: כי,

גב' דברת וייזר: בעצם, זו המהות של השאלה בעצם.

גב' דליה יואל: כי בחרנו,

גב' דברת ויזר: הרי אם הייתם פותחים את זה מראש, מייעדים בטפסי הרישום את הגן לגן מלא, סליחה, ליום מלא, מן הסתם עם יול"א, אז היו יותר נרשמים לפי מה שהרובע הזה היה זקוק לו.

???: אז היית מקבלת את אותו מצב בגן אחר, שהיה מיועד לחצי יום, זה לא משנה.

גב' דליה יואל: גן אחד היינו סוגרים בכל מקרה. אבל אני רוצה להסביר מה עוד בנוסף יש כאן. הסמיכות של שני גנים שהם אחד ליד השני, כמו גן ... ליד גן ארז, גן ציפורן ליד גן אשל, יש לנו, העדיפות שלנו היום היא לשים אותם בגנים שהם סמוכים. כי יש גם גנים שאחר כך מזינים אחד את השני. אותו דבר הסיפור הזה. עכשיו, אם לא היינו סוגרים את גן חרוב, היינו סוגרים את גן ארז או את גן אשל, את אחד מהם היינו סוגרים, כי אין לנו צורך.

אין, גם היום יש לנו עוד מקומות בגנים,

גב' נורית אבנר: אז למה רצה עכשיו עצומה שאני קיבלתי, כמו כל חברי המועצה, שההורים האלה מחתימים עכשיו על עצומה, שהיו להם מספיק ילדים לגן הזה.

גב' דליה יואל: לא היה מספיק, הייתה נכונות מצידנו לבדוק התכנות לפתוח. תבינו, הרצון שלנו זה לא לסגור. המטרות שלנו זה לא כיתות עמוסות של גנים, זו המטרה שלנו. אבל בסופו של דבר, המצב בשטח מצביע שאנחנו לא יכולים לפתוח. לא יהיה לנו מימון, לא ממשרד החינוך, לא יהיה לנו שום דבר, לפתוח גנים, אין שום הצדקה לפתוח את הגנים.

מר גיא קלנר: ומכל השישייה עשיתם את הניתוח הנכון מה לסגור ומה לא? יכול להיות שפה קבור הכלב?

- גב' דליה יואל:** אין לי שום,
- מר גיא קלנר:** לא, כי אם יש פה, אם מבינים שחסר גן,
- גב' דליה יואל:** אבל לא חסר לנו גן.
- גב' נורית אבנר:** יש עצומה שחתומים על זה שיכלו לפתוח את הגן הזה, אז למה...?
- גב' דברת וייזר:** המחשבה הייתה לעשות גנים צמודים ולא לפזר אותם. זה הגן היחיד שהוא בודד.
- גב' דליה יואל:** בדיוק. יש כאן, חוץ מזה, שאם אנחנו נבדוק גם את הגנים, יש את הגנים שנמצאים היום במצב שהם מאוד, מאוד סבירים ומאוד, מאוד טובים ואין שום הצדקה. זה ממש לא משנה, עכשיו, אין פה משהו אישי נגד אף אחד. גם למשפחות האלה הצענו, באנו עם פתרונות ושאלנו אותם אם הם רוצים לעבור לגן, נתנו להם חלופות ואני חושבת שזה, מה שנעשה כאן, הוא משהו מאוד, מאוד מקצועי ונכון.
- גב' שירה אבין:** אני רוצה להגיד לכם שגם אם היום היו באים 27 ילדים נוספים, היינו פותחים את הגן. מה, תבינו את העניין. זה לא שמישהו יש לו איזה אינטרס.
- גב' נורית אבנר:** אז למה הולך לשמש הגן הזה עכשיו?
- גב' שירה אבין:** אבל יש כאן החלטות פדגוגיות, זו לא החלטה של מישהו כזה או אחר.
- עו"ד אבי גרובר:** זה משהו שנראה, מבחינת התושבים, כי זה קרה ברגע האחרון, סוג של ... בואו לא נתעלם מהדבר הזה. נפתח גן,
- גב' שירה אבין:** שנייה,

- עו"ד אבי גרובר:** למה זה באמת קורה ברגע האחרון של אוגוסט?
- גב' דליה יואל:** ההורים ידעו במרץ.
- עו"ד אבי גרובר:** אורי, מה שקרה האחרון, זה שנפתח גן חרדי בתוך השכונה שלהם, זה מה שקרה ברגע האחרון. ופה ההורים קפצו.
- ד"ר אורי ארבל - גנץ:** יש דברים שצריך להבחין, כרגע, ... הם לא ילדים?
- עו"ד אבי גרובר:** שנייה, זה ברור שהם ילדים וברור שהם ילדי רמת השרון.
- גב' פרח מלך:** לא, זה מוצג כאילו זה לא, תסלח לי.
- עו"ד אבי גרובר:** אבל עוד פעם, כשהכל קורה ברגע האחרון, אז נוצר כל המירוץ של... מחול השדים הזה.
- גב' פרח מלך:** אנחנו שקועים בשיבוצים עד הרגע האחרון, אז למה זה?
- עו"ד אבי גרובר:** 21 הילדים האלה,
- גב' שירה אבין:** תן לאורי להתייחס ואחר כך תתייחס.
- עו"ד אבי גרובר:** הרי בואו, חיכיתם כאן עד הרגע האחרון, כדי לדעת מה פתוח ומה לא, נכון? התהליך הזה צריך לקרות בצורה יותר מושכלת, יותר זמן לפני, זה הכול.
- גב' דליה יואל:** אבי, זה ממש לא מדויק, כי אני במהלך חודש מרץ כבר הודעת, רק שנייה, דליה, דליה,
- גב' שירה אבין:**

עו"ד אבי גרובר: אנחנו לא יודעים כלום כחברי מועצה. דליה, קשה לנו להתמודד, כי אנחנו לא יודעים כלום כחברי מועצה. הכול מגיע אלינו ברגע האחרון, עם הרבה אנשים ואנחנו מנסים לעזור גם לכם וגם מול ההורים.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: מאחר ואני חדש פה, אני אומר עוד פעם, עם כל הכבוד, אני באמת לא חושב, באמת, במחילה מכבודכם, שמערכת השיבוצים של אגף החינוך, שמבוססים על עשרות קריטריונים אובייקטיביים, אין לנו שום שיקול שהוא לא אובייקטיבי וחשוב לי שתבינו את זה. אנחנו לא רואים פנים ושמות, ממש כך.

אבל אתם צריכים להבין שקריטריון אחד יכול לשנות את כל מפת השיבוץ בכל העיר. לא בכל הרובע, בכל העיר.

אני לא חושב שמפת השיבוצים, שהיא נעשית באופן מקצועי, צריכה להגיע לחברי המועצה. עם כל הכבוד. אם אתם חושבים שאתם צריכים לדעת, תגידו לי ואנחנו נעביר לכם את המידע בחודש מאי. ואני אגיד לכם כבר עכשיו, שבחודש מאי, מה שנעביר לכם, יהיה נכון ל- 30.5 וב- 30.6 תהיה תמונת מצב שונה, קונקרטיית,

עו"ד אבי גרובר: אל תעביר כלום, תעשה לי טובה.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: קונקרטיית, על גן חרוב, ההחלטה שגן חרוב לא נפתח, ההחלטה הזאת התקבלה בתוך האגף כבר באמצע חודש מאי.

עו"ד אבי גרובר: כולל הידיעה להורים.

גב' דליה יואל: כן, אני הרמתי טלפונים.

???: אבל זה הסיפור פה.

עו"ד אבי גרובר: מה הסיפור?

גב' שירה אבין: שנייה, אבל תנו לו רק לסיים.

מר עידן למדן: ברגע האחרון,

גב' שירה אבין: לא נכון, ממש לא. אבל תנו לו רגע לסיים, אחר כך נתייחס.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אל תכניסו אותנו, את האגף, אל תכניסו אותנו למקומות הפוליטיים. אני יודע להגיד לכם ואני מתחייב בפניכם, שכל מילה שאני אומר לכם היא האמת שאני יודע אותה ואני עומד מאחורי זה. אל תפקפקו במה שאני אומר, כי אני לא משקר לאף אחד. ההחלטה על גן חרוב, התקבלה באמצע חודש מאי, לאחר שהנה הטופס, הנה הטופס, חמישה אנשים נרשמו בחודש מרץ.

מאותו רגע, אף אחד אחר לא נרשם לגן חרוב. מאותו רגע, מה שעשו במחלקת גני הילדים, זה לבדוק את הצרכים באותו רובע ולהחליט איך מניידים משפחות לגן אחר, על מנת לתת מענה.

משפחות ברור שידעו, מכיוון שדליה העבירה מידע למשפחות לאיזה גן הם משובצים. לראיה היא, שבחודש יולי קיבלנו גם ערעורים על השיבוצים החדשים. לא רק מהרובע הזה, גם ברובע אחר. ואני אגיד לכם יותר מזה, שלאחר שהיו שיבוצים, השיבוצים האלה עוד השתנו פעם שנייה, פעם שלישית וגם פעם רביעית.

גב' דליה יואל: מסיבות שלא תלויות בנו.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: למה? כי מספיק שחמישה אנשים יוצאים מהגן,

מר עידן למדן: אנשים יוצאים, עוברים לגן אחר ו...

גב' דליה יואל: ולא עושים ביטול רישום,

ד"ר אורי ארבל - גנץ: ולא עושים ביטול רישום, או,

גב' דליה יואל: משריינים לעצמם מקום.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אני אתן לך דוגמא, אבי שאלת שאלה, אני עונה לך.

עו"ד אבי גרובר: אני מקשיב תמיד.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אוקיי. הורים בגן אחר, בחלק האחר של העיר, שרשומים היו בו 22 ילדים, ביום הראשון, ב- 1.9, דליה ביקשה דו"ח, חמישה הורים לא הגיעו. הם עשו רישום בכפר הירוק, אפילו לא הודיעו לנו.

עכשיו תבינו, אני לא מלאה אתכם בפרטים, משרד החינוך בילד ה- 14 לא משלם, בילד ה- 22 הוא משלם ככה. הוא לא מאשר ככה, הוא לא מאשר גילים, הרבה מאוד דברים.

הודעה כזאת של הורים, או אי הודעה כזאת, משפיעה על כולנו. אנחנו הודענו באמצע חודש מאי שגן חרוב לא נפתח. כמו שידענו שגן ברוש לא יפתח, בסוף חודש יוני. זאת תמונת המצב באגף החינוך. אף אחד לא עשה שום מחטף ואף אחד לא הסתיר מידע. הדברים האלה מדווחים להורים, כי באופן תמידי יש קשר איתם. אנחנו מודיעים להם לאיזה גן אחר הם משובצים.

גב' דברת וייזר: אבל התרעומת של ההורים הייתה,

עו"ד אבי גרובר: התרעומת שלהם היא על זה שב- 30.8, פתאום, כן נפתח גן,

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אז אני מודיע לך,

עו"ד אבי גרובר: שנייה, אם איזשהו, על בסיס חוות דעת של היועץ המשפטי שאומרת שהקצאה לזרם דתי מסוים... עכשיו עוד פעם, הילדים האלה הם תושבי רמת השרון, הם חייבים לקבל גן, אנחנו חייבים לתת להם מסגרת ואנחנו לא יכולים להשאיר אותם בלי מסגרת. אבל עוד פעם אני חוזר לאותה נקודה שאמרתי מקודם, כשהדברים קורים ברגע האחרון, אז פה מתחיל כל הטירוף מסביב.

גב' דליה יואל: אבי,

עו"ד אבי גרובר: עם כל הסיפור הזה, למה דווקא שם? ולמה ככה ולמה זה, למה זה? למה הוא בא אצלם ולמה...?

גב' שירה אבין: אבי, אבי,

מר עידן למדן: זה הופך להיות עניין לקמפיין פוליטי.

עו"ד אבי גרובר: הטענה היא לא למה הגן לא נפתח, הטירוף התחיל סביב כן הפתיחה שלו ברגע האחרון.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: דברים שרואים משם לא רואים מכאן,

גב' שירה אבין: אבל,

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אגף החינוך,

עו"ד אבי גרובר: עוד משפט, אורי, אני לא בא להתעמת סביבך,

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אנחנו החזקנו את הגן,

עו"ד אבי גרובר: עוד שנייה, אם היו 21 ילדים בתוך המערכת, שהיה צריך למצוא להם פתרון, והיו מתחילים לחשוב על הפתרון מיולי, אם איפשהו במאי - יוני, כששיבצתם את הגנים לילדים של הזרם המיוחד,

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אבל תעצור. אני פה רוצה עוד פעם להשיב,

עו"ד אבי גרובר: אם היו מוצאים להם מקום, בתחילת החופש, כל הדבר הזה לא היה קורה ברגע האחרון.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אבי, תבדוק את הדברים,

גב' שירה אבין: זה לא נכון.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: תבדוק את הדברים. אני אומר עוד פעם, החובה שמוטלת עלינו כאגף חינוך, קודם כל, לתת מענה לילדים שרשומים במערכת הממלכתית והממלכתית דתית. ולכן אנחנו הולכים, קודם כל, מהמעגל הזה - פנימה. לאחר שמיצינו את כל האפשרויות, ואני אומר, לצערי 300 ילדים ראית, חלקם עד הרגע האחרון לא הודיעו לנו. אנחנו מחזיקים את הגנים אצלנו, יש חמישה גנים שבעצם לא היו אמורים להיפתח. החזקנו אותם, כמו גן ברוש. לא נתנו אותו לאף אחד עד הרגע האחרון, בגלל שיכול להיות שפתאום צריך להעביר גן.

היה לנו, אני אספר לך, גן כלנית, יש שם בעיה של ביוב, עד הרגע האחרון לא ידענו אם נפתח אותו או לא. בגן אחר, יש שם סיפורים אחרים. אנחנו מחזיקים את המבנים למקרים האלה. ראינו שנפתחת השנה, ראינו שהגנים משובצים, יש לנו מענה לכל המערכת שרשומה אצלנו. מהרגע הזה, אגף החינוך סיים את תפקידו, זה הכול.

גב' שירה אבין: ומהרגע הזה,

ד"ר אורי ארבל - גנץ: מבחינתנו אין...

גב' שירה אבין: שנייה, ומהרגע הזה, עם כל הסיפורים של קומבינות ולא קומבינות, אני חייבת להגיד דבר אחד. ברמת השרון, בכל השכונות, גרים גם אנשים שהם דתיים, גם מסורתיים וגם חילוניים. עכשיו, הילדים שבסופו של דבר שובצו לשם, זה לא ילדים שבהכרח באים ממורשה. מה גם שאנחנו לא חייבים, להבדיל ממה שאנחנו חייבים לתת, שנייה, שנייה, אני תיכף אסביר, מבחינת שכונות אני מדברת.

אנחנו חייבים לילדים שרשומים בתוך המערכת, בתוך מערכת החינוך, לתת מענה ברובעים, באזורים. לעומת זאת, לחינוך שהוא מוכר ואינו רשמי, אנחנו מחויבים לתת פתרון.

עכשיו, בשנים קודמות, נתנו שלושה גנים, אחד מהם אתרוג, אחד כלנית ואחד זית. שלושת הגנים האלה, שחלק מהאנשים גם ישבו כאן, אנחנו הקצנו את הגנים לעמותות, דרך הקטע של הקצאה.

הפעם, אנחנו אמרנו, אנחנו יודעים כרגע, בשנה הזאת, שיש גן שאנחנו לא פותחים אותו. הגן הזה, יש צורך, כי היום יש 120 נגיד ילדים, שהם שייכים לחינוך החרדי. אנחנו צריכים לתת ארבעה גני ילדים.

עכשיו, אנחנו יכולנו בסוף לתת את מה שידענו שהוא לא נפתח בטוח ואנחנו כבר לא צריכים אותו. מתי אנחנו יכולים לדעת? רק בסוף. זה לא היה נוח לילדים ששייכים למגזר החרדי. אבל עדיין, כל זמן שיכולות להיות תנודות כאלה ואחרות, ויכולות להיות בעיות, אנחנו, ואני לא הסכמתי לקחת, גם אם אמרו לי שיש צורך בעוד גן, לקחת דקה לפני. ולכן, עשינו את זה רק בסוף. עכשיו, זה לא עניין של חב"ד,

גב' נורית אבנר: מה האלטרנטיבה?

גב' שירה אבין: שנייה, אני יכולה לסיים את המשפט רק?

גב' נורית אבנר: מה האלטרנטיבה שלהם? לאן הם היו הולכים?

מר גיא קלנר: להשכיר דירות. משהו שהוא...

גב' שירה אבין: הם היו הולכים ושוכרים בתים אחרים או דירות, כדי לתת מענה. אבל, כשיש גן אחד סגור, ויש אפשרות לעשות הסכם, קודם כל לשנה. כי בשנה הבאה, יכול להיות שעוד פעם הקלפים נטרפים ואנחנו נמצאים שוב בסאגה שאנחנו לא יודעים מה תהיה.

לכן, לא הלכנו לכיוון של הקצאה. הלכנו לכיוון של הסכם ברשות, שהסכם ברשות הוא לשנה אחת. יש חוזה שכירות, יש ביטוח שמשולם על ידי אותה עמותה. הכול נעשה בצורה מאוד, מאוד מסודרת, בלי שום קומבינציות ובלי שום קומבינות ובלי שום,

- מר גיא קלנר:** למה מיכה לא נתן את חוות הדעת על זה?
- גב' שירה אבין:** מיכה ביקש ממי שהוא ביקש לקבל את חוות הדעת. אני לא מחליטה מי נותן חוות דעת.
- מר גיא קלנר:** למה לא נתת אותה?
- גב' שירה אבין:** אבל מיכה אישר, דרך אגב, את חוות הדעת.
- מר גיא קלנר:** מה ההפרדה בין חוות,
- גב' שירה אבין:** גיא, מיכה יושב,
- מר גיא קלנר:** אין בעיה, הסיפור נשמע, לא סיפור ה...
לא, יש, כשמדברים על הסכם ברשות, מה שקורה, יש ועדה שיושבים באותה ועדה,
- מר גיא קלנר:** אתה היועץ המשפטי של העירייה? תן חוות דעת.
- עו"ד מיכה בלוס:** אתה יודע כמה חוות דעת אני רק מאשר ולא כותב אותן?
- מר גיא קלנר:** באמת? בסוגיות כאלה?
- עו"ד מיכה בלוס:** אתה חושב שזו פעם ראשונה? ...
- ???:** תסתכל בתקציב כמה כסף יש שם, מיליונים, לחוות דעת לעורכי דין חיצוניים.
- גב' שירה אבין:** גיא, מעבר, אנחנו לא עכשיו בעניין משפטי, אנחנו מדברים על חינוך. עכשיו, רק לסבר את האוזן,
- עו"ד אבי גרובר:** לא, זה גם וגם.

גב' שירה אבין: לא, שנייה. מעבר לזה, יש ועדת נכסים. ועדת נכסים צריכה לאשר שאחד מאנשי ועדת נכסים הוא היועץ המשפטי לעירייה. כך שהדברים נעשו בצורה מאוד, מאוד סדורה והכול בדיוק על פי חוק, שאף אחד לא יבוא ויגיד, ויספר, שהדברים לא היו בצורה חוקית. הכול נעשה עד המילימטר של המילימטר.

עו"ד אבי גרובר: אני יכול לסיים?

גב' שירה אבין: אתה יכול לסיים ואחר כך אהרון ביקש, ועידן, ואחר כך איריס ביקשה לגבי דברים פדגוגיים. כן?

עו"ד אבי גרובר: אני רוצה להתייחס עכשיו למשפט הזה, אחר כך יש לי משהו שונה.

גב' שירה אבין: אז תתייחס רגע לנושא הזה ואחר כך. כי רוצים עוד להתייחס לנושא הזה.

עו"ד אבי גרובר: ברגע שידענו שיש ארבעה גנים, שאנחנו נדרשים לארבעה גנים לצורך החינוך.

גב' שירה אבין: שנייה, כן?

עו"ד אבי גרובר: ברגע שאמרת שידעתם שתצטרכו ארבעה גנים לטובת החינוך החרדי, אז אולי לקח לשנה הבאה, זה לא לחכות לרגע האחרון לראות איזה גן נשאר פתוח ואז לשם לשבץ את זה, אלא מראש להגיד, אנחנו בתוך המפה שלנו של הגנים, אנחנו כבר מההתחלה מחליטים איפה יהיה הגן, לעשות את זה בצורה שקופה,

גב' דליה יואל: זה בלתי אפשרי, זה בלתי אפשרי.

עו"ד אבי גרובר: אבל אמרת שידעתם שיש ארבעה גנים.

מר עידן למדן: אבל אתה מכין את הגנים לפי רמה מסוימת.

- עו"ד אבי גרובר:** אני חושב, עוד פעם, אני אומר עוד פעם. אתה יודע שיהיה גן רביעי?
גב' דליה יואל: לא...
- עו"ד אבי גרובר:** אוקיי, אז לא הבנתי משירה. אז אם לא ידעת, **מר עידן למדן:** או שסומכים על אנשי המקצוע, או שלא.
- עו"ד אבי גרובר:** שירה אמרה שידעו שיצטרכו עוד ארבעה גנים. **גב' דליה יואל:** עוד גן אחד, יש לנו כבר שלושה.
- עו"ד אבי גרובר:** שיש ארבעה גנים, שלושה שנמצאים, **גב' דליה יואל:** שלושה כבר היו להם.
- עו"ד אבי גרובר:** בסדר. **גב' דליה יואל:** ועוד אחד.
- עו"ד אבי גרובר:** שיש את הרביעי. אז לא לחכות לרגע האחרון. בראשון ביולי להחליט, לשבת, להחליט איפה הכי נכון לשים אותם, **גב' דליה יואל:** אבל אבי, אתה לא יכול לצפות, אתה לא יכול לצפות את זה.
- עו"ד אבי גרובר:** למה לא? **גב' דליה יואל:** כי אתה לא יכול לצפות,
- עו"ד אבי גרובר:** זאת העבודה שלכם. **גב' דליה יואל:** כי עד הרגע האחרון,

עו"ד אבי גרובר: לא ידעתם שיש 21 ילדים נוספים בחינוך החרדי שצריכים מקום?

גב' דליה יואל: אנחנו יודעים שיש 2600. 2600 תלמידים במערכת. אנחנו מחויבים לתת מענה ל- 2600, זה הצפי.

עו"ד אבי גרובר: דליה, את מסכימה איתי שהתוצאה הסופית היא לא טובה?

גב' פרח מלך: אבי, אבי,

גב' שירה אבין: אבל למה היא לא טובה?

עו"ד אבי גרובר: אני אסביר לך למה היא לא טובה, עוד פעם, כי כשזה לא בצורה...

???: אמרת משפט אחד ואתה משתלט,

עו"ד אבי גרובר: אבל שואלים אותי שאלות, אוקיי, סליחה.

???: אמרו לך שזה...

גב' שירה אבין: אנחנו לא משיחים בנושא של מה נראה או לא נראה. יש מציאות ויש חינוך. סך הכול צריך לסגור את הפינות האלה.

גב' דליה יואל: בשנה הבאה, מספטמבר 2016 זה חובה, ילדים זה חוק חינוך חובה מגיל 3. זה אומר שאנחנו צריכים להיות ערוכים לשנה הבאה, לא עם X, אנשים כבר לא יוכלו לרשום את הילדים שלהם לגנים פרטיים, אם אין סמל מוסד. זה אומר שאנחנו, בשנה הבאה, צריכים, הצפי שנה הבאה... יצטרכו גנים. בשנה הבאה אנחנו נצטרך עוד גנים, הצפי הוא להסתכל קדימה.

גב' נורית אבנר: הורה ששם את הילד שלו בגן פרטי, מה יעשו לו? הורה שרוצה

שהילד שלו יכנס לגן פרטי, מה יקנסו אותו?

גב' דליה יואל: כן.

גב' נורית אבנר: ישלחו אותו למאסר?

גב' דליה יואל: כן. אין יותר. שנה הבאה זה משהו ש,

גב' שירה אבין: וגם אם לא, אנחנו צריכים להיות ערוכים עם הכמות שאנחנו

נדרשים.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: 300, זה הפער שאנחנו כרשות, אנחנו כרשות מחויבים לשמור

להם, לתת להם מקום בכל רגע שהם באים הנה. מה שכן, אחרי תקופת הרישום הרשמית, אני לא מחויב לכללים של...

גב' דליה יואל: מה- 1.9.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אבל מקום בגן, יכול להיות שבשנה הבאה יהיו לי עוד 250

ילדים, אני לא יכול להבטיח שום דבר. אני בשנה הבאה, עוד יותר מזה, יכול להיות שאני אהיה בחוסר של גנים, גם זה יכול להיות.

גב' דליה יואל: אנחנו כבר נהיה בחוסר.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: מאוד יכול להיות.

גב' דליה יואל: אנחנו כבר רואים שיהיה חוסר. באזורים מסוימים יש בניה

ויש צורך, אנחנו נהיה בדפיציט, כן. כבר יודעים את זה.

גב' שירה אבין: אהרון?

מר אהרון אלמוג אסולין: אני ביקשתי מאורי לשים את השקף השלושים שלו, אני רוצה להתייחס למשפט השלישי מהסוף, הדיאלוג קהילה - מערכת - שקיפות - כבוד - ותרבות. כל חברי המועצה כאן קיבלו את כל החומרים, וכל אחד הגיב עליהם באיזושהי צורה שונה.

אני לא רוצה להתערב בעבודה שלכם כנבחר ציבור, אתם תעשו את העבודה שלכם. אם, נגיד ונחמיר איתכם 2300/2600 זה שני המספרים ששמעתי, ילדים. "שגיננו" בשני גני ילדים. "שגיננו" ואני שם את זה במירכאות, כי לטעמי לא שגיתם, אז אתם אלופי עולם. ואני חושב שכדי להפוך את הישיבה הזאת לבאמת חגיגית, אז כל חברי המועצה כאן צריכים להגיד לכם שאפו ולהתקדם הלאה. אני חושב שכל דבר אחר רק יעכיר את האווירה שאיננה מתאימה למעמד הזה. כל הכבוד לכם.

(מחיאות כפיים)

גב' נורית אבנר: כשהרמתי את האצבע, זה בדיוק מה שאני התכוונתי להגיד. אבל נכנסו פה כל מיני דברים, אורי. ראשית שאפו, באמת. אני חושבת שאתה סוג של קוסם, אמיתי. כי באמת, בתקופת הזמן הקצרה הזאת, לקבל כל כך הרבה נושאים שצריך לטפל בהם. אני מכירה את זה מהתקופה שהייתי סגנית ראש עיר, מחזיקת תיק חינוך, זה לא פשוט. ימים לא קלים עוברים על כל האגף ותמיד תמיד ימצאו אנשים, ותמיד תמיד תהיה ביקורת ותמיד יהיו אנשים לא מרוצים וזה הקול שאנחנו שומעים אותו, לצערי הרב. זה הקול שאנחנו שומעים אותו.

אני רוצה לברך אותך, אורי, אני רוצה לברך את עובדי אגף החינוך,

???: את גם קצת תקפת את החינוך בתקופה האחרונה. את גם תקפת, הוא טוב, הוא לא טוב,

גב' נורית אבנר: אני הייתי רוצה אבל,

???: רגע, לפני כן, לפני הסיכומים האלה, אפשר להעלות עוד נושא? כי יש עוד שאלות.

גב' נורית אבנר: אני הייתי כן רוצה לבקש ממך אורי, מאחר ואנחנו יושבים כאן ונמצאים כאן אנשים מהאגף, הזכרת בדיבור שלך כל מיני שמות שאני, באופן אישי לא מכירה אותם. שמעתי את השם שני, שמעתי כל מיני שמות כאלה.

אני חושבת שזה היה מכובד ומכבד, אם היית מציג לנו, בהזדמנות חגיגית זו, מי הם האנשים באגף שאנחנו שומעים את השמות שלהם ואנחנו, אולי אני באופן אישי כן מכירה את רובם, אבל יושבים פה חברי מועצה שלא מכירים אותם. זו ההערה הראשונה שיש לי, אחרי הדברים גם באמת, הערכה מלאה אליכם.

אני חושבת שזה יהיה מכובד שאנחנו נכיר את האנשים שעושים כאן את המלאכה. ואחרי שתציג אותם, אני הייתי רוצה לשאול אותך, ברשותך, שתי שאלות.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אין דבר שאני שמח יותר מלהציג אותם. הם אלה שעושים את העבודה העיקרית, אני רק נכנס ומפריע מדי פעם. יפית שהיא מזכירת שתי המחלקות הפדגוגיות, מחלקה לבתי הספר היסודיים ומחלקת בתי הספר העל יסודיים,

מר עידן למדן: רגע, תתחיל מההתחלה.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: יהודית סקפה,

מר עידן למדן: אתה יותר מהר מ...
אתה יותר מהר מ...

ד"ר אורי ארבל - גנץ: ראש מחלקת,

???: לא צריך להעיר על כל שם.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: לימור זכאי שהיא ראש מחלקת,

מר עידן למדן: עד עכשיו רק אתה התפרצת וצעקת, אז תירגע. תודה.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: בואו רק כבדו אותם, לא אותי. לימור זכאי - ראש מחלקת חינוך מיוחד. אילנה לוי שהיא המזכירה שלי ואחראית, היא מנהלת אותי, היא לא מזכירה שלי. היא המנהלת האמיתית שלי ורכזת הרישום לבתי הספר.

תמי שהיא מנהלת בית הספר, ד"ר תמי גילון, מנהלת תיכון רוטברג, אורית לבון ראש מחלקת בתי הספר העל יסודיים. זהורית וילנצ'וק שהיא סגנית מנהל האגף לעניינים פדגוגיים וראש מחלקת בתי הספר היסודיים. שוש מנור, תרימי יד, ראש מרכז רקפת. מאחורה, אלונה כץ שהיא החשבת של האגף. הראל סולטן יושב מאחור ומתחבא, איש הלוגיסטיקה במחלקת המנהל והארגון. יהודית מרגלית שהיא הקוסמת הגדולה בפני עצמה.

???: אין מי שלא מכיר אותה.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: ראש מחלקת מנהל וארגון שכולם מכירים, והיא בעצם כל העניינים המנהליים אצלה.

שני סברדלוב שהיא רכזת, מנהלת יחידת ההתנדבות, רכזת ההתנדבות במחלקת הנוער. חיים דיין מנהל מחלקת הנוער. היה כאן קודם ד"ר עצמון בכר, מנהל השפ"ח שהלך ודליה יואל שהיא ראש מחלקת גני הילדים. רננה, אראלה שהיא קצינת ביקור סדיר שהייתה גם קודם וגם היא עזבה אותנו.

גב' נורית אבנר: ומנהלים של בתי ספר?

ד"ר אורי ארבל - גנץ: רוב בתי הספר, חלקם בישיבות, אסיפות הורים וימי הורים. זה לא היה מתואם ושוב אנחנו מתנצלים על כך.

גב' נורית אבנר: אבל יש מנהלת חדשה שנכנסה.

- גב' שירה אבין:** טוב, מרק ואחר כך דוברת.
- גב' דברת וייזר:** אני צריכה ללכת לחתונה פשוט.
- פרופ' מרק מימוני:** אני אתן לך קודם, אז בבקשה.
- גב' דברת וייזר:** יש 20, בערך 20 ילדים בבית ספר דורון, כמו שכולנו יודעים מהמייל האחרון שקיבלנו, שאין להם בעצם מענה לשעות הצהרון.
- פרופ' מרק מימוני:** שמה אין?
- גב' דברת וייזר:** אין להם מענה לשעות הצהרון, בסדר?
- פרופ' מרק מימוני:** איפה?
- גב' דברת וייזר:** בבית ספר דורון.
- מר עידן למדן:** איפה בית הספר או איפה דורון?
- גב' דברת וייזר:** בית הספר נמצא בנווה גן. עכשיו, מעבר לעובדה שאנחנו כולנו, אני לא יודעת אם כולנו, אבל בטח רוב האנשים שנמצאים כאן יודעים שבית ספר דורון, כבר לפני שלוש שנים נכנס לפיילוט של ניהול עצמי, אוקיי? מלא. עוד בתקופתה של ראש האגף הקודמת, הקודמת. ומה לעשות שבאמת הקונסטלציה הניהולית הייתה כזאת שלא התאפשר להם באמת להקים, לממש את הניהול העצמי האמיתי ומנהלת בית הספר לא הצליחה משיקולים מערכתיים כאלה ואחרים, שאין טעם לפרט אותם כרגע, להקים איזשהו, באמת, מרכז למידה מלא לשעות אחר הצהריים.
- עכשיו ברור שהקונסטלציה היא נורא מסובכת, כי מנהלת בית הספר יצאה ולא נכנס מנהל חדש. לא במכרז ראשון, לא במכרז שני והכול ככה היה ברגע האחרון. יחד עם זאת, אני חושבת שבגלל שכבר נוצר מצב שיש עשרים ילדים שאין להם מענה. אין להם מענה לשעות הצהריים, ההורים האלה באים ולוקחים את הילדים,

גב' שירה אבין: למה אין להם מענה?

גב' דברת וייזר: מדוע אנחנו לא... אין מענה, כי יש חוסר במדריכים. פשוט מאוד.

עכשיו, הבעיה הזאת קיימת גם בבית ספר אושיסקין, ושם ענת טננבאום מסרה שבאמת היא עמלה והיא מנסה ממש למצוא פתרון כמה שיותר מהר, והיא מודעת לבעיה הזאת. יריב, לצורך העניין, מנהל הצהרון של מגוונים דורון, לא נתן את אותה תשובה, לאותם הורים והוא מסתובב היום ברחבי שכונת נווה גן ומוסר, ואני אנסה להיות מאוד עדינה ולא לצטט אותו, 'שימות העולם ולא יקום כאן צהרון אחר כי גברת ממלאת מקום נתנה לנו הבטחה', וזה מה שהוא אמר היום, שלא יהיה פה מתחרה למגוונים. לא משנה, זה... לניהול העצמי בעצם שנקבע, אבל זה לא משנה.

העובדה היא שהיום יש פה בעיה, יש 20 ילדים שאין להם מענה. יש פתרון של צוות ההורים, בעצם, עם המנהלת הקודמת של בית הספר, התחיל בזמנו לקדם. אוקיי? יש פתרון שיכול מחר בבוקר לקום, באמת, איזושהי כיתה קטנה ולתת מענה לאותם עשרים ילדים. אני לא מדברת עכשיו על כל אותם 90 ילדים, אבל מענה נקודתי.

גב' שירה אבין: אני אתן לך תשובה, אני לא יודעת מה...

???: זה קשור לאנגלית?

גב' דברת וייזר: כן.

גב' שירה אבין: זה צהרון אנגלית?

גב' דברת וייזר: גם צהרון רגיל וגם צהרון אנגלית, זה לא משנה.

גב' שירה אבין: גם אם בניהול העצמי יש גם סעיף בתוך הניהול העצמי, של דברים שהם חלק מההתנהלות של העירייה, כמו אגודת הספורט ומגוונים, אז לא עושים

את זה. אבל אני אגיד לך משהו אחר. שלי לפחות נמסר שמחר, כיתות א' כבר יש להן מענה ומחרתיים כיתות ב'.

עכשיו, אם במהלך השבוע הקרוב לא יצליחו למצוא פתרון, אז אנחנו נאלץ לפתוח צהרון אחר. זהו. אין פה עניין,

גב' דברת ויזר: יריב פשוט מסר היום,

גב' שירה אבין: אני לא יודעת מה יריב מסר, אני אומרת שוב, קודם כל ההורים האלה נרשמו אחרי שהתחילה השנה. אבל אני אומרת, אף אחד לא הולך להעניש אף אחד. אם יצליחו להתארגן השבוע, עם המדריכים, כדי שעשרים הילדים יקבלו מענה, יפה. אם לא, אנחנו נצטרך למצוא את המענה האחר, זה הכול.

עו"ד אבי גרובר: אני הגשתי רגע הצעה לסדר, שמדברת על הדבר הזה. אז למה לא להעלות אותה בצורה מסודרת?

גב' שירה אבין: הצעה לסדר, כרגע,

מר טל עזגד: אין הצעות לסדר בישיבות חגיגיות.

גב' שירה אבין: לא עולה בישיבה חגיגית. אבל אבי,

עו"ד אבי גרובר: איזה חוק יש כזה? איזה סעיף בחוק אומר - ישיבה חגיגית, אין הצעות?

גב' שירה אבין: אבי, לאורך,

מר טל עזגד: אין חוק ואין גם נוהג. יש ישיבה...

גב' שירה אבין: אני לא מתייחסת כרגע.

עו"ד אבי גרובר: זו ישיבה חגיגית ואין הצעות, אז ככה זה היה לנו נוח.

גב' שירה אבין: אבי, אני אומרת שוב, עלתה כאן בעיה ספציפית לגבי התייחסות לשאלה, התקבלה תשובה. בלי שום קשר, זה לא קשור עכשיו לשאלות וזה לא קשור להתנהלויות.

עו"ד אבי גרובר: אבל אפשר בהקשר הזה,

מר שמואל גריידי: אני מתנצל,

מר טל עזגד: גם אנחנו הולכים לחתונה.

???: מזל טוב, מי מתחתן?

גב' שירה אבין: מזל טוב.

???: כולם לאותה חתונה?

גב' שירה אבין: טוב, כן מרק?

פרופ' מרק מימוני: מה שאני רוצה,

עו"ד אבי גרובר: אם אפשר בהקשר הזה להגיד משפט, העניין פה זה לא רק עניין של סידור טכני לילדים. ההורים בנווה גן, קבוצה של הורים, רצו לפתוח צהרון מאוד מסוים לילדים שלהם. צהרון עם דגש על הלימוד של האנגלית והכול. ההורים,

???: יש זכות דיבור, אז למה?

עו"ד אבי גרובר: למה? מדברים על הנושא הזה.

גב' שירה אבין: לא, לא, אני לא נכנסת. תקשיבו, אני חושבת שהגיע הזמן שאחת משיבות המועצה תוקדש גם לכל הפעילות שנעשית כאן לאורך שנים. פעם אחת אגודת הספורט, פעם אחת מגוונים. הגיע הזמן שכל חברי המועצה ידעו גם מה עושים שם וישאלו את כל השאלות במקום. אני לא נכנסת, כרגע, לנושא הצהרונים בכלל, אבי.

דיברנו על זה, אמרנו שצריך לשבת על זה בצורה מסודרת. אפשר להעלות את זה, אפשר לדון בזה.

עו"ד אבי גרובר: אני באתי, התחלנו, זה ניתק, איכשהו הסתיים.

גב' שירה אבין: בסדר, לא ניתק שום דבר.

עו"ד אבי גרובר: זה לא קורה, לא באמת לקחו את זה.

גב' שירה אבין: אבי, לא ניתן,

עו"ד אבי גרובר: בואו נוריד את זה מהשולחן ולא נתייחס לזה.

גב' שירה אבין: לא, אני אומרת שוב, זה לא נכון.

עו"ד אבי גרובר: מי שרוצה בצורה רצינית לקחת משהו ולקדם אותו,

גב' שירה אבין: אין שום בעיה.

עו"ד אבי גרובר: אז הוא דואג לקדם אותו, ולא עושה איזו פגישה אחת ואחרי

זה, פתאום, לא יודעים את הטלפון ולא יודעים לזמן ולא יודעים...

גב' שירה אבין: לא, אני לא חושבת שיש למישהו כוונה לא לעשות את זה

בצורה רצינית.

עו"ד אבי גרובר: אני חושב שעשיתי הרבה מאוד בשביל לנסות לקדם את זה

בצורה עניינית. לדעתי, ההתנהלות שלכם, מהבחינה הזאת, היא לא עניינית,

גב' שירה אבין: ואין שום מניעה להמשיך ולעשות את זה.

עו"ד אבי גרובר: ולכן אני באתי ושמתני את זה עוד פעם על השולחן. כי זה

נראה כאילו אתם מנסים לדחות את הזמן ולא לקחת את זה ברצינות.

גב' שירה אבין: כמו שדיברו וישבת וגם בדקת את הנושא של גני הילדים, אין שום בעיה לבדוק גם את הצהרונים. ואני אומרת שוב, זה הזמן לעשות את הבדיקות, כי אם נרצה להגיע למסקנות כאלה ואחרות, לגבי השנה הבאה, צריך לעשות את זה לא ברגע האחרון, כמו שניסו גם חלק מההורים לעשות את זה בתקופה האחרונה.

עו"ד אבי גרובר: הם פנו במאי,

גב' שירה אבין: לא, אלי לא פנו במאי.

עו"ד אבי גרובר: נכון, כי יש מנהלת בבית הספר, אז הם פנו בצורה מסודרת לבית הספר.

גב' שירה אבין: מנהל בית הספר לא נמצאת שם.

עו"ד אבי גרובר: אני לא חושב שזה דבר הגיוני שכל תושב שיש לו רעיון, צריך לפנות מיד לראש העיר.

גב' שירה אבין: אני מסכימה איתך.

עו"ד אבי גרובר: ואם הוא לא מגיע לראש העיר, אז הוא לא יקבל פיתרון. יש איזושהי פירמידה שעולים בה.

גב' שירה אבין: אין לי ויכוח איתך.

עו"ד אבי גרובר: הם פנו למנהלת בית הספר, מנהלת בית הספר אמרה - תשמעו, אני עוזבת, אני לא, אין לי, אני לא יכולה לקדם את זה. זה הסיפור, בכל אופן.

גב' שירה אבין: זה נכון.

עו"ד אבי גרובר: ואז הם מגיעים איפשהו ביולי ואז הוא אומר להם, עכשיו אתם באים? עכשיו זה מאוחר מדי שאתם באים. הם כולה רוצים שני חדרים בבית

הספר. הם אומרים תנו לנו חדר/שניים, אנחנו מפעילים את הכול, כל האחריות עלינו, תנו לנו לפתוח.

לא מבין למה זה כזה דבר שהוא כאילו קודש הקודשים, שאסור לגעת בו.

גב' שירה אבין: קודם כל יש שם צהרון עירוני.

עו"ד אבי גרובר: בסדר, אז יהיה צהרון שלנו, צהרון שלהם And may the best man win. סך הכול זה לטובת ה... .

גב' שירה אבין: אני אומרת שוב,

עו"ד אבי גרובר: העסקים הכי טובים זה משחקים... כל מי שקצת אוהב יגיד לך את זה.

גב' שירה אבין: אז מחר, תראה, זו סוגיה שלי אין שום בעיה לדבר עליה, אבל אני לא חושבת שזה המקום כרגע שאנחנו מדברים על ישיבת החינוך.

עו"ד אבי גרובר: לא, אבל כשיש פרוטוקול ואנשים מקשיבים, שיבינו שיש עוד צדדים לעניין הזה.

גב' שירה אבין: יש עוד הרבה צדדים לעניין.

עו"ד אבי גרובר: זה לא רק עניין טכני של הורים שאומרים - אין לי פתרון. ולהציג את זה ככה, זה מאוד להסתכל בצורה מאוד צרה על הנושא. ההורים רצו,

גב' שירה אבין: ההורים רצו פתרון ספציפי.

עו"ד אבי גרובר: ההורים רצו מסגרת אחרת. לא רק בייבי סיטר, הם רצו מסגרת אחרת.

- גב' שירה אבין:** החלטת שזה בייביסיטר?
- עו"ד אבי גרובר:** לא,
- גב' שירה אבין:** עזוב.
- עו"ד אבי גרובר:** את מציגה את זה כאילו אין לילדים פתרון, אז אנחנו נותנים להם פתרון ובזה סגרנו את העניין.
- גב' שירה אבין:** אני לא אמרתי אין לילדים פתרון ונותנים להם פתרון. אמרתי...
- עו"ד אבי גרובר:** רצו מסגרת אחרת, בפורמט אחר ואת זה לא נותנים להם.
- גב' שירה אבין:** לא נותנים להם את זה בפורמט אחר, כמו שלא נותנים לאגודת הספורט לפתוח עוד חוגי ספורט. שמישהו אחר יפתח, באותה מידה.
- עו"ד אבי גרובר:** וגם זה אני לא מבין למה זה כזה קודש הקודשים.
- גב' שירה אבין:** אוקיי. אז בוא נחשוב ונראה אם זה נכון לפתוח את הכול או לא.
- עו"ד אבי גרובר:** אם אנחנו,
- גב' שירה אבין:** אין בעיה.
- עו"ד אבי גרובר:** אני לא חושב שאנחנו באגודת הספורט צריכים להתבייש בכל מסגרת אחרת שיכולה להיפתח ברמת השרון ולא צריך כל כך לפחד ממסגרות מתחרות.
- גב' שירה אבין:** אני לא מפחדת.

מר יעקב קורצקי: אבי, תחפור לעומק ותראה שאין בכלל התכנות, אי אפשרות וזה גם ממש, ממש,

עו"ד אבי גרובר: אז זו בעיה שלהם, אז הם יסגרו את זה אחרי שבועיים.

גב' שירה אבין: אבל זה לא הזמן עכשיו לדבר על הנושא. איריס,

ד"ר איריס קלקא: אני באמת חייבת להתערב, שום דבר ממה שנאמר עכשיו, למעלה משעה, לא מתכתב עם הדברים שהציג לנו אורי. הרי מה הדברים שנאמרו עד עכשיו בכלל התייחסו לדברים שהוא אמר?

גב' שירה אבין: זה מה שבחרו חברי המועצה להגיד.

ד"ר איריס קלקא: בשביל מה? הרי אפשר לקבל את המצגת, אפשר לקבל את הנתונים. בשביל מה אנחנו פה? בשביל לדון? הרי אנחנו מדברים פה על ילדים, והייתה פה מצגת, באמת מצגת מצוינת. אני הייתי פה לפני שנה, אני מתכוונת בישיבה מהסוג הזה, כן?

מר עידן למדן: השנה הייתה מוצלחת יותר.

ד"ר איריס קלקא: וכל הזמן רק אמרו לי, כן? כמה החינוך ברמת השרון הוא נפלא, כן? לא נשאר לי אלא רק לטפס על ענן ולשייט עליו. ודבר ראשון כשנפגשתי עם אורי, אמרתי לו - אני ממש מבקשת ממך, אני לא רוצה מצגת בצורה הזאת.

עכשיו, אני חושבת שאנחנו צריכים לתמוך באורי, לא באיסוף של הנתונים, אבל גם, אני צריכה פה איזה שקף, של כמה העירייה תומכת על פי יסודי - חטיבה - תיכון.

מר עידן למדן: נכון, זה השקף הכי חשוב, הכי חשוב.

ד"ר איריס קלקא: יש את שלוש ההיסטוגרמות.

מר עידן למדן: יש כמה העירייה משקיעה בגן, יסודי,

ד"ר איריס קלקא: אתה יכול להעביר לשקף? יש כאן, מעבר, כן, כן, הלמטה. מעבר לבעייתיות שיש ומשתקפת כאן, וזה עניין מאוד רציני, גם מול משרד החינוך והדרישות שלו, כל מיני דברים, למידה משמעותית, מה זה למידה משמעותית, תפיסה פדגוגית היא למידה משמעותית. לך תתמודד עם דברים כאלה. נושא של הכלה, אני בטוחה שלכל אחד מהיושבים כאן הוא מאוד חשוב. ומה שאומר אורי על זה שחושבים, ברגע שילד אחד לא מוצא חן בעינינו, לא נראה לנו, הוא מעכב לנו את הכיתה, כן?

כלומר, התפיסה היא שצריך משהו מאוד, מאוד מונוליטי בתוך הכיתה. כולם צריכים ללכת במסדרון של המתמטיקה, ובשלולית של האנגלית, כן? ולפני זה, מדברים איתנו, בתוך זה כל הזמן מדברים איתנו. אתם יודעים? יש אינטליגנציות מרובות וכל ילד הוא מיוחד ויש אינטליגנציה רגשית ויש אינטליגנציה חברתית ו- You name it. שום דבר מזה לא מחלחל לתוך מערכת החינוך.

מי שלא, בעצם, קודם כל, גם בתוך רמת השרון, ויש לי ניסיון בתוך רמת השרון, כן? עכשיו, בעיות התנהגות? באמת יש. עכשיו, שני הדברים ה אלה, כשאני אומרת על ההכלה, יש שני דברים, כן? יש כמובן את הצד של המערכת, כן? ואת הצד של ההורים. ההורים, מצידם, התבלבלו. בעשור האחרון התבלבלו. הם התבלבלו, הם חשבו שמעורבות הורים ושותפות הורים זה הורים שהם יכולים,

גב' נורית אבנר: זה ...

ד"ר איריס קלקא: רגע, רגע,

גב' נורית אבנר: לא באמת.

ד"ר איריס קלקא: זה בדיוק העניין גם.

גב' נורית אבנר: בסדר,

ד"ר איריס קלקא: את יודעת מה? זה בדיוק העניין.

גב' נורית אבנר: לא.

ד"ר איריס קלקא: רגע. לא, לא, לא, עכשיו נורית זה בדיוק העניין. אני אדם שהוא לקוי קשב. אבל לא הרבה אנשים יכולים לעשות דוקטורט באוניברסיטה אנגלית ולעבור את המסלול שאני עברתי. אז בבקשה, סבלנות כלפיי.

גב' נורית אבנר: לא, בסדר, זה לא שאני...

ד"ר איריס קלקא: זו החבילה, היא לא תשתנה, אני לא אדבר יותר ברור אף פעם וגם עברתי כמה שנים ו,

גב' נורית אבנר: אני מצטערת, אני נורא מתנצלת. אני אוהבת אותך ומכבדת אותך והכול וזה,

ד"ר איריס קלקא: אז זה,

גב' נורית אבנר: אבל אני מרגישה שאני מאבדת אותך.

ד"ר איריס קלקא: בדיוק, נכון.

גב' נורית אבנר: אני מרגישה שאני...

ד"ר איריס קלקא: כי בשנה הבאה כשהוא יבוא לדבר פה, אני ארצה לדעת מה הוא עשה בדברים האלה. אני ארצה לדעת כמה ילדים בחינוך מיוחד, כמה כיתות יש מהסוג הזה. אז אם אני לא אומרת לו את זה עכשיו, אז מתי אני אגיד לו את זה אחר כך? אין לי הרבה הזדמנויות לדבר איתו במהלך השנה.

גב' נורית אבנר: אז תגידי את זה. תגידי את מה שאת אומרת עכשיו.

מר עידן למדן: אבל נורית, אבל למה את מפריעה לה לדבר? הפריעו לכם לדבר קודם? תנו לה לסיים.

גב' דברת וייזר: אני, אגב עוד מחכה לשאול את שתי השאלות,

גב' שירה אבין: שנייה, אבל היא לא סיימה.

מר עידן למדן: בגלל שהציגו במקום לשאול. אז תני לה לדבר.

ד"ר איריס קלקא: מה שאני רוצה להגיד, זה את מה שאני יודעת שלא כולם מסכימים, שההורים מתבלבלים, חושבים שבעצם מעורבות הורים זו השפעת הורים. זה לא אותו דבר, כן? ההורים, לפעמים, דורשים מהמערכת דברים שהם, קודם כל, בכלל לא מיישמים בחיים שלהם. ומנגד, במערכת, שתוהה על כל בעיות ההתנהגות שגם מתעוררות, למה? כי אם ילד באמת לא ככה, אבוי, לא מסתדר לו, ולא מאושר במקצועות האקדמיים המתאימים, אם הוא יתנהג לא יפה, הוא יעלה אבק. פשוט יעלה אבק. רק תיקחי סמרטוט אבק תורידי את זה ממנו, כי לא יתייחסו אליו. כי הוא מתנהג לא יפה.

אז המורים, וקודם כל אני גם לא מאשימה אותם, כי לא מלמדים אותם איך לעשות את זה. לא מלמדים אותם איך לעשות את זה. הם יודעים לשבח את הילד שאומר משהו חכם. הם לא יודעים לשבח ילד על זה שהוא לא התנהג לא יפה. הם לא יודעים. רק כשהוא מתנהג רע אז הם זה...

אז קודם כל, יש בעיה, פעם אחת עם ההכלה וזה עניין מערכת. כי העניין הוא מערכת, דיברו כאן מה זה, דיברו כאן גם על מערכות מדידה שצריך לעשות, כן? על איזושהי קפיצת מדרגה שאנחנו צריכים לעשות, שיהיו כאן יותר ילדים מהחינוך המיוחד, שיהיו כאן יותר ילדים, עם אחד מכל הדברים האלה, שכל הזמן רק הולכים ומתרבים, ופה יש עוד תסמונת טורט ועוד כל מיני דברים אחרים, הרשימה הרי אינסופית. אז איך אנחנו

בדיוק נכיל עוד את אלה, כאשר את אלה שבלי שום סיווג פורמאלי, כן? גם איתם אנחנו מתקשים. עוד קודם זה.

ילדים עם סיווג אפשר לשגר אותם. שגר ושכת, כן? אבל גם יש את הילדים שאין להם סיווג מיוחד. לא לענות לי.

גב' נורית אבנר: את אמרת משהו?

ד"ר איריס קלקא: לא לענות לי.

גב' נורית אבנר: אני ענית לי?

ד"ר איריס קלקא: לא, לא לענות לי עכשיו.

גב' נורית אבנר: לא, אני חושבת שמה שאת אומרת זה דברים מאוד חשובים, ואני חושבת שהמסגרת לדון בהם היא במסגרת ועדת חינוך. שם אנחנו צריכים לשבת ולדון,

ד"ר איריס קלקא: אני לא בוועדת חינוך.

גב' שירה אבין: אבל בלי שום קשר, אפשר באמת פעם בשנה, לאור נתונים,

גב' נורית אבנר: שם אנחנו צריכים לחשוב ולראות איפה אנחנו רוצים לראות בעוד חמש שנים,

גב' שירה אבין: אבל רגע, סליחה, איריס היא לא חברה בתוך הוועדה.

ד"ר איריס קלקא: אני לא חברה בוועדת חינוך.

גב' שירה אבין: והיא רוצה להעביר את דעתה, לאור מה שהיה פה היום.

גב' נורית אבנר: אז תבואי לוועדת חינוך ותגידי את הדברים האלה.

תודה.	<u>ד"ר איריס קלקא:</u>
הם דברים נורא חכמים.	<u>גב' נורית אבנר:</u>
תודה, תודה.	<u>ד"ר איריס קלקא:</u>
אוקיי, כרגע,	<u>גב' שירה אבין:</u>
רגע. עכשיו, בעניין קצת יותר פרקטי, גם לזה אני מגיעה ככה,	<u>ד"ר איריס קלקא:</u>
נורית, פתאום לא עושים בוועדת חינוך?	<u>גב' שירה אבין:</u>
לא. בוועדת חינוך כל השנה הלכנו וראינו דברים בתוך זה.	<u>גב' נורית אבנר:</u>
למה הלכת לראות? כדי שתדעי על מה לדבר.	<u>גב' שירה אבין:</u>
לא, לא,	<u>גב' נורית אבנר:</u>
נו אז מה?	<u>גב' שירה אבין:</u>
נכנסו למהות.	<u>גב' נורית אבנר:</u>
בואי ניתן לאיריס,	<u>גב' שירה אבין:</u>
אנחנו רוצים לראות,	<u>גב' נורית אבנר:</u>
אוקיי, בסדר.	<u>גב' שירה אבין:</u>
איזה תוכניות אנחנו מכניסים לרמת השרון.	<u>גב' נורית אבנר:</u>
כן, נכון.	<u>גב' שירה אבין:</u>
חכי שנגיע לקו שלך, תרשמי את הקו...	<u>מר עידן למדן:</u>
טוב, כל הכבוד. כן איריס?	<u>גב' שירה אבין:</u>

ד"ר איריס קלקא: כן. עכשיו, בוא, בקטע שאתה אמרת וזה באמת עניין לוגיסטי מאוד, מאוד מורכב, כל העניין הזה של ההתנדבות שיש ב... כאילו העניין החברתי, תעודת בגרות חברתית... כל ההתנדבות הזאת שכופים עליהם הרבה פעמים, הר כגיגית, אני לא יודעת מה התועלת בזה, אבל זו ממש מכה משמים. אולי תהיה איזושהי חשיבה קצת יותר רעננה, בזה אני מוכנה לעזור, מחוץ לקופסא, שילדים יהיו פעילים בתוך בתי הספר שלהם, שיהיו להם הזדמנויות,

ד"ר אורי ארבל - גנץ: אני אומר לך ש,

ד"ר איריס קלקא: אמרתי קודם כל רעננה, תיקח את זה. תסתפק,

ד"ר אורי ארבל - גנץ: ההנחיות ברורות מהמשרד.

ד"ר איריס קלקא: מה?

ד"ר אורי ארבל - גנץ: המשרד מאוד, מאוד מגדיר את ערוצי ההתנדבות בתוך בתי הספר, מסיבה פשוטה, מהותית וערכית, ההתנדבות מטרתה התנדבות בקהילה, ולא התנדבות של הילדים עבור עצמם בתוך בתי הספר. יש כאן מספר עשרות של ילדים, שבלי ברירה אנחנו מאשרים להם את זה, אבל בגדול, המספר הזה הוא מאוד, מאוד מצומצם, לפי הכללים וההנחיות שאנחנו עובדים מול המשרד.

ד"ר איריס קלקא: משפט אחרון. אתה סיימת את המצגת שלך ואתה אמרת שהמערכת לא מקדשת את הנושא של בחינות הבגרות ושל תעודת הבגרות. אני, בכל שנה, רואה על גבי תחנות האוטובוסים ובכלל, ובכל מקום וגם בעיתונות בכל מקום, כולם רק עסוקים בסטטיסטיקה של בחינות הבגרות, שמה זה אומר לגבי העתיד של הילדים. זו שאלה שאני לא אגע בה, גם לא בקצה.

אבל אם זה מה שאתה אומר, אני חושבת שלאורך השנה או באיזושהי הזדמנות שתימצא לך, כן, גם מבחינה זאת שלא כולנו נוצקנו באיזושהי תבנית אחת ולא לכולנו זה מתאים

להצטיין במתמטיקה, אנגלית ספרות ודקדוק, מה שלא יהיה, אז אני מוכנה להשתתף בכל דיאלוג שיעיין בסוגיה הזאת.

אני חושבת שדווקא במקום שיש בו הורים עם רמת השכלה, בסך הכול, מאוד גבוהה, אולי יש את הפוטנציאל להסתכל על החינוך, כי מערכת החינוך שלנו, מה לעשות, היא ממש תקועה עמוק בתוך המאה העשרים ואנחנו כבר במאה העשרים ואחת. ובאמת תודה רבה לך.

ד"ר אורי ארבל - גנץ: תודה.

פרופ' מרק מימוני: אני רוצה גם לקום לקחת את...

!!!: חשבתי שאתה הולך לחתונה.

פרופ' מרק מימוני: מעכשיו חבר מועצה מדבר הוא קס? מה שאני רוצה להגיד לאורי, אורי מה שיש לנו, יש לנו בעיה מתודולוגית קשה מאוד. יש בעיה מאוד גדולה. כל אחד מאיתנו, מנבחרי העם, חושב כל אחד, כולל אותי, כמומחה מאוד גדול בחינוך. ואנחנו הערב, עשינו הצגה פנטסטית. מצד אחד, יש לנו מקצוען שדיבר ועשה מצגת למופת, מצד שני, כל אחד מאיתנו אמר דברים שהם לא תמיד העיקר, והרבה פעמים התפל.

אז מה הבעיה, אני חושב? זו המתודולוגיה. אנחנו עוסקים עם דברים שאנחנו לא מבינים ואני מתנצל בפניכם, כי בטח צחקתם טוב, טוב בתוך תוכם, ואנחנו לא צריכים לעשות את זה. אני אתן לכם השוואה עם רפואה, מה לעשות? אני רופא, אתם יודעים, אז אני משווה עם זה. למה אנחנו לא דנים במשהו חשוב כמו רפואה? כי ברפואה בעיר הזאת, ובכל המדינה, יש לנו קבלנים שהם די טובים, אלו הן קופות החולים. כל אחד יכול להגיד שאני לא אוהב את הקופה הזאת וכן אוהב את השנייה, זה לא משנה. הם מספקים לנו בריאות.

עכשיו אנחנו מצאנו, לדעתי, אתם מצאתם, אני לא הייתי שם, קבלן מעולה, לפי דעתי. מה שהוא עשה בארבעה חודשים, לפי דעתי הוא עבד יום ולילה. והוא אמר עוד בצניעות, זה בזכותכם. וזה כל הכבוד לו,

ד"ר אורי ארבל - גנץ: רק בזכותם, אני לא עשיתי,

פרופ' מרק מימוני: אתה לא עשית כלום, הבנתי, אבל בכל זאת זו מערכת מאוד מסובכת. ומה הוא אמר לנו? ואנחנו כאילו חירשים? לפי דעתי הוא אמר, הוא התחנן, אל תפריעו לי. אל תפריעו. אני אחראי, ואני אחראי וזה. היות ואני חושב שהוא מעולה, צריך לתת לו את הצ'אנס להוכיח לנו ביותר מארבעה חודשים מה הוא מסוגל לעשות. אז יש את וועדת החינוך וכל האחר שהוא מתעסק עם בעיה חינוכית, הוא מתעסק בגלל אלמנטים פוליטיים מכוערים וזה נכון.

אנחנו צריכים להירפא, לא לקחתי את התרופה, דרך אגב, לטפל בעודף Sense of importance שלנו ולתת למקצוענים לעשות את שלהם ואנחנו צריכים לדאוג שלא נפריע להם ושהם יבואו אלינו, הוא יבוא והוא יגיד לנו מה המסקנות, מה הוא צריך אותנו. אם לא, אנחנו צריכים ללכת ולהגיד - אתה לא רוצה שנתעסק עם זה ועם זה ועם זה. זו המסקנה האישית שלי, שנשנה את המתודולוגיה שלנו, ניתן למקצוענים לעשות את מה שהם, לדעתי, עוד יודעים לעשות וידעו עוד יותר טוב אם לא נפריע להם ואנחנו ננשק אותם כולנו, כי אנחנו כולנו נשתוק, אף אחד לא ירוויח כלום פוליטית, כשאנחנו נגיד לו רק תודה. זהו.

(מחיאות כפיים)

גב' שירה אבין: חבל שלא כולם שמעו אותך עכשיו.

פרופ' מרק מימוני: חבל, חבל שיש אנשים שלא רצו לשמוע.

גב' נורית אבנר: אני יכולה לקבל את רשות הדיבור?

גב' שירה אבין: שנייה, עידן ביקש. הוא נתן,

מר עידן למדן: דווקא הייתי בשקט היום. כל כך בשקט היום.

עד כה המתנתי נורא בשקט, אני אגיד משפט אחד, אני אגיד אחר כך, אחרי השאלות אחרי הכול. אני באמת רוצה משפט אחד כי קודם אמרתי, וברעש ההמולה זה די נבלע וחבל דווקא שחבורה שלמה של אנשים עזבה את האולם, אז היא לא יכולה לשמוע, קודם היא לא שמעה את דברי. וזה מתחבר מאוד למה שמארק אמר. כל מי שעוסק, לפחות במקצוע עריכת הדין, אבל אני מאמין שנכון כמעט לכל מקצוע, יודע שהרבה פעמים אנחנו דוחים כל מיני דברים לרגע האחרון, ולפעמים לרגע אחרי האחרון. זה נכון כמעט לכל דבר.

לכן, לבוא ולהאשים כרגע את המערכת, לכאורה, שהיא דוחה גברים לרגע האחרון, אני סבור שזה לא נכון ומזה להקיש את כל ההמולה. כל ההמולה והרעש שקורה פה, לטעמי, בשבועיים - שלושה האחרונים, אנחנו צריכים כולנו, כל אלה שסובבים את השולחן, להוציא את חינוך הילדים ברמת השרון. זה לא אלמנט לא לקמפיין פוליטי, זה לא אלמנט לא להצגה פוליטית. מדובר פה בעתיד שלהם, מדובר פה בעתיד שלנו.

עו"ד אבי גרובר: זו סיסמא, עידן זו סיסמא.

מר עידן למדן: מה זה?

גב' שירה אבין: תן לו רגע לסיים, מה?

עו"ד אבי גרובר: זה לא,

מר עידן למדן: אני אומר לך, זה לא המקום לעשות על זה רעש פוליטי,

עו"ד אבי גרובר: מעלים את זה על סדר היום והתפקיד שלנו, ... החינוך...

גב' שירה אבין: אבי,

מר עידן למדן: אתה רוצה לבוא פה לשולחן? אני אתעמת איתך. אני חושב שראוי, וראוי קודם כל, ופנו אליי תושבים, פונים אליי תושבים. פוננים, אני מניח, במקביל, לחברי המועצה האחרים, כפי שאנחנו רואים על השולחן, כי כמעט לכל אחד פנו אותן קבוצות תושבים. אבל בטרם אתה מספיק לבוא ולברר תשובה, ואפשר לקבל אותה, אפשר לא לקבל אותה, צריך לאפשר להציג אותה. צריך לאפשר לשמוע אותה. עוד לפני שאותן תשובות מגיעות, אנחנו כבר רואים את אלה שרוצים להתהדר בכזה קמפיין, או בכזה עלה, או בכזה טיקט, אנחנו כבר רואים את הכותרות.

והפייסבוק הוא טוב, והוא כלי טוב והוא כלי ראוי וגם כותרות הן כלי טוב והן כלי ראוי, אבל המינימום של מינימום, של מינימום זה לתת לבן אדם לתת את התשובה. ואני נותן את התשובה ואז גם אתה, אבי, אנחנו מקבלים תשובות אנחנו מעבירים. לבוא אחר כך וישר להפיץ ולהאשים, ושוחד פוליטי ושמות ולבוא ולהגיד לי שחרדים ואני האחרון ש, אני הראשון שאאבק בכל כפייה חרדית וחרדלית בעיר, ואני זה שנושא שם את הדגל, לבוא ולהגיד לי שחרדים, ילדים חרדים לא זכאים לקבל גן? איזה מן דברים אלה? איפה שמענו את הדברים האלה? הרי לא היינו מוכנים לקבל את זה במקום אחר.

כשלא נותנים את התשובות, וכשלא שומעים את התשובות ועסוקים רק ללכת, מצד אחד, לגזור סרטים על הצלחות, אבל בכישלונות, או בטעויות, או בבעיות, כולם נעלמים. אז זה לא מסע יח"צנות, חינוך זה לא מסע יח"צנות, חינוך כן, הוא דורש באמת מענה.

שמעתי את התשובות, אני להבדיל ממארק, אני כן סבור שלא כולנו מבינים בכל, אני בהחלט התחברתי לדברים ובאמת, הצוות המקצועי אנחנו צריכים לשמוע, יש לנו צוות טוב ויש לנו ראש אגף חדש ואני מאמין שהוא יתרום הרבה מאוד למערכת.

אבל עדיין, אנחנו אלה שיכולים גם לבוא, גם להוסיף, גם לתת את הערכים ואת הכיוון, יש לנו בהחלט מקום וגם לתת, אבל ערכים וכיוון, לא המעבר של החלטות מקצועיות. כי שני הנושאים שהיו פה עד עכשיו, ואני אדבר אחר כך על דברים אחרים, אבל שני

הדברים שעד עכשיו התעסקנו, במה התעסקנו? בפקטה שני גנים וצהרון. לא התעסקנו לא בערכים, לא האם אנחנו מדברים היום על יותר חינוך לדמוקרטיה, או פחות חינוך לדמוקרטיה, יותר חינוך יהודי - פחות חינוך יהודי. התעסקנו בשניים וחצי גנים וצהרון. זה מה שדיברנו עכשיו שלוש שעות וזה מה ששבועיים, בגלל שרוצים לעשות איזה סיבוב וקמפיין פוליטי, עושים את זה פה.

אז יש לי מה לומר אחר כך לגבי... אבל מכיוון שזה היה הנושא שעד עכשיו דנו עליו, גן אתרוג, גן חרוב והצהרון, אז אני בזה אסיים. אני מאחל לכם שנה טובה ותמשיכו בעבודה שלכם, ואני מאחל לנו שלא נעשה שימוש בכל דבר ודבר בחינוך של הילדים שלנו לצרכי הצגה פוליטית, כי זה העיקר.

גב' שירה אבין: נורית.

גב' נורית אבנר: כן. מארק, אני רוצה גם להתייחס לדברים שלך, וגם לדברים של עידן וגם דברים שאני חשבתי עליהם קודם. תראה, אנחנו באמת, בקטע הפדגוגי, אין לנו מה להתערב. אנחנו לא יכולים להחליט על תוכניות לימודים, זה לא, זה משרד החינוך שקובע דברים.

כן אנחנו, כחברי מועצה, יכולים לבוא ולהביא רעיונות ויכולים להשמיע רעיונות. כל אחד מאיתנו היה פעם תלמיד, וכמעט כל אחד מאיתנו כאן גידל ילדים. כמעט כל אחד מהאנשים שישבו פה, או יושבים פה מסביב לשולחן, העברנו פה את הילדים שלנו במערכת החינוך וגני הילדים, ביסודי, בחטיבה ובתיכונים. וכן הנושא של החינוך הוא נושא מאוד משמעותי ולצערי הרב אנחנו עשינו, הישיבה הזאת היא פספוס גדול. היא פספוס גדול. כי באמת, אני מתחברת פה לדברים שאתה אמרת, הנושא של להביא את הגנים האלה, אולי זה המקום, אבל לא היינו צריכים לבזבז על זה את השלוש שעות.

אני כן הייתי רוצה לשמוע מאורי, היום למשל, שייתן לי דוגמאות של שלושה נושאים חדשים שנכנסו לרמת השרון בחינוך השנה. תן לי דוגמא של שלושה פרויקטים

חינוכיים, ערכיים, שנכנסו. הייתי רוצה לשמוע את זה. כן הייתי רוצה, בתור חברה בוועדת חינוך, לסייר, לראות גני ילדים, ללכת לראות בתי ספר, אבל שלא יכינו לי את זה מראש, אלא כמו שהשר בנט נכנס לכיתה לימודים וישב והיה בשיעור, בלי שיעשו לי את ההצגות, ובלי שיעשו לי את ההכנות. וזה באמת נורא נחמד ונעים.

כן הייתי רוצה לשבת בוועדת חינוך ולראות איך אני הייתי רוצה לראות את רמת השרון. האם אני הייתי רוצה שכל בוקר יתחיל במפקד בוקר? האם הייתי רוצה לראות שכל בתי הספר יקפידו על תלבושת אחידה? האם הייתי רוצה לראות שכל בית ספר יתמקצע באיזשהו תחום? האם הייתי רוצה להכניס את בית הספר האנתרופוסופי לתוך מערכת החינוך ברמת השרון? ועוד הרבה, הרבה, הרבה נושאים.

פה אני חושבת שאני, ועוד הרבה חברים מסביב שנמצאים בוועדת החינוך, היינו דנים בזה והיינו גם דנים בדבר הנפלא שאת אומרת, איריס. חס וחלילה, מצטערת אם אני נותנת לך תחושה שאני מזלזלת בך, אני הקשבתי לך בקשב רב, באמת. אבל זה דברים שאני חושבת שאנחנו צריכים לדון אותם בצורה רצינית, לשבת ביחד, מעבר לסיורים שאנחנו עושים והכול ובאמת להשקיע. איך אנחנו רוצים לראות את העיר שלנו, רמת השרון, עוד חמש שנים.

אני שמעתי עכשיו את שי פירון, שהתפטר עכשיו. הוא אמר - אני מתגעגע לגיר וללוח ולתלמידים. כי הוא הבין שהיום אין, הוא לא יכול לתת את זה והוא יכול לתת יותר בדבר הזה, ואני מאמינה לו, אוקיי?

מה אני רוצה להגיד? הייתי רוצה להיות יותר מעורבת, הייתי רוצה באמת, לשבת ולקחת נושאים ולשבת יחד עם יושבי הראש ועדי ההורים שאני, אגב, לא יודעת מי הם. אין לי מושג, אף פעם לא ישבתי בישיבה של ועדת חינוך והציגו לי אותם. יושבים פה יושבי ראש ועד? לא מכירה אתכם, לא יודעת מי אתם. אני יודעת את השם שלך, ישבתי איתך פעם ודיברתי איתך? שמעתי פעם מה את חושבת? לא.

נורית, אבל את מפחידה אותם, רגע, יותר בעדינות. **מר יעקב קורצקי:**

אני לא מפחידה אף אחד. **גב' נורית אבנר:**

לא מפחידים אותנו כל כך מהר. **???:**

אני לא מפחידה אף אחד. אני הייתי רוצה להכיר את יושבי **גב' נורית אבנר:**

ראש ההורים, הייתי רוצה לשמוע אותם בתור חברת ועדת חינוך, את הדעות שלהם, איך הם היו, איך הם משתפים פעולה, איך המעורבות שלהם בתוך בית הספר. כן, הייתי רוצה לשמוע את זה. אין לי אף הזדמנות לשמוע את הדברים, כן. אף פעם לא הייתה לי הזדמנות לשמוע ולהכיר אותם באופן אישי. כן, אני יודעת שאת שייכת לבית ספר, אל תגידי לי, אורנים אם אני לא...?

אוסישקין. **???:**

אוקיי, זה מה שאני הייתי רוצה, בתור... וכן, מר מימוני, וכן **גב' נורית אבנר:**

מר מימוני, אני חוזרת ואומרת, כן אנחנו חברי המועצה יכולים לתרום וכן אנחנו חברי המועצה צריכים להיות חלק מהדברים האלה, גם כי זו חלק מהמחויבות שלנו כנבחרי ציבור.

אפשר להמשיך להיות חברים בחילוקי דעות. אני חושב **פרופ' מרק מימוני:**

שאנחנו מפריעים. ולכן אני אומר, נורית, את הדבר הבא, יש, זה קיים, הסטרוקטורה הזאת, סליחה,

אני לא מפריעה, אני לא מבינה את מה שאתה אומר. **גב' נורית אבנר:**

רק שנייה. אני אגיד לך במה אנחנו מפריעים, אני אומר **פרופ' מרק מימוני:**

שאנחנו לא מקצוענים אבי,

אבי, הוא צודק מיליון אחוז. **מר יעקב קורצקי:**

גב' שירה אבין: שנייה אבל, רגע, כל אחד ידבר. מרק ביקש לדבר, והוא מדבר.
הוא מבקש יעקב ביקש, אבי ביקש,

מר יעקב קורצקי: אני אסביר לך אבי, בנקודה אחת, ואתה תראה שהוא צודק
במיליון אחוז.

פרופ' מרק מימוני: זה דיון מעניין. הדיון הזה, לא צריכים לנהל אותו פה. אבל
את שייכת לזה, אני לא, לוועדת החינוך. זה מול המקצוען, הקבלן שבאומץ רב אומר -
אני אחראי. ההקרנה זה יפה מאוד, מה פתאום הוא אחראי על ההקרנה, אבל הוא אומר
- אני אחראי ואתם תתנו לי, אני אפתור את הבעיה הזאת ואנחנו, כן, אני מסכים שצריך
להיות איזה זרם דו צדדי של רעיונות, שלו, שלכם בוועדת החינוך שאת שייכת. אז יש
לך את הפרוס, הוא קיים, את יכולה ליזום ואת יכולה לשבת.

אני רק אומר שאם הורים באים אלייך, כדי להגיד -אני לא מרוצה מזה ויש בעיה עם
הקרנה וזה, אגב ההקרנה הזאת, אורי, אני אומר את זה בתור רופא, אם אתה עושה
סי.טי סקאן לילד אחד, הוא מקבל בבת אחת 1000 פעמים את ההקרנה הזאת. זה לא
אומר שאני מגן על ההקרנה, ממש לא, צריך לטפל גם בזה. אז לא נעשה מזה פאניקה
לאומית. כשאתה עושה צילום חזה, זה פי מאה מזה. צילום חזה, שרופאים בקלות
עושים יותר מדי. לכן אני אומר,

מר עידן למדן: זה אני לא עושה.

פרופ' מרק מימוני: אתה לא עושה, אתה צודק. אבל, אז אני אומר לנורית, נורית
אני לא דוחה את הרעיון שאת תתני רעיונות לו,

גב' נורית אבנר: אני עושה את זה.

פרופ' מרק מימוני: אבל המקצוענים,

גב' נורית אבנר: אני עושה את זה כל הזמן.

פרופ' מרק מימוני: אבל המקצוענים צריכים להגיד, כי אולי הוא קרא עשרה מאמרים על רעיונות שלך או שלי ואז הוא יגיד לך - תראי, זה בוצע כבר בשבדיה וזה כן הצליח ולמה אנחנו לא אימצנו את זה, בגלל סיבה זאת או אחרת. זה לא אומץ, זה נעשה. אני אומר רק דבר אחד, והשוויתי את זה לבריאות. בבריאות את מתערבת איתי? במדיניות הבריאות?

מר יעקב קורצקי: זה לא אותו דבר.

גב' נורית אבנר: ממש, זה לא אותו דבר.

פרופ' מרק מימוני: זה אותו הדבר.

(מדברים ביחד)

גב' שירה אבין: אנחנו לא הולכים לעשות ויכוח עד אור הבוקר, אני כבר אומרת לכם.

גב' נורית אבנר: בתור אנשים שעברנו חינוך, ובתור אנשים שמחנכים,

פרופ' מרק מימוני: אני סיימתי את מה שאני רציתי להגיד.

גב' נורית אבנר: אני לא רופאה, אני לא מתעסקת ברפואה, אני מתעסקת בחינוך. זה דבר שנוגע לכל משפחה פה, לכל בית פה. מה זאת אומרת?

גב' שירה אבין: יעקב, אבי ואהרון, כן?

מר יעקב קורצקי: אבי, למה, חשוב לי לחזק את הדברים של פרופסור מימוני, עידן סליחה. אני בימים האחרונים מנהל הרבה שיחות עם הגורמים באגף החינוך, שאני מודה שזו שנה ראשונה שאני מתערב, הכניסו אותי לתוך זה. אני דוגל בכלל, ואני בא, הפרופסור בא מעולם הרפואה, אני מעולם הכדורגל. שוער לא צריך לעשות את התפקיד של החלוץ והחלוץ לא יעשה את התפקיד של המגן וככה, תראה,

- עו"ד אבי גרובר:** אתה יודע מה אתה עושה,
- גב' שירה אבין:** תן לו רגע לדבר.
- גב' פרח מלך:** תן לו לסיים, אבי, מה נהיה היום?
- עו"ד אבי גרובר:** מי מחזיק תיק חינוך?
- גב' שירה אבין:** סליחה, יושב ראש ועדת חינוך זאת אני. אין מחזיקת תיק חינוך, זה הכול. אני מחזיקה את תיק החינוך, זה הכול. כן.
- מר יעקב קורצקי:** אבי, אתה יכול לתת לי לסיים?
- גב' שירה אבין:** אני חושבת שיהיה מנומס לתת לו לסיים לדבר. כן?
- מר יעקב קורצקי:** אני אסביר לך למה, אני, פוננים אלי הורים ואני מפעיל הרבה רגש. אבל אני למדתי, גם כן, קצת לתת גם לשכל לעבוד ואני התקשרתי אליה, ביום שישי, למנהלת של תיכון רוטברג. נהייתה לי מערכת יחסים, אחרי שהתלבטתי ושאלתי שאלות. והיא נתנה לי, אני אומר, יש ילד מסוים, אתה גם יודע, הוא חבר שלי והכול. ואם היינו מפעילים את הרגש, אני אומר לך שהייתי הורס את הילד של החבר שלי ולא הייתי נותן לו בכלל... מכיוון שהם ישבו וקיץ שלם, והם בדקו איזה מקבץ של ילדים. אני לא יודע, בדיוק, איזה מקבץ בדיוק לרוטברג שלחו ואני לא יודע מה הם שלחו לתיכון אלון. זה ילד אחד וזה עולם ומלואו, וכמה גורמים וכמה חלקיקים, אתה לא מבין, על ילד אחד כמה מכאן ומכאן ומכאן. ואני אומר לך, בסופו של דבר, הנה גם שירה וכמה דחפתי ודחפתי. אמרתי לחבר שלי, אמרתי לו - אני מתחנן אליך, בשביל להציל את הבן שלך, אל תשים אותו בתיכון הזה, תשים אותו בתיכון הזה. אני מתחנן אליך.

ביום שישי, רק האימא של החבר שלו, משיחה אצל הספר, הבינו על מה שהם מנסים לדחוף אותם, למה לתיכון המסוים הזה ולא... ותדע לך, כמה שתילי תילים שעלו פה של שאלות, ואני שמח,

גב' נורית אבנר: אז מה אתה רוצה להגיד? אני לא מבינה מה אתה רוצה להגיד.

מר יעקב קורצקי: שאם אנחנו ננסה להתערב, וכל אחד מביא גם את הצד שלו, זה החבר, אנחנו גרים פה בעיר הזאת, ואני אח שלי וזה דודה שלי וזה לא נכון,

גב' נורית אבנר: אז אתה אומר - הצוות המקצועי הוא זה שקובע ואתה תגיד לחבר שלך...?

גב' שירה אבין: נכון.

מר יעקב קורצקי: לא, אני נותן לך דוגמא עם מה מתמודדים החברים פה. יש גן אחד שיש דרישה של 76 ילדים. יש סך הכול 35. עכשיו, זה יהיה נכון שאני אפעיל את הפרוטקציה שלי על המורים ועל הגננות, או על דליה, זה נכון, כל אחד, איפה מתחיל ואיפה נגמר. זה יהיה אסון, אסון.

עו"ד אבי גרובר: יעקב, יעקב,

מר יעקב קורצקי: זה הכול.

עו"ד אבי גרובר: אתה מנהל משא ומתן על משהו עקרוני. הדרך שלך, למנוע דיון אמיתי על דבר עקרוני, זה להתחיל להפציץ בכל מיני נתונים, מספרים, כל מיני עובדות, כל מיני דברים.

אם אנחנו כחברי מועצה נעשה את הכול, בכל בעיה פרטית, אנחנו נטבע בבעיות הפרטיות האלה, וזו דרך מעולה למנוע דיון על הנושאים העקרוניים. הדברים של המועצה,

גב' שירה אבין: אבל זה מה שנעשה.

מר עידן למדן: אבי, אתה צודק, אתה צודק. אבל זה בדיוק מה שקרה היום.

עו"ד אבי גרובר: ברוך הבא, תשמע מה שיש לי להגיד.

מר עידן למדן: אתה צודק.

עו"ד אבי גרובר: אבל כשאסור לדבר על החינוך וכשאסור לנו לדבר על זה,

גב' שירה אבין: לא אמרו אסור לדבר על חינוך.

(מדברים ביחד)

מר עידן למדן: אף אחד לא אמר שאסור לך לדבר על חינוך, לא שמעת את זה

מאף אחד שאומר שאסור לדבר על חינוך. לא אמרתי, אל תטעה ואל תגיד שאמרתי כי

לא אמרתי, לא. זה אתה לא תגיד, כי אני לא אמרתי.

מר יעקב קורצקי: עידן,

מר עידן למדן: לא, שנייה. זה אתה לא תגיד כי לא אמרתי בשום שלב שאסור

לך להתערב בחינוך, נהפוך הוא,

מר יעקב קורצקי: אבי אני, עידן...

מר עידן למדן: כי אני ואתה היינו ביחד, כשדיברת באמת על העניין של

להכניס את מפעיל הצהרונים והיינו אז ביחד. אז אתה צודק. וכשאתה צודק - אתה

צודק. אבל היום, מה שקרה זה שהגענו לדון בשני גנים וצהרון. על זה הגענו לדון. וזה לא חינוך, זה משהו,

מר אהרון אלמוג אסולין: כניגוח פוליטי.

מר עידן למדן: אנחנו אמרנו,

מר אהרון אלמוג אסולין: אתה יודע שהנושאים האלה עלו כניגוח פוליטי.

עו"ד אבי גרובר: אז סותמים את הפה ואי אפשר לדבר על זה? כי מישהו מסוים תפס על זה טרמפ? אז זה פסול?

מר אהרון אלמוג אסולין: את זה צריך לקבור מהר. ברגע שראש האגף נתן לך תשובות,

עו"ד אבי גרובר: לא קוברים שום דבר, יש מאחורי זה הורים וילדים, אל תקבור שום דבר.

מר אהרון אלמוג אסולין: ברגע שראש האגף נתן לך תשובות, זה נגמר.

מר עידן למדן: עכשיו נדבר על חינוך.

גב' שירה אבין: אנחנו מבקשים להירגע.

מר יעקב קורצקי: אבי, עוד חצי דקה ואני מסיים. אני כבר אמרתי לאיריס פעם אחת שאני מעריך שלה, אז היא אמרה בשפה ממש, היה לי קשה, כמו שיקספיר כי היא תיארה פה תיאורים, אני אמרתי את זה במילים הכי פשוטות שלי, את העקרונות שלי בחיים, ממה אני בא. אמרתי את זה לצוות של החינוך וזהו. אני מקווה שהם יקבלו את ה-יאני מאמין שלי. אני חשבתי ואמרתי את מה שאיריס אומרת במילים פחות מזהירות. בסדר? שתהיה לנו שנה טובה, תודה רבה לכם שסבלתם אותי בימים האחרונים.

יש עוד ילד אחד שאני נלחם עליו, בוא נראה איך ייגמר איתו. אני מקווה שנצליח גם אותו בסוף למצוא את הפיתרון.

גב' שירה אבין: לזה קוראים הכלה. עכשיו, אני רק מבקשת, באמת בקצרה, אהרון רצית להתייחס.

מר אהרון אלמוג אסולין: כן.

עו"ד אבי גרובר: אני יש לי,

גב' שירה אבין: רגע, לא שכחתי, בסדר. אבי ועידן, אבל באמת... רגע.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני ממש בקצרה, כי אני לא רוצה לחזור על הדברים. אני חושב שהתפקיד שלנו, באמת, להתעסק בחינוך אבל לאפשר לכם לעשות את החינוך בצורה הכי מקצועית. אני, אגב, ציפיתי כאן שתבואו עם דרישות כספיות, כי זה בדרך כלל מה שאנחנו יודעים לעשות, לאשר כספים או לא לאשר כספים. זה שכבר באת בלי בקשות כספיות, מצבנו טוב.

עו"ד אבי גרובר: זה אומר שהוא פוליטיקאי טוב.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני אבל רוצה, כ- By product, ששני הנושאים שעלו כאן, לזרוק איזשהו צ'אלנג'. יכול להיות שהוא על אגף החינוך, יכול להיות שהוא על אגף אחר, הוא בוודאות פונקציה של היושבים בשולחן הזה כשהם כולם כאן. בשולי האירועים האחרונים, התפתח סוג של, נקרא לזה חוסר סובלנות פנים קהילתית. אם להשתמש במילים יפות, אבל אם נהיה קצת זה, יש ציוניים ויש ציוניים יותר, יש חילוניים ויש חילוניים פחות ועוד כל מיני כאלה דברים.

אני באמת חושב שיש מקום לכולם. היות ובכל שנה אתם לוקחים איזשהו נושא, גם בשיעורי החברה, אם יש עוד כאלה אני לא יודע, שיעורי חינוך כאלה.

גב' פרח מלך: חינוך.

מר אהרון אלמוג אסולין: ובקמפיינים של כיתות מיוחדות, בהסברה, בהעברת מסרים, לקחת את הנושא הזה שמתחיל להתהוות, ובאמת, או להרוג אותו כשהוא עוד קטן, או להביא אותו לרמת סובלנות של הידברות שלדעתי מתחילה להיווצר איזושהי התפצלות או שסע, שאני לא הייתי רוצה שזה יהיה חלק מהקהילה שאני חי בה. אז אני זורק את זה כצ'אלנג'. אני לא הכנתי אותך מראש, מכיוון שאני לא מצפה למענה ממך, אבל באמת שווה להקדיש איזושהי מחשבה ואני חושב שהאחריות היחידה, שיש ליושבים על השולחן כאן, היא לא אם יפתח גן או ייסגר בית ספר. זו האחריות שלך, אנחנו כאן כדי לתמוך וכדי לאפשר.

אבל האחריות של היושבים בשולחן כאן, זה באמת לאפשר את דו הקיום הזה. תביאו לנו את המסרים, תעשו את העבודה בתוך בתי הספר, הממ"דים והממלכתיים ולסוגיהם ולטעמי, כל חבר מועצה שיתבקש להגיע, לתת את השקפת עולמו, יצטרך לעשות את זה. יצטרך לעשות את זה, מדוד, מסודר, מאושר, כדי שהמסרים יהיו גם מגוונים אבל בכיוון אחד. של אין שסע ואין חוסר סובלנות אחד כלפי השני. קח את הצ'אלנג' הזה, או אל תיקח אותו, רק אתה תחליט.

גב' שירה אבין: אבי ועידן ואנחנו מסיימים את הישיבה.

עו"ד אבי גרובר: טוב.

גב' שירה אבין: כן?

עו"ד אבי גרובר: אוקיי. אז אחרי שדנו בכל הזה, אני רוצה לקחת זום אאוט קצת וקצת מעל.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני אביא לך מים.

עו"ד אבי גרובר: לא, לא, אני לא צריך מים, אני בסדר. אני כבר דיברתי פה מספיק, אני כבר פחות מתרגש.

אני רוצה להתחיל דווקא מהסיום של השנה שעברה, מהטקסים שיצא לי בלא מעט טקסים להיות בשנה שעברה, של גם של התיכונים וגם החטיבות, גם של בתי הספר היסודיים והכול. אני חייב להגיד שאחד הדברים שהכי נתנו לי אנרגיה ובאמת ריגשו אותי לא פעם, זה לראות מורים, מחנכים, מרכזים, עומדים מול הכיתות שלהם וממש בוכים ולא מסוגלים לדבר ומתרגשים ברמה מטורפת, מזה ש... זה כמו מסדר דמעות בצופים כזה, זה הזכיר לי שהם כל כך, כל כך מתרגשים מזה שהם הולכים להיפרד מהכיתות, מהפרידה הזאת, אחרי לסיים תקופה של עבודה עם הילדים. זה משהו שהוא מרגש לראות שיש לנו מורים כאלה ואנשים כאלה בתוך המערכת וזה תמיד נותן אופטימיות, לראות את האנשים האלה בפנים. אני גם זוכה להכיר יותר ויותר את האנשים ו-וואו. זה באמת כיף גדול.

דבר שני, לפני שאני, עוד פעם ... בתוך העניינים. אני חייב לך התנצלות על הישיבה הראשונה. עשינו את זה בפרטי, לא עשינו את זה בפורום הזה. נהגתי בחוסר כבוד ולא כיבדתי אותך ביום הראשון, אני חושב שזה נכון שזה גם יירשם בפרוטוקול, אני מבקש סליחה. לא נהגתי כראוי ומגיעה לך ... אחרת. אני חייב לציין, עוד פעם, כולם כאילו עשו אותך איזשהו קוסם נורא גדול. היו פה מנהלי אגפים קודם, שגם הם עבדו קשה. אמנם הייתה לי ביקורת על חלק מהעבודה שמתנהלת בעירייה, ברמה שלנו, ואני תיכף טיפה אכנס, כי נורא שמחתי לראות, סעיף אחד הכי שמחתי לראות שם, היו גם מנהלי אגפים קודמים, הם גם כן עבדו מאוד קשה וגם עבדו מכל הלב.

גב' שירה אבין: נכון.

עו"ד אבי גרובר: וכל שנה התחלנו את השנה ומערכת החינוך ברמת השרון, באמת, יש המון דברים להיות גאים וגם המנהלים, מנהלי האגף הקודמים הייתה להם יד בזה ואתה נכנס לתוך מסורת טובה.

אישית יש לי פה, אמרתי, זרקתי את זה כהערת אגב, כל הנושא של מי מחזיק התיק וכל הדברים האלה. אני אמרתי מהיום הראשון, אני חושב שצריך להיות, אני יודע שפורמאלית מחזיק התיק זה ראש העיר, כי הוא יושב ראש הוועדה, ועדת החינוך והכול. אבל אני חושב שכן צריך להיות, אחד הסגנים צריך להיות סגן שמתואם עם ראש העיר, שמוריד ממך קצת מהעומס הזה, כי קשה להתעסק עם כל העניינים שלו, שלי,

פרופ' מרק מימוני: זה לא קשה, צריך לתת לו לעשות מה שהוא יודע.

עו"ד אבי גרובר: לא, צריך להיות גם סביב לשולחן הזה, בן אדם ש, תראה, אורי הוא איש מקצוע. הוא אחראי לקחת תוכניות וליישם אותן, ואת כל הדברים האלה. צריך להיות גם אחד מאיתנו,

פרופ' מרק מימוני: נכון, זה כן.

עו"ד אבי גרובר: שהוא בן אדם שהוא מוביל את זה. ואני, כמה שאני מבין, ברוב השנים, אחד היה מחזיק תיק, האחראי על ההנדסה והשני היה די מוביל את הקטע של החינוך. אני מבין שבקדנציה הקודמת זאת הייתה את, הובלת את רוב העבודה החינוכית,

גב' שירה אבין: ועדיין.

עו"ד אבי גרובר: קדנציה לפני זה זו הייתה נורית. אני חושב שבמבנה הנכון, ואנחנו מדברים על זה לא מעט, על זה שצריכה להיות קואליציה מתפקדת ופעילה, עם הסמכויות בידיים שלה, צריך להיות מישהו שעוזר לך, נותן לך את הכתף, לוקח אליו חלק מהדברים. זה קשה לנהל עיר לבד ואת צריכה מישהו לידך. את צריכה לבחור מי שיעשה את זה, להטיל עליו את המשימה הזאת ולתת לו לעזור לך.

גב' שירה אבין: בעידן פוליטי אחר, אתה מאוד צודק.

עו"ד אבי גרובר: איך?

גב' שירה אבין: בהתנהלות של מועצת העיר היום,

עו"ד אבי גרובר: עוד פעם, אני חושב שחלק מהצורה שהעניינים מתנהלים, זה - זה.

גב' שירה אבין: הייתי חייבת להעיר.

עו"ד אבי גרובר: אני, מי שקצת מכיר את הדברים שאני אומר, אני כבר שנים מדבר על הנושא הזה של תוכנית אב בנושא של החינוך. אני, בקדנציה הקודמת שנכנסתי והייתי אז היחיד באופוזיציה, אז הייתי חבר באיזה 26 ועדות, הגעתי לישיבה של, מי יכול היה לספור לי את זה? רק יוגב שרביט היה יכול לספור לי בכמה ועדות הייתי חבר, אז הוא באמת ספר לי את הוועדות ונכנסנו לוועדת חינוך והייתה הישיבה הראשונה על פועלו של המנהיג וזה היה בסדר. ואז באתי ישיבה שנייה וביקשתי שבואו נכין תוכנית אב לחינוך, ב- 2009.

היום אנחנו נמצאים ב- 2015 ואני סוף, סוף שמח לראות שבאת ואתה מרים את הדגל הזה ואתה לוקח את הנושא הזה. כי אני חושב שאין מה לעשות, זה הבסיס של הכול.

???: אתה לא אמרת שלא היו ועדות חינוך חמש שנים?

עו"ד אבי גרובר: לא נכנס לזה.

???: לא...

עו"ד אבי גרובר: לא, לא היה. בגלל ההצעה שלי הוא אמר שוועדת החינוך עכשיו הפכה לפוליטית והוא סגר את ועדת החינוך.

גב' שירה אבין: לא בקדנציה שלי.

עו"ד אבי גרובר: כולכם הייתם שם ביחד, בואי, לא נכנס לפוליטיקה הזאת עכשיו.

גב' שירה אבין: לא קשור, מי שיו"ר הוועדה הוא זה שמארגן,

עו"ד אבי גרובר: אני בכוונה מנסה לא להיכנס לפוליטיקה.

גב' שירה אבין: אין בעיה, הלאה.

עו"ד אבי גרובר: לא הייתה תוכנית אב. אני חושב שתוכנית אב זה בדיוק הכלי.

שכמו שאמרתי, אם יש את התכנון הרב שנתי ואנחנו לא מחכים לרגע האחרון, כשאתה מכין תוכנית אב, אז אתה יכול להיות מוכן לכל הדברים האלה. כי מי שקצת עוקב אחרי המספרים רואה שהשנה עזבו את התיכון, השכבה שעזבה את התיכון, היא סדר גודל של 460 ילדים, אם אני זוכר נכון את המספר. את ה-י"ב, עזבו, סדר גודל של 400,

???: קצת יותר.

עו"ד אבי גרובר: אני, הנתון שאני קיבלתי דיבר על סדר גודל של 400 ומשהו

ונכנסו 800 ומשהו לכיתות א'. זו מערכת חינוך,

גב' שירה אבין: חברים, בואו, כן?

עו"ד אבי גרובר: אני מדבר על מערכת חינוך, הרי מה עושה תוכנית אב?

תוכנית אב מסתכלת שנים קדימה. אחד הדברים שהיא עושה, הרובד הראשון שהיא עושה, זה מסתכלת על איך המערכת הולכת להיות בשנים הקרובה. ואם עזבו, מסיימים כיתה י"ב בשכבה 400 ומשהו ילדים ומתחילים שכבה א' 800 ומשהו, ומי שקצת מסתכל על הילדים, מסתכל על המספרים, רואה שזו לא איזו שנה אחת מקרית, אלא זו המגמה.

אני למשל מסתכל על זה שבחטיבות, אנחנו כבר השנה, הבת שלי מתלוננת שיש יותר מדי כיתות ז', היא בכיתה ט' והיא חשבה שהשנה היא הולכת לשלוט בחטיבת הביניים, ויש להם יותר מדי כיתות ז', יש להם יותר מדי בעיות משמעת להתמודד איתן בגלמן. ד

מה אתה רוצה שיישארו עוד שנה כיתה, או שנעלה אותם **!!!:**

לכיתה ח'?

עו"ד אבי גרובר: אני אומר, תוך חמש שנים, הולכים להיות בחטיבות הביניים

ברמת השרון, עוד סדר גודל של 500 ילדים. במקום 1300 ומשהו ילדים, לפי המספרים שהועברו אלי, אנחנו ניגע, תוך חמש שנים ב- 2000 ילדים. בלי תוכנית אב, כשאתה היום יודע מתי אתה פותח את החטיבה, אי אפשר לנהל ככה מערכת. אז זה, למשל, מה שעושה תוכנית אב, מסתכלת על כל הצרכים האלה.

(מדברים ביחד)

גב' שירה אבין: חברים,

עו"ד אבי גרובר: חבר'ה, בואו, אני בשתיים - שלוש דקות יכול לסיים. יש לי

פה כמה נקודות.

גב' שירה אבין: כשתסיים, אני רק אתייחס לנושא של תוכנית אב. כן?

עו"ד אבי גרובר: אחד היעדים העיקריים שאני הייתי שם בתוכנית אב כזאת,

זה באמת לקחת אולי את הגורם המשמעותי מבחינתי בתוך המערכת וזה המורים. חושבים שאנחנו נורא רצים אחרי התלמידים ואני יכול להבין את זה, באיזשהו מקום. אני חושב שהבסיס של המערכת זה המורים. ולראות איך אנחנו באמת מצליחים למשוך לפה את המורים הכי טובים ולתגמל ולתמרץ את המורים שבפנים ולתת להם את כל האמצעים ואת כל הכלים, באמת, לבנות את המערכת סביב המורים.

גב' נורית אבנר: יש לך את השיטה...?

עו"ד אבי גרובר: את יודעת משהו? צריך לשבור את הראש ולמצוא את כל

הדרכים בעולם. ואני עכשיו עוד פעם, אנחנו לא בוועדת חינוך ואנחנו, אני עכשיו מדבר

על כמה עקרונות, כי השעה היא עשר וחצי בלילה, האנשים פה מאחור כבר מתים ללכת הביתה, גם אני.

מר עידן למדן: גם אנשים מלפנים מתים ללכת הביתה, לא רק מאחורה, גם אלה ששם.

עו"ד אבי גרובר: גם אני הייתי רוצה להגיע הביתה, אבל אני חושב שהעיקרון הזה שאנחנו צריכים כן לקחת את המורים כלב של העניין, גם כמחנכים וכל הדברים האלה, וגם כמבוגר משמעותי בתוך בית הספר ואני חושב שזה גם כן עיקרון מאוד משמעותי שלילד תהיה בתוך המערכת, הרי הילדים שלנו רוב הזמן נמצאים בתוך בית הספר. שעות הערות שלהם, רובן שם. והרבה פעמים כשילד מגיע לבית ספרו יש לו מבוגר משמעותי בתוכו, שיכול להתייעץ איתו, לדבר איתו וזה שנמצא שם ואנחנו יודעים כמה הילדים שלנו לפעמים בתוך המערכת הזאת מרגישים אבודים וקשה להם וזה. זאת אומרת, אם זה יהיה, זה יהיה יעד מאוד משמעותי מבחינתי.

יעד נוסף הוא, שאני חושב ואני עוד פעם, אני לא יודע בדיוק איך לעשות את זה, אני לא איש חינוך, אני לא משחק אותה כאיש חינוך, זה איך כל הילדים מגיעים ל-י"ב, כולם. אני יודע שכשאני למדתי ברוטברג, למשל, ואני לא יודע אם זה הפתרון, אבל אני סתם זורק את זה, הייתה אפילו מגמת מכונאות. והיו לימודים מקצועיים. והיום זה כאילו סוג של משהו שהוא נורא פסול, כי רק מצד אחד של התפוצות, כאילו, הולכים לשם. ואני חושב שזה בולשיט.

???: זאת הייתה המדיניות של משרד החינוך.

עו"ד אבי גרובר: בסדר. אני עוד פעם אומר, אני לא יודע איך לעשות את זה, אני לא בטוח שאני... עוד פעם, אני לא אומר, עוד פעם, לא מאשים אף אחד, אבל יכול להיות...

גב' שירה אבין: חברות יקרות, בואו נתמצת ונסיים.

עו"ד אבי גרובר: עוד פעם, תמי, אני זורק פה כמה עקרונות, שיכול להיות שזה עובד. אני לא יודע לעשות את זה, יש ועדת חינוך, ועדת החינוך צריכה לשבת על הדברים האלה ושם צריך לקדם את הדיון. ואני חושב שזה נכון שהדברים האלה יאמרו ואנחנו, בתור קובעי המדיניות, אני חושב שאנחנו צריכים לשים לנו יעד בתוך תוכנית אב כזאת, שכל ילד שמתחיל ללמוד פה, מגיע עד י"ב, גם אם זה פוגע לנו באחוזי הזכאות לבגרות. אני חושב שזה אחד הנתונים הכי פחות רלוונטיים ומשמעותיים, הזכאות הזאת.

אנחנו כפוליטיקאים, נורא אוהבים את הנתון הזה ורצים אחריו. אני חושב שלמשל זה גרם לזה שעוד פעם, אותה הצעה שהגשתי ב- 2009 אמרה שאנחנו צריכים לקחת את החינוך, העצמת החינוך היסודי קראתי לזה. אמרתי שאם אנחנו נשקיע בצורה מאוד רצינית בחינוך היסודי, אנחנו לא נצטרך כל כך הרבה כיתות מאה בחינוך העל יסודי. בכיתות המאה, שאין מה לעשות, היינו חייבים אותן, כי הילדים הגיעו ל-י"ב,

מר יעקב קורצקי: אבי, בבקשה.

עו"ד אבי גרובר: בסדר, אני אגמור. זה מספיק חשוב ואני, הישיבה החגיגית הזאת על חינוך, תן לי כמה דקות לדבר על החינוך.

מר יעקב קורצקי: אבי, אבל עוד כמה דקות עברו גם לפני כמה דקות.

עו"ד אבי גרובר: אז תן לי, אני אגמור.

מר יעקב קורצקי: אבי, פליז. אבי.

עו"ד אבי גרובר: תן לי לגמור, תן לי.

מר יעקב קורצקי: אבי אמרת דברים נכונים.

עו"ד אבי גרובר: הנה, אני ממש בסוף.

גב' שירה אבין: חבר'ה, יאללה.

עו"ד אבי גרובר: שתי פסקאות.

גב' שירה אבין: כן?

עו"ד אבי גרובר: אנחנו צריכים,

פרופ' מרק מימוני: תגיד כותרות, אנחנו לא נדון על זה עכשיו, את הכותרות.

עו"ד אבי גרובר: אז אמרתי, הכותרות זה שכל הילדים יסיימו ולשים את הדגש, בצורה מאוד חזקה, על החינוך היסודי. באיזשהו מקום להעביר את הפוקוס לשם, לתת את הבסיס הנכון לילדים שלנו ואז אני בטוח שזה, למשל, יפנה לך המון מהכסף הזה של התיכון, שהוא סוג של עזרה ראשונה, שאתה כאילו מגיע עם ילדים, שאתה הכי רוצה בעולם שהם יסיימו את הברות, אם אנחנו ניתן להם את הכלים הנכונים בהתחלה, אפילו בגנים, נאתר אותם והכול, אנחנו נוכל להעביר המון כסף ונרוויח את הכסף הזה בחזרה ונקבל תלמידים הרבה יותר טובים.

אתה דיברת פה על הנושא של ההסעות, אני חושב שרמת השרון, במשך שנים ארוכות, הייתה מומחית בייצוא של תלמידים החוצה. אנחנו לא רצינו להתמודד עם ילדים שהם קצת שונים. אני חושב שאחד הכלים הכי חזקים לחנך ילדים, לקיום בעולם של ילדים אחרים, עם צרכים מיוחדים, זה עצם ההיתקלות בזה. אני רואה את זה אצלי בבית.

אני חושב שאנחנו כן צריכים, אני רואה שאתם עושים את זה ואני מעודד את זה ואני תומך בכך בדבר הזה. אנחנו צריכים כמה שיותר מסגרות בפנים. כשילד רואה ילד אחר והוא לומד גם את הפלוסים שלו ואת הדברים המקסימים בו, ואת העבודה הזאת, אני רואה את זה מהבן שלי, על האחייך שלי ואני רואה את הדבר הזה וחמסה, חמסה הוא ילד מקסים ומדהים. ואני חושב שהילד שלי יגדל להיות מבוגר הרבה יותר טוב, כשהוא יתקל בילדים שהם אחרים ושונים וזה חשוב. בוא נראה אם יש משהו ששכחתי.

מר עידן למדן: לא שכחתי.

עו"ד אבי גרובר: כן, כן, משהו חשוב. הנושא של המסגרות המשלימות, שאנחנו דיברנו על זה כמה פעמים, גם הצופים וגם מגוונים. אמנם אני חושב שבחלק מהמקומות צריך לפתוח, אבל אני חושב שמגוונים והצופים, יש להם חלק משמעותי כגורם מחנך וחשוב שאנחנו נדע לתקצב את זה ולתמוך בו ולעודד אותו. הייתי שמח אם כן היה אפשר לתת לנציג מ...

גב' שירה אבין: לא, לא, ממש לא. עידן ואנחנו מסיימים.

מר עידן למדן: יופי. אני אשתדל, קודם כל אני לא אחזור על מה שדיברתי קודם, כי קודם באמת דיברתי קונקרטי על הנושאים שהיו. אני גם אשתדל לא לחזור על דברים שאבי העלה, כי הוא עבר על הרבה מאוד דברים.

אבל אין ספק שאם אבי פתח ואמר על העניין של לחכות לדברים ברגע האחרון, והעלה את זה כדוגמא קודם, אז אין ספק שבאמת חסרה לנו פה התוכנית והחשיבה. כבר היום, לדוגמא, אנחנו יודעים שאנחנו צריכים, או נצטרך את החטיבה הקרובה, לרבות האם להשמיש את נווה מגן מחדש, ו/או חטיבה במקביל.

!!!: שני בתי ספר יסודיים.

מר עידן למדן: אני העליתי עם שירה את העניין והצגתי בפניה, וזה מוצג בפנינו וזה דווקא יתאפשר אולי עכשיו, כשהגן, כשיש לנו כמה גנים פנויים, בכל זאת, בתחילת השנה. אני חזרתי ואמרתי שאנחנו חייבים לתת יותר פתרונות לעניין גילאי אפס עד שלוש ואולי תהיה לנו הזדמנות סוף, סוף לנצל את אחד המבנים למתן פתרון ראוי בחינוך מסובסד לעניין הזה וללכת עליו.

באמת לפני שנתיים הייתה קפיצה מאוד, מאוד, מאוד גדולה ואני דנתי אז בתקציב, בעניין ההסעות ואני חשתי שבהסעות אנחנו, משהו שם לא מסתדר לי ואנחנו צריכים למצוא את הפתרונות. הכלה זה דבר נכון, אבל מצד שני, הרבה פעמים אנחנו מקבלים גם את התלונות ההפוכות. כשבאים להכיל, אבל לא יודעים גם לתת את הפתרון הראוי

והדרוש. עוד פעם, אלו דברים של המערכת, אלו דברים שלכם, זה לא הדברים שאנחנו יכולים לעשות.

ועדת החינוך לא התכנסה בחמש השנים הקודמות, ועדת החינוך בקדנציה הנוכחית מתכנסת וזה כבר צעד חיובי. אבל לדעתי, אנחנו גם צריכים, גם פה, אני אמנם לא חבר בוועדה, אבל אנחנו צריכים גם פה טיפה יותר לקיים דיונים, באמת יותר ענייניים. הבנתי שעושים יותר מצגות ואז נורא קל לבלבל אותנו בנתונים.

גב' שירה אבין: לא, עשו, היה סיור בכל הזה, כדי ללמוד את כל המערכת.

מר עידן למדן: בסדר, שירה, אמרתי, אני אומר, הכיוון הוא כיוון חיובי. וזה כיוון חיובי כי אז אפשר לשלב יותר את ההורים, את הנהגת ההורים. אפשר לשלב יותר את חברי המועצה, לשמוע גם דברים שהם אומרים וזה, בכל זאת חסר ואז אנחנו באמת מגיעים לאיזושהי ישיבה חגיגית או סתם לאיזושהי ישיבה ופתאום יש לנו הזדמנות לומר דברים ואז אנחנו מגיעים לעניין הזה.

אני לא רוצה לדבר על הדברים הפרטניים, רשמתי לי כמה הערות פרטניות שהיו השנה, אבל זה אני אולי אדבר עם שירה ואורי. אני רוצה כן לדבר על העניין של הניהול העצמי. אני חש שהניהול העצמי פה לא מספיק מיושם, ו/או אולי אנחנו לא מיישמים אותו נכון.

גב' נורית אבנר: מה אתה יודע?

מר עידן למדן: מה?

גב' נורית אבנר: מה אתה יודע על הניהול העצמי.

עו"ד אבי גרובר: אני יודע הרבה מאוד.

מר עידן למדן: אני יכול להביא לך, באמת, שהיו כמה שרצו לפנות למקומות אחרים, או למפעילים אחרים של מגוונים ואנחנו הגבלנו אותם במסגרת הסכם הניהול העצמי. אני, לטעמי, אם היה מתקיים על זה דיון בוועדת החינוך,

גב' נורית אבנר: אני לא יודעת כלום על החינוך העצמי.

מר עידן למדן: הייתי אומר ש,

גב' שירה אבין: טוב, אבל עכשיו אנחנו...

מר עידן למדן: אם היה מתקיים על זה דיון, הייתי אומר שצריך את הסכם הניהול העצמי לשנות. אז אני אומר עוד פעם, כרגע נורית, צריך לחשוב על הסכם הניהול העצמי. אני חושב שצריך להעביר את הניהול העצמי גם לחטיבות הביניים היום. אני חושב שצריך, בהחלט, לשקול ואז היה רק אבי ואני, שחשבנו שצריך לאפשר איזשהו פיילוט, לגשת בפיילוט באמת ניסיוני כדי לקיים גם מפעילים נוספים.

עו"ד אבי גרובר: פיילוט זה לא הניהול העצמי.

מר עידן למדן: אני עדיין מאמין שזה הדבר הנכון, שצריך לאפשר. ואני חושב שצריך לבחון.

אז צריך לבדוק מה עשינו עם הניהול העצמי בשנה האחרונה, מה ההסכם שנחתם ולראות איך צועדים איתו הלאה. יש לי עניין של נווה גן, שאני שמעתי שחלק גדול מהילדים, לא חלק גדול, סליחה, שמעתי שמספר ילדים, בסוף, מצאו את לימודיהם בליידי דיוויס. וזה מתקשר לדיון אחר שהיה לנו בעניין הצופים, שכשדנו איפה כדאי לפתוח צופים, אני אמרתי, המקום הראשון שהייתי רוצה לראות בו, שאנחנו מקימים את שבת הצופים הנוסף, או חלק משבט נווה מגן, פרק נוסף, טענתי שצריך להיות בנווה גן. אני מסיים, אל תפריע לי, אני מסיים.

אז זה יהיה, אז אני חושב שגם העניין הזה של לידי דייוויס זה סוג של דבר שאנחנו צריכים לעשות כל מה שאנחנו יכולים. נווה גן היא חלק בלתי נפרד מרמת השרון. אנחנו חייבים לחוש בה, לתת אותה ולעשות את זה.

היה לי משהו שאני נחשפתי, ואני יודע שהוא גם ברמה הארצית ואני נחשפתי לזה אישית בבית הספר שלי, של בני. אנחנו היום קצת, לטעמי, במערכת החינוך ואני מדבר כרגע על היסודי, אבל אני יודע שיש את זה גם בתיכון וכו'. יש הרבה מאוד דברים שאנחנו מעבירים לעמותות חיצוניות, שמתקצבות על ידי גורמים במדינה.

אני חושב שאנחנו, הציונות, הישראליות, היהדות, כל הערכים האלה זה ערכים שלנו. אני מאמין שכל מורה במערכת החינוך הממלכתית והממלכתית דתית, אמורה לדעת לתת את זה בעצמה. אנחנו לא צריכים להעביר את זה לעמותות מן החוץ, והייתי רוצה שמערכת החינוך ברמת השרון תדע לתת לזה כמה שיותר מענה.

אני יכול לדבר אחר כך בפרטים, אבל זה כרגע, אני באמת מנסה לקצר, כי כולם עייפים.

!!!: עוד רבע שעה מזמינים פיצות.

מר עידן למדן: לא צריך פיצות, אני סיימתי. לגבי החינוך המיוחד אני לא רוצה להרחיב. כל אחד ואחת מאיתנו זוכר בערך מימי לימודיו, אולי שלושה ארבעה מורים ואולי גננת. ויש כאלה שלא זוכרים. וזה הדבר הכי, הכי חשוב לנו. גם מתקשר פה כרגע למה שאנחנו רואים מבחינת ההשקעה שלנו בגיל התיכון. לעומת ההשקעה שלנו ביסודי ובחטיבת הביניים. אני חושב שההשקעה שלנו חייבת להתחיל להיות לטווח הרבה יותר צעיר, כעירייה. כל כמה שאנחנו יכולים לתת. לא להגיע לתיכון ואז להשלים פערים וללכת אך ורק לציונים, כי אם אנחנו נשנה קצת את המדד הזה, אנחנו נתחיל כבר לתת הרבה יותר בגיל היסודי וחטיבת הביניים, יתכן שעד לתיכון ... פחות, אבל אני חושב שתינהי הרבה יותר מהתוצאה.

אני חושב שצריך לעשות על זה איזשהו דיון וחשיבה, וזה זועק מהטבלה הזאת שביקשנו שתהיה פה. אבל בסופו של דבר, באמת, כל הזמן מדברים על 32 ילדים בכיתה, 34, כיתות יותר קטנות, גן ברוש, הגן הזה מוכן הגן הזה לא מוכן, זה לא העיקר. העיקר הוא באמת האיכות. האיכות של הגנות, האיכות של הסייעות, האיכות של המורים. ככל שאנחנו נדע בזה לתת את המענה ולעשות את ה, וזה התפקיד שלכם, לבחור את כוח האדם הכי מקצועי שאפשר, בכל שלב של הגיל, כדי שכמה שיותר ילדים יזכרו את המורים שלהם לעתיד. אני זוכר כמה, היו נפלאים, אני זוכר כמה לרעה ואני חושב שזה מה שאנחנו צריכים לתת לילדינו.

יש לי תחושה שזה קצת התפקשש לנו בדרך, לא רק פה בעיר, אלא זה חלק, בכלל, מהמדינה. כי גם במסגרת הלחצים של לפתוח גנים וזה, אז אנחנו ממהרים למלא את השורות, אבל השאיפה שלנו צריכה להיות כמה שיותר כוח אדם מקצועי בדבר הזה, וזה הפייט העיקרי ואם זה יעלה לנו יותר, זה עדיף לנו. זהו.

גב' שירה אבין: אני רק רוצה, לסיכום, לומר שני משפטים ואנחנו מסיימים. אחד - אנחנו בישיבת ועדת החינוך הקרובה, נייחד את הנושא לניהול עצמי ומי מבין חברי המועצה שירצו להיות שותפים בתוך הנושא, מוזמנים.

עו"ד אבי גרובר: אבל תשלחו, לטובת אלה שלא מכירים, תשלחו חומר מראש.

גב' שירה אבין: מה?

עו"ד אבי גרובר: אני ישבתי למדתי הרבה, עברתי קורסים בנושא, אבל תשלחו, שאנשים ידעו מה הם...

גב' שירה אבין: תקשיבו, אנחנו, אני אומרת שוב, אנחנו נקדיש את ישיבת ועדת החינוך הקרובה לנושא של ניהול עצמי. נדון בזה, ניכנס לזה ונתחיל לראות איך אנחנו כבר מתכננים מעכשיו את השנה הבאה.

מר עידן למדן: מבחינת מה היה,

גב' שירה אבין: נכון. זה דבר אחד. עכשיו, לגבי הנושא רק של תוכנית אב לחינוך, אם אתם זוכרים גם כשדיברנו כבר לפני למעלה משנה, התחיל איזשהו תהליך, גם של כל הנושא מבחינה דמוגרפית. במקביל, לקחנו אנשי מקצוע, אנחנו ניתבנו אותם בראש ובראשונה לבתי הספר היסודיים, למרות שהם התחילו עבודה גם בנושא הזה. היה חשוב לנו לתת את הצבע ולעבוד פרטנית עם בתי הספר היסודיים, בדיוק מאותו מקום גם שאבי אמר וגם שעידן אמר, ללכת ולחזק את בתי הספר היסודיים. וזה חלק מהעבודה שכבר מתרחשת הלכה למעשה בשטח. אנחנו נמשיך לפתח את זה ואני משוכנעת שמי שירצה להיות שותף, גם לתהליכים האלה, יבורך. תודה רבה ושתהיה שנה טובה.

פרח מלך
מנכ"ל העירייה